

DEN NY VERDENS.
unipuls

NUMMER 3 - SEPTEMBER 2012 - 30. ÅRGANG

Tidsskrift for åndsvidenskab

Martinus-sagens flag

Flaget er det ydre synlige udtryk for det allerhøjeste tankeklima, det er den hellige ånds symbol, den matematiske formel for den guddommelige verdensplan, udtrykket for det evigt fuldkomne verdensbillede. Og i kraft af denne dets identitet som kærlighedens symbol vil dets vaje i krigens og ufredens tjeneste aldrig kunne finde sted uden at være en parodi på dets bestemmelse.

*Hvor dette lysets symbol derfor retmæssigt skal vaje i verden, må al krig, brutalitet og ufred være bandlyst. Og på samme måde må en mental kopi af dette vaje i vore hjerter. Det gælder også her, at det ikke bliver sønderrevet af de stærke lidenskabers storme, men at det hele tiden kan vaje og lyse i en atmosfære af tilgivelsens og kærlighedens friske brise.
(Martinus i "Det Evige Verdensbillede" nr. 4, s. 117)*

Indhold

3	<i>Martinus:</i> Tærskelens vogtere	37	<i>Hanne Trane/Martinus:</i> Brev til Søren Nielsen
8	<i>Tage Buch:</i> En alvorlig historie	38	Bøger, som er anmeldt:
11	<i>Hans Wittendorff:</i> Brev til Tage Buch og vennerne	38	<i>Jeffrey Long:</i> Efter Livet
11	<i>Tage Buch svarer</i>	38	<i>Susanne Billander:</i> Din intelligente krop
12	<i>Aase Møller-Hansen:</i> Åbent brev til Tage Buch	39	<i>Harriet Koch og Steiner:</i> Sjælens tolv indvielser
13	<i>Harry Rasmussen:</i> Mit møde med Martinus og hans værk	39	<i>Colin Sisson:</i> Din ret til rigdom
19	<i>Ejnar Hjorth:</i> Djævlbevidsthed og kristusbevidsthed	40	<i>Colette Baron-Reid:</i> Dit indre landkort
20	<i>Per Bruus-Jensen:</i> Åndsvidenskab kontra naturvidenskab	41	<i>Walter Russell:</i> Universets elektriske natur
24	<i>Ruth Olsen:</i> Sygdom og sundhed	44	<i>Gunnar Carlsson:</i> Klarhed
26	<i>Uwe Todt:</i> Den kosmiske orden og væsenets frihed	47	KORT FORTALT
27	<i>Rolf Elving:</i> Tanker om Martinus sidste store beslutning	52	<i>Jason Norris:</i> Lyd som healingskraft
32	<i>Thorsten Dreijer:</i> De idealistiske fondsuddelinger	54	<i>Søren Jensen:</i> Martinus værk er del af Bibelen
34	<i>Vagn Noach:</i> Hvorfor har Martinus-sagen to fonde?	56	<i>Ruth Olsen:</i> "Redaktørens mening!"
		57	Livets skole sæson 2012 og 2013
		59	MØDER

Den Ny VerdensImpuls nr.3/2012

Red.: Ruth Olsen, Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland, tlf. 59 30 52 72,
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk - www.nyimpuls.dk
Giro 9 25 42 42

Tryk: Princo-Holbæk-Køge
ISSN 0904-0633

ABONNEMENTSPRIS

200 kr pr. år (4 numre),
dog Sverige **240 kr** og Norge **230 kr**, portofrit
tilsendt.

Dansk giro:(reg. 3208) 925 4242 - Norsk giro:
7877 08 07521 - Svensk giro: 39 27 16-7

**Bladet udkommer medio marts, juni,
september og december**

Få prøvenummer tilsendt

ARTIKLER og andet stof til næste nr. bedes
fremsendt **senest 1. november 2012**

Artikelforfattere står selv inde for deres artikels
indhold, **der ikke nødvendigvis deles af redak-
tionen.**

KOSMOLOGISK INFORMATION

er et bogforlag med speciale i sekundærlitteratur i relation til
Martinus' verdensbillede.

Forlags- og redaktionsadresse:

Kosmologisk Information,

Klintvej 104, 4500 Nykøbing Sjælland.

Tlf 59 30 52 72 (bedst hverdage ml kl 9-11)

E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk

www.nyimpuls.dk

Der må frit kopieres fra bladet, men med
kildeangivelse

Det blev igen et stort blad! Trods sommerferietid er der
kommet mange artikler, og således er det blevet et ret
så varieret blad med mange debatindlæg. Her er ingen
"agurketid".

Hvad "redaktøren" selv mener om den aktuelle debat
om "sagen" kan læses på side 56.

Jeg er ved at få lært det med layout-teknikken, men har
stadig brug for lidt overbærenhed, for nogen "compu-
ter-nørd" bliver jeg ikke – i denne inkarnation.

Martinus-artiklen i dette nummer skyldes en opfordring
fra et par læsere. Formodentlig på grund af årstiden
har jeg ikke fået så mange bøger til anmeldelse. Hvis
nogen af bladets læsere er faldet over en rigtig god
spirituel bog, håber jeg de vil fortælle om den til andre
her i Impuls.

Det har været en dejlig og fredelig sommer i Bogbik-
sen med mange gode tilbud på brugte bøger, takket
være alle de, der har ryddet op i deres boghylder og
givet mig de bøger, som de ikke selv læste i mere. Tak!
Således blev de til glæde for andre og kom tilbage i
"kredsløbet".

Nu er der igen blevet stille i Klint med tid og ro til
fordybelse. Selv om ufred raser rundt om i verden, og
der er kriser rundt om os, har vi lov at nyde og være
taknemmelige for, at vi er inkarneret just her i Norden,
hvor vi trods mediernes fokus på konflikter, oftest fin-
der fredsommelige demokratiske løsninger på proble-
merne.

Med kærlig sensommerhilsen
Ruth

Klintvej 104 i gamle dage

Tærskelens vogtere

Af Martinus

Jeg plejer ved Foredragene her i Kolonien at holde mig til Emner, der er umiddelbart aktuelle i det daglige Liv. Og undgaar derfor, saavidt muligt, at komme ind paa de svære og mere højtliggende Analyser. Derfor vil jeg ogsaa gerne i Aften tale om et Emne, der i særlig Grad har Bud til Dem alle. Dette Emne hedder „Tærskelens Vogtere“. Jeg har ikke før talt ret meget om dette Emne, men har derimod bebudet dets Uddybning i „Livets Bog“, hvilket ogsaa vil blive gjort.

Hvad er da det for en „Tærskel“, og hvad er det for „Vogtere“? —

Jeg har i mit Arbejde lært Dem, at det jordiske Menneske er paa et Stadium i Udviklingen, hvor det befinder sig som en „saaret Flygtning mellem to Riger“. De er jo alle sammen hver især et Væsen, der har udviklet Dem fra primitive dyriske Stadier frem til Deres nuværende jordmenneskelige Stadium. Dette Stadium er i særlig Grad Skuepladsen for Kulminationen af al Lidelse og Smærte, der jo igen skyldes dette, at De har faaet udviklet Dem til at kunne være medbestemmende i Skabelsen af Deres daglige Liv. De har faaet Evnen til at kunne gaa. De kan sidde ned og staa op. De kan tale o. s. v., altsammen efter Deres eget Forgødtbefindende, Ønske og Villie. Det bærende i denne Villieudløsning er Begæret efter det behagelige. Men det er ikke alt, der virker eller fornemmes som behageligt, der er det rigtige og dermed det sundeste og mest i Kontakt med Verdensplanen. Enkelte Giftstoffer kan t. Eks. ligefrem være søde og velsmagende, men er ikke desto mindre absolut dødbringende. Mange Manifestationer kan se ud som rigtige, som høj moralske og retfærdige, have Skæret af Kærlighed, men er ikke desto mindre ogsaa absolut lidelsesfrembringende, skabende Sorg og Ulykke, mentalt saavel som fysisk Ødelæggelse og Lemlæstelse.

Saalænge det behagelige eller formentlig behagelige saaledes udelukkende er det udløsende Moment for Villiebestemmelsen, da kommer Menneskene ustandseligt til at udløse Lidelser eller den ulykkelige Skæbne, der mere eller mindre i Dag er knyttet til alle Jordmennesker.

Menneskets Basis for Villieudløsning er altsaa ikke fuldkommen. Evnen til at fornemme Tingene som behagelige, som formentlig moralske og rigtige er ikke tilstrækkelig til at være en saadan Basis for Villieudløsningen, at denne kan blive en urokkelig Garanti for en direkte Skabelse af den absolut lykkeligste Skæbne. Der skal mere til. Der skal altsaa Evnen til at analysere de forskellige Former for Behag, under hvilke de villieudløsende Begærs Tilfredsstillelse kan vise sig. Men da denne Evne udelukkende er baseret paa „Viden“, er det denne „Viden“ der maa indføres bag den menneskelige Villiemanifestation, før denne kan blive en Hundrede Procents logisk Manifestation og dermed være en tilsvarende Garanti for Skabelsen af den allerhøjeste Lykke for sit Ophav.

Men naar Mennesket ikke har denne Viden og derfor kun kan rette sig efter, hvad der er behageligt, handler det jo endnu delvis i Blinde, ja, bevæger sig saa at sige i en Masse Faldgruber, idet mange af de Ting, som umiddelbart viser sig som behagelige, i Virkeligheden som før nævnt er ulykkeskabende. Det er derfor en saare vanskelig Verden at leve i. Mange Mennesker har det svært, befinder sig inde i store Lidelser og Kampe, der igen undertiden kan føre nye Kampe og Lidelser i sit Fodspor. Jorden er jo netop en Klode, hvor disse Former for Oplevelse kan komme til særlig Kulmination.

Men Resultaterne af de forkerte Dispositioner, den forkerte Villieudløsning, de mange forfærdelige Lidelser og Bekymringer skaber mere og mere Erfaring for en virkelig rationel Videns Nødvendighed og udvikler derved Modtageligheden for „Den hellige Aand“.

Nævnte „hellige Aand“ er jo intet mindre end netop den allerhøjeste Viden om Verdensaltet, om Livet og dets Love. De mange Lidelser udvikler Menneskenes Følelsesliv, hvilket vil sige, giver dem Evnen til i større og større Udstrækning at fortryde denne eller hin Handling, denne eller hin Manifestation overfor sin Næste. De kommer mere og mere til at opdage, at det behagelige ikke er en hel solid Rettesnor eller Maalestok for Villieudløsningen. Denne bliver mere og mere et Spørgsmaal om hvad man kan „næne“ at gøre. Der opstaar saaledes Sympatier og Antipatier bag Villiemanifestationen. Men da disse Følelsesmomenter ogsaa i høj Grad kan være misvisende, idet det ikke er alle Former for Sympati, der er Kærlighed, og ikke alle Former for Antipati, der ikke er Kærlighed, bliver Individet paa et vist Udviklingsstadium helt i Vildrede med, hvad der er det bedste „at ville“. Det store Spørgsmaal, „Hvad skal jeg gøre for at blive salig“, flammer ud fra hele dets Sjæl.

De svære Lidelser har altsaa bragt Individet frem til at opdage og erkende sin egen i højeste Grad mangelfulde Evne til at styre og lede sit eget Væsen, sine egne indre Naturer og Anlæg. Og med denne Erkendelse, der jo igen er Basis for det, vi kalder „Ydmyghed“, træder Verdensgenløsningen eller Kristusprincippet hjælpende til. Nævnte Princip er igen et Princip, der gennemstrømmer alt, er tilstede overalt i Naturen. Det er dette Princip, der betinger, at ethvert Barn, der fødes til Verden, har Forældre, hvis Pligt det er at tage sig kærligt af det, indtil det selv kommer til Skelsaar og Alder. Og det er det samme Princip, der er Basis for Skabelsen af alle Former for

Religioner, for Skabelsen af enhver Form for Forbedring, Højnelse og Udvidelse af Moral og sund Tænkning og manifesteres her igennem ældre Brødre i Udviklingen, som derved kommer til at fremtræde som „Profeter“ og „Vismænd“, hvoraf de mest udviklede og førende er dem, man kalder „Kristusvæsener“ eller „Verdensgenløser“.

Og saaledes er det ogsaa gældende i Dag. Kristi Forjættelse „Talsmanden“ „Den hellige Aand“, som Faderen skal sende i mit Navn, o.s.v.“ er allerede under Opfyldelse. „Den hellige Aand“ straalere i Dag med fornyet Kraft ind over Verden. Nævnte Aand er jo ikke en Person, men er den lysende kosmiske Materie, der er det eneste, der kan være Materiale for Skabelsen af de Tanker i Hjerne og Bevidsthed, der er den højeste Viden om Gud, om Verdensaltets Natur og Livets højeste Love. Denne Materie lyser i Dag i Form af en kosmisk Energibølge fra vort Mælkevejssystems Centrum direkte ind over de skandinaviske Lande. Og det er denne, der f. Eks. betinger, at jeg kan manifestere den højeste kosmiske Viden. Min Bevidsthed har naaet et Stadium, hvor den er udviklet til at kunne modtage, opleve og tilbagemanifestere „Den hellige Aand“. Og de Væsener, der i Dag er udviklet til at have Interesse af denne den højeste Oplysning, udgør tilsammen „de kommende Slægter“, som Kristus har bebudet skulde faa tilsendt den førnævnte „Talsmand“, som disse „kommende Slægter“ skulde kunne forstaa.

At det netop er „Den hellige Aand“, der manifesteres eller bliver aabenbaret gennem mig, kan De selv kontrollere. Kristus har selv angivet Kendetegnet og udtalt, „man skal kende Træet paa dets Frugter“. Mine „Frugter“ er min Udredning og Dokumentation af de „Vise“s højeste Udtalelsers Identitet som Sandhed, som Videnskab. Og man vil ikke i mine Manifestationer finde noget som helst, der ikke paa alle Maader gaar op i det, i Kærlighed kulminerende store Alfacit eller Guddommens eget Livssyn: „Alt er saare godt“. — Og mit Arbejde kan saaledes ikke undgaa at føre Dem imod den lyse mentale Tilstand, jeg har udtrykt som „Den store Fødsel“. Det er da ogsaa blevet en Kendsgerning, at mange af Dem er begyndt at opleve Nærheden af den guddommelige Aand igennem mit Arbejde, mine Analyser og kosmiske Viden.

De kommer saaledes alle fra en meget mørk Zone og længes imod dette store Lys, De saaledes oplever, er ved at stige op over „Dyreriget“s natsorte og tragiske horisont. Og har De nogle enkelte Felter i Deres Mentalitet, der er særlig fremskredent udviklet eller færdige, ja, saa har De allerede gennem disse begyndt at opleve det mentale Velvære og lyse Livssyn, som er Begyndelsen til „Den store Fødsel“, hvorfor jeg har kaldt denne Form for Oplevelse for „Forløberstadiet“ til nævnte „Fødsel“.

De befinder Dem saaledes alle i Nærheden af Indgangen

til et stort og herligt Lysets Rige, det Rige som Kristus udtrykte som værende „ikke af denne Verden”. Og alle, der studerer mit Arbejde i Kærlighed, hvilket vil sige i Upartiskhed og Ydmyghed, har ikke kunnet undgaa at mærke dets guddommelige Atmosfære. Og her er vi ved den store „Tærskel”. Denne „Tærskel” udgør altsaa Indgangen til „Guds Rige”, hvilket vil sige Menneskets Fuldkommengørelse som „Guds Billede efter hans Lignelse”, „Dyret”s komplette Forvandling til „Menneske”, Menneskets Oplevelse af at være „Et med Faderen”, dets Bevidstheds Indvielse eller Indhyllelse i en permanent Tilværelse i „Den hellige Aand”.

Denne „Tærskel” har altsaa sine „Vogtere”. Udtrykket er noget drastisk, men er i Virkeligheden kun symbolsk. Man maa ikke tro, at der foran „Guds Rige”. staar Vogtere i militære Udrustninger med Sabel og Bajonetter, med Skydevaaben og Sprængstoffer. Heller ikke skal man tro, at disse „Vogtere” er fantastiske psykiske Væsener med store magiske Evner, Djævle eller Halvdjævle, mystiske Trolde med dræbende Blikke og forheksende Ord. Nej, „Guds Rige” vogtes urokkeligt af en hel anden Form for „Vogtere”. Men disse er ikke mindre farlige end de førstnævnte, i Særdeleshed fordi de overfor dem, de skal forhindre i at passere „Tærskelen”, tager sig ud som de mest straalende englelige Skikkelser, udstyret med den mest charmerende og fuldkomne Ynde, man kan tænke sig. Men denne Herlighed er ogsaa kun tilsyneladende. Disse „Vogtere” er intet mere eller mindre end Væsenernes egne ufærdige Naturer eller Anlæg.

Naar Væsenerne i Udvikling naar op i Nærheden af „Indgangen” til „Guds Rige” eller „Den store Fødsel”, har de naturligvis overvundet alle de grove Former for Brud paa Kærlighedsloven eller Næstekærligheden, de Former der i særlig Grad udløser sig i direkte Mord eller andre Former for dødbringende Manifestationer. De samme Væsener har naturligvis i stor Stil lært at tolerere og tilgive mangt og meget, som de tidligere slet ikke var i Stand til at kunne. Og de har maaske enkelte sympatiske Anlæg, der

allerede er saa fuldkomne, at de har været i Stand til at lade deres Ophav ligefrem faa direkte Forbindelse med selve Lyset eller den guddommelige Aand. De er derved kommen i stor Glædesrus eller Ekstase, tror allerede at føle hele „Den store Fødsel” som Selvoplevelse.

Men det er givet, at disse Væsener ikke kan blive ved med at være i Lyset. De Naturer eller Anlæg i deres Mentalitet, som ikke er færdige, vil før eller senere blive en fundamental Hindring. Disse Naturer viser sig næsten altid som utilfredsstillede Begær, Krav eller Fordringer af en eller anden selvisk Art. De samme ufærdige Naturer er naturligvis tilslørede eller camouflerede, saaledes at deres Ophav i Virkeligheden slet ikke ser eller forstaar deres sande Væsen, men derimod tror at gavne eller styrke Sagen eller Lyset ved at lade dem komme til Udløsning. Hvis et Væsen t. Eks. i sin Begejstring eller Glædesrus i større eller mindre Grad har ydet Lyset eller de eller den Person, gennem hvilken Lyset manifesteres, økonomisk Støtte, fysisk Arbejde eller andre særlige Udtryk for Sympati, saa vil de ufærdige Naturer, som Modsætning til de færdige, skabe tilsvarende Krav eller Fordringer om Favorisering eller særlig Hensyntagen til deres Person.

Begejstringen for Lyset kan naturligvis være saa stærk, at den kan holde disse Krav eller Fordringer borte en Tid. Men efterhaanden som Tilknytningen til Lyset ved de faa færdige eller fremskredent udviklede Anlæg bliver mere dagligdags, kan denne ikke holde Begærene fra de ufærdige Anlæg i Skak. Og der opstaar derfor efterhaanden i de paagældende Væseners Mentalitet en tilsvarende voksende Misstemning, der tilsidst bliver større end Glæden over Lyset. De ufærdige Naturer, der jo alle uundgaeligt er af egoistisk Natur, skaber en Følelse af, at man er tilsidesat, ignoreret og miskendt af selve Lysets Repræsentanter. Man føler sig uretfærdig behandlet af dem, man har hjulpet eller støttet. Denne Følelse kan endog blive saa stærk, at man føler sig berettiget til at gaa imod dette „Martyrium”, søger at bekæmpe dette. Og uden at man faktisk ved af det, er man inde i en Forfølgelse og Bekæmpelse af det Lys, man før elskede overalt paa Jorden.

Men denne Kamp er haabløs og rammer ikke Lyset, men dets „Vogtere”, hvilket altsaa vil sige de ufærdige Naturer i en selv. Der vil saaledes aldrig nogen Sinde kunne opstaa en Situation, uden det udelukkende ene og alene i Virkeligheden er en selv, man er i Kamp med. Men saaledes føles det slet ikke. Evnen til at føle sin egen Skyldighed er altsaa her endnu meget spinkel og svag. Og i en saadan Periode, hvor de nævnte ufærdige Naturer har Magten, ser man derfor i særlig Grad „Skæven i sin Broders Øje, medens Bjælken i sit eget Øje kan man ikke blive var”.

„Tærskelens Vogtere” er altsaa i særlig Grad dette ikke at kunne se denne „Bjælke i sit eget Øje”. Og i samme Grad, som man ikke kan se den, men kun ser alle, ja, selv de allermindste Fejl hos sin Næste, er det givet, at dette nok skal give en Følelsen af at være denne Næste langt overlegen i Udvikling, ja, endog undertiden Følelsen af at være helt fejlfri. Dette kan naturligvis i tilsvarende Grad kun resultere i, at man kommer til at føle de eventuelle Ubehageligheder i sin Tilværelse som „Martyrium” og dette „Martyrium”s Ophav som sine Forfølgere. Disse „Forfølgere” er ikke altid Medvæsener udenfor Lyset. Det kan naturligvis ligesaa godt være Medvæsener indenfor dette. Ja, man kan endog være indstillet paa, at selve Lysets største Repræsentant „Verdensgenløseren” disponerer forkert.

Har vi ikke Beretningen om Judas? Tro endelig ikke at han var nogen „Bandit”, saaledes som man nærmest søger at give det Udseende af i de overleverede Beretninger. Tro heller ikke det var de tredive Sølvpenge, der fik Judas til at forraade Jesus. Nej, Jesu Disciple var ikke en Samling „Banditter” eller „Gniere”. De var en Gruppe Væsener, der var naaet saa langt frem i Udviklingen, at der var Naturer i dem, der gjorde dem modtagelige og begejstret for Lyset og bevirkede, at de var i Lyset, kom til at leve Side om Side med Verdensgenløseren, blev hans personlige Venner. Og tror man ikke, at disse Væsener var overordentlig lykkelige ved dette Venskab? —

Men kom de ufærdige Naturer ikke ogsaa her og gjorde sig gældende, rev dem for en Tid bort fra Lyset? — Saa man ikke det Særsyn, at de faktisk ikke troede paa Jesu egen Beretning om hans tilstundende Lidelse og Død? — Ser vi ikke i samme Beretning Apostlen Peter vægre sig ved at vedgaa sig sit Kendskab og nære Forhold til Jesu ved at lyve gentagne Gange? — Og svandt Lyset ikke fra ham? — Staar der ikke netop skrevet, at han „gik bort og græd bitterlig”? —

Med Hensyn til Judas, da skal man ikke tro andet, end at han handlede ud fra de for ham selv formentlige bedste og ædleste Forsætter. I modsat Fald vilde han jo have været det, vi udtrykker ved Begrebet „Bandit”. Men da Jesu personligt valgte Omgangsfæller og Venner ikke kan tænkes at være „Banditter”, kommer det her til Syne, at Judas maa have haft et af ham selv opfattet ædelt Motiv til sin ulykkelige Gerning. Og dette bliver yderligere til Kendsgerning gennem hans Selvmord. Tror man ikke, det netop var begrundet paa Anger og Fortvivlelse over den Virkelighed, der aabenbarede sig for ham, da han havde bevirket Jesu Tilfangetagelse. Tror man ikke, det var Sorgen over den Mishandling, hans Dispositioner bragte over hans højtelskede Mester? — Hvad skulde det ellers være? —

Men havde han da ikke forstaaet i Forvejen, at hans Handling uundgaeligt vilde bringe denne forfærdelige Mis-

handling over Verdensgenløseren? — Ak nej ! det havde han i Sandhed ikke forstaaet. „Tærskelens Vogtere”: hans egne ufærdige Naturer, hvilket altsaa i dette Tilfælde vil sige hans stærke Begær efter at faa vist Verden, faa vist sin skeptiske Familie og sine tidligere Venner sin Mesters Storhed, havde forlængst foregøglet ham, at „Guds Søn” var almægtig og dermed fysisk urørlig. Og at alle, der vilde lægge Haand paa ham, maatte blive slaaet af Lammelse, og Verdensgenløserens Storhed og guddommelige Herkomst dermed, ved hans (Judas) Handling, blive aabenbaret og afsløret for alt Folket.

Men guddommelig Storhed aabenbares ikke ved brutal psykisk eller fysisk Magtudfoldelse. Verdensgenløserens Virkemidler er ikke Død og Uskadeliggørelse over Modstanderne og Skeptikerne ved Jordskælv, Lyn og Torden, ligesaa lidt som ved Sværd og Spyd, Buer og Pile. Han virker derimod udelukkende kun ved at „vende den højre Kind til, naar han bliver slaaet paa den venstre”. —

Men en saadan Virkemaade er altfor langsom for stærkt „troende” og interesserede Væsener af den Art, hvis ufærdige Naturer endnu gør dem til sensationslystne og ærgerrige Brushoveder. Men for at faa saadanne Lysters og Begærs Tilfredsstillelse forenet med den udviklede Samvittighed, maa de retfærdig begrundes. Og Judas fandt altsaa Begrundelsen i Jesu formentlige fysiske Usaarbarhed. Ja, denne Begrundelse blev saa stærk i hans Bevidsthed, at den helt overdøvede Mesterens egen permanente Fortolkning og Tilkendegivelse af, at hans Rige „ikke var af denne Verden”. Og Judas gik forblændet sin „egen Vej”. I Troen paa at gaa ind, gik han ud af „Guds Rige”. I Troen paa at være Verdensgenløserens Hjælper og dermed Menneskehedens Velgører, blev han sin Mesters Forfølger og Menneskehedens symbolske Udtryk for Forræderi gennem alle Tider.

Og her er vi ved Grundaarsagen til hans Selvmord. Som det gode og udviklede Menneske han ellers var, og som havde bevirket, at han var blevet Verdensgenløserens Discipel, kunde han ikke bære at se sin Handlemaades virkelige Konsekvenser, dens nøgne og sande Virkelighed, kunde ikke udholde at se sin elskede Mesters forfærdelige Tortur og Mishandling. Og da han ikke magtede at gøre noget for at udfri ham af Lidelsen, ja kunde ikke engang komme til at græde sin Anger ud overfor ham, grundet paa den stærke og brutale Vagt omkring ham, følte han, at han kun kunde bøde med sit eget Liv. (Se forøvrigt min Artikel „Paaske” i „Kosmos” Nr. 3 og 4 1934.)

Vi har her det bedste Billede af den Mission, der finder Sted under Begrebet „Tærskelens Vogtere”. Vi har set Judas komme ind i Lyset, blive Verdensgenløserens Discipel. Og vi har set, hvorledes hans ufærdige Naturer, Sensationstrang og den heraf opstaaede Utaalmodighed

over den, efter hans Begreber, altfor langsomme Vækst i Jesusbevægelsen, derfor fik ham til at gøre noget, han mente kunde gavne og fremskynde denne. Denne Mening var altsaa i Virkeligheden kun en camoufleret Retfærdiggørelse af Tilfredsstillelsen af de egoistiske eller selviske Begær, han endnu havde i sin Bevidsthed, og som altsaa afskar ham fra helt at kunne følge Mesteren, ja overdøvede helt dennes Ord.

Men tro ikke det er anderledes i Dag. De er alle, der har sand Interesse af Aandsvidenskab, har Interesse af mit Arbejde i Nærheden af Lyset, har mere eller mindre begyndt at føle det vidunderlige Velvære, det kan skabe i Sjælen, og er i tilsvarende Grad mere eller mindre blevet dets Disciple. Men da De jo ikke har naaet „Den store Fødsel”, vil der være Naturer i Dem, der ikke er færdige. Og disse Naturer vil altsaa bevirke, at De allesammen, hver især, mere eller mindre, før eller senere kan komme til at fremtræde som en „Judas” og ubevidst være en Forræder mod det Lys, der er blevet Deres Livs største Lykke. Vær derfor alle paa Vagt. De kan uden at vide af det komme til at staa overfor selve Verdensgenløseren.

Og da han er absolut ufejlbarlig med Hensyn til de højeste Fakta, og de herudfra af ham foretagne Dispositioner er de eneste absolut rigtige, vil De uvægerlig komme tilkort i enhver Situation, hvor De udløser Kritik og mener, at han burde handle anderledes, burde gøre dette eller hint paa den Maade, som De mener er rigtigt, og som maaske lige akkurat er Kontrasten til Verdensgenløserens Opfattelse. Og husk yderligere paa at Deres Kritik i hans Nærhed er dobbelt farlig for Dem selv, idet denne Nærhed bevirker en forstærket Mobilisering af alt i Deres Bevidsthed, der kan tjene til at camouflere Deres Kritiks Begrundelse med den mest ædle eller englelige Skikkelse, saaledes at denne i de mest gyldne og straalende Farver lader Dem være overbevist om, at De har Ret, viser Dem paa samme Maade, at De er uretfærdig behandlet, at De er Martyr, er forfulgt, hvis ikke Verdensgenløseren retter sig efter Dem. Men en Verdensgenløser gaar ikke paa Akkord med Men-

neskenes daarlige og egoistiske Begær, ligegyldigt hvor meget man saa end har støttet ham, ligegyldigt hvor meget man saa end selv synes at have ofret sig for ham, hans Sag eller Lyset. For ham er alle menneskelige Bevidsthedstrin aabenbaret, og enhver menneskelig Vildfarelse rutinemæssigt let gennemskueligt. Han kan derfor kun følge sin egen Bane uafhængig af Ros og Dadel, uafhængig af Udsigten til Medvind eller Modvind, uafhængig af Udsigten til derved at miste Venner eller skaffe sig Fjender. Kun paa denne Maade alene kan han permanent være „Et med Vejen, Sandheden og Livet”. — I modsat Fald vilde han jo være Et med de vildfarne, de forblindede og ufærdige Væsener, hvis Magt og Indflydelse han bøjede sig for.

Jeg har ikke hermed sigtet til nogen eller noget indenfor Sagen her, men kun ønsket at fremføre for Dem de principielle Tildragelser, der er karakteristiske for den Udviklingszone, De befinder Dem i, og som De derfor alle mere eller mindre kan komme ud for her i Lysets Nærhed, eller naar De begynder at overskygges af „Den hellige Aand”.

Og hvis De nu vilde spørge mig, hvornaar De kan være sikre paa ikke at være en „Judas”, da maatte jeg svare: *„Naar De er blevet saa indlevet i det guddommelige Lys, at De føler, at ingen kan gøre Uret og ingen kan lide Uret, og at De selv er enhver Ubehageligheds dybeste Aarsag, der maatte ramme Dem og derfor aldrig kan føle Dem som Martyr, aldrig kan føle Dem uretfærdigt behandlet af den eller den, ligegyldigt hvad disse vedkommende saa end maatte gøre imod Dem, og derfor heller aldrig kan vredes imod nogen eller noget, men hele Tiden lever i en permanent Glæde i Oplevelsen af Verdensplanens højeste og sidste Facit: Alt er saare godt. Da behøver De ikke at frygte for, at De er en Judas, thi da kritiserer og angriber De ikke den eller det. Da kan De allerhøjest i al Venlighed trække Dem tilbage fra denne eller hin, som ikke kan være i Harmoni med Dem. Thi da er De selv blevet „Vejen, Sandheden og Livet”.*

(Fra foredrag i Klint)

En alvorlig historie

v/Tage Buch

I fortsættelse af min artikel i Impuls 2/2012 vil jeg indledningsvis fortælle om en drøm, jeg havde for ca. 25 år siden, da der også var meget 'ballade' inden for Martinus Sag.

Nu hører jeg straks nogen sige: "Åh, drømme, hvad skal vi med dem?! Man kan da ikke basere sit liv på drømme!" Men det er ikke helt rigtigt, for drømme er en blanding af åndelige oplevelser og oplevelser her på det fysiske plan og giver tit et usikkert billede. Men hvad *er* da drømme? Hvor kommer de fra?

Ja, de kommer fra impulser, som vi får enten fra vores eget inderste eller fra andre udefrakommende mennesker. Disse impulser omsætter vi i billeder, og disse billeder må vi her på det jordiske plan omsætte i ord og sætninger for at gøre os forståelige over for vores medmennesker. Men ord og sætninger er fattige udtryk for det, vi mener, og for de ideer og de forestillinger, som vi danner os i bevidstheden.

I den åndelige verden er det anderledes. Der taler man hverken dansk, svensk eller esperanto, men man viser sine forestillinger for sine medvæsener i hele billeder og så klart, som man nu kan. Der er tågede billeder, men der er også klare billeder. De drømme, som jeg har haft, har virket som vejledning og inspiration. Det, som jeg her vil fortælle om, er som sagt en drøm, som jeg havde for 25 år siden.

Et grumset grønt lag med slim

Drømmen gik på, at jeg stod sammen med Martinus og sagde til ham: "Jeg kan forklare dig, hvad hele denne 'ballade' drejer sig om." Martinus reagerede slet ikke på det, jeg sagde. Så viste der sig en bondegård med fire længer og en stor gårdsplads midt i. Gårdspladsen var fyldt med et tykt lag af noget grumset grønt slim. Hvad var nu det for noget stads? Jo, det var stagneret følelse eller primitiv følelse blandet op med en smule intelligens, dvs. tankeklimaer som hovmod, usandhed, forfængelighed, bortforklaringer, omskrivninger o.l. Drømmen viste, at gårdspladsen var helt fuld af dette grønne slim. Men så tog Martinus fat. Han fandt en stor kost, og han skrubbede løs på alt det her slim og arbejdede meget ihærdigt. Jeg stod lidt tilbage, men fik så fat i en gammel defekt kost og

arbejdede med, så godt jeg kunne. Jeg fik da også gjort et stykke rent, måske en lille tredjedel af gårdspladsen, mens Martinus fik gjort resten rent. Tilbage var kun en smule grønligt skær. Da arbejdet således var færdigt, gik Martinus uden et ord ind ad en dør, og så var drømmen forbi.

Det var tydeligt nok, hvad drømmen fortalte mig. Den henviste til den verserende 'ballade' inden for Sagen og fortalte mig, at jeg godt kunne hjælpe Martinus i sådanne situationer. Martinus gav mig denne drøm fra det åndelige, og jeg forstod, at jeg skulle prøve at hjælpe ham, så godt jeg kunne.

Det tykke grumsede slim på gårdspladsen symboliserede som sagt tankeklimaer som hovmod og dets følgesvende. Hovmod er det første tankeklima efter det egentlige drab og er allerlængst om at blive fjernet (se symbol 33) og er det, som Martinus kalder den længst levende afgud. Hovmod lader sig ikke fjerne på et øjeblik, og på Martinus symbol strækker det sig op i en spids og går helt ind i det rigtige menneskerige. Hovmod er praleri. Man vil være noget, vil være en fremragende taler, vil modtage ære, virak og klapsalver, og man dækker sig ind bag alle mulige undskyldninger, fortielser og usandheder. Hovmod gør, at man taler usandt.

Hvordan ændres tankeklimaer som hovmod?

Ja, hvordan kan vi ændre på det? Vi skal ændre det hos os selv hver især, og jeg fritager ikke mig selv, for jeg er lige så hovmodig som alle andre mennesker. Vi må være os hovmodet og den længst levende afgud bevidst

og bearbejde det. Vi skal lære at være sande i vor natur, opøve os i at tænke sandt, at tale sandt og at være sande i hele vor natur. Dét er vi dog først helt, når vi er kosmisk bevidste. Men vi skal allerede nu arbejde på at ændre tingene, og til det har vi et hjælpemiddel i Det Tredie Testamente, som er kommet for at lære os moral og at tale sandt. Ved hjælp af sine præcise og klare analyser lærer Martinus os at tænke logisk og kosmisk, og det vil sige at tænke i overensstemmelse med de åndelige love.

Alle kender til hovmod. Vi er alle mere eller mindre uærlige, for vi er alle mere eller mindre ærlige. Verden er fuld af usandhed. Vi ser det, både når der fx bedrives politik, og når man benytter sig af forretningsprincipper, ja, vi ser det stort set alle uden undtagelse. Fx kan vore foredragsholdere holde nok så flotte foredrag og høste nok så store bifald, men ærlighed skulle gælde for dette, at det ikke er én selv, der skal hyldes. Det er derimod Martinus og Gud, vi skal takke.

En foredragsholder har ved forskellige lejligheder både i ind- og udland flere gange sagt, at rådet er indsat af Gud. Det er rigtigt, men han glemmer at tilføje, at alle andre *også* er indsat af Gud. Når pågældende kommer med sådan en udtalelse, tyder det derfor på hovmod, på uvidenhed eller usandhed, for alle mennesker uden undtagelse er som sagt indsat af Gud, og det gælder både bødlen, kassedamen, bankdirektøren osv. Vi er alle uden undtagelse indsat af Gud, fordi vi alle lever, rører os og er i Guds organisme. Når vi er i Guds organisme, så er det klart, at Gud elsker et hvilket som helst levende væsen og dermed selvfølgelig også rådet. Da Gud ingen favoritter har, kan man derfor ikke i al sin hovmodighed hævde, at en særlig favoritgruppe er udvalgt og specielt indsat af Gud.

En foredragsholder har pralet med, at den pågældende snart kunne huske, hvad der stod på hver eneste side i Livets Bog. Men her glemmer man, at det i arbejdet inden for Sagen ikke drejer sig om at konkurrere. Det drejer sig om moral. Hele Martinus værk drejer sig om én eneste ting: moral, dette at lære mennesker at sande deres natur og at være kærlige over for hinanden. Det er denne moral, der skal ud i verden, og det er denne moral, som vil forandre verden fra at være et helvede og til at blive et himmeriges rige, som Jesus kaldte det, eller et rigtigt menneskerige, som Martinus kaldte det. Det er denne moral, vi skal lære os, og derfor skal vi være agtpågivende overfor, hvad vi tænker, hvad vi siger, og hvad vi gør.

Den 'overordnede' og Martinus Gavebrev

Når det er gået så skævt, som det er med hensyn til ledelsen af instituttet, skyldes det også, at man ikke har holdt sig til det, som 'den overordnede' siger. Martinus

kaldte Livets Bog for 'den overordnede'. Instituttet har fået den fejlagtige opfattelse, at man med Martinus Gavebrev har fået frie tøjler til at gøre, som man *selv* vil. Men Martinus har de sidste mange år af sit liv fortalt os, hvordan instituttet skal køre videre og har lagt retningslinjer for alt, der har med hans Sag at gøre. Og disse retningslinjer skal man være sande imod.

De mennesker, som interesserer sig for Martinus Sag og især ledelsen af instituttet, som f.eks. instituttets funktionærer eller ansatte, må lære sig at være sande, for hvis ikke instituttets folk skulle være sande og begynde at være eksempler herpå, hvem skal så? Og som noget at det allerførste burde alle acceptere, at Martinus har kaldt sit værk for Det Tredie Testamente, for så længe man på instituttet ikke godtager den titel, så er man ikke sand, og hver gang man bruger ordet kosmologi for Martinus analyser og åndsvidenskab, så siger man en usandhed, for det er Martinus selv, der har sagt, at ordet kosmologi ikke er dækkende for indholdet i hans bøger (se min artikel i Impuls 2/2012). Det nytter altså ikke at hæve sig op ved hjælp af Martinus værker og modtage ære, virak og klapsalver. Nej, det drejer sig om, at man gør et ærligt stykke arbejde og taler sandt.

Praktisering af Livets Bog

Instituttet skal holde sig til den bundne opgave, som man har fået af Forsynet igennem Martinus, og man skal handle i Martinus ånd. Angående bogudgivelserne kan der siges dette, at instituttet nu har udgivet flere bøger, som Martinus ikke har færdiggjort, og som derfor ikke skulle udgives. Da de ikke blev udgivet, mens Martinus levede, er det ikke meningen, at de skal udgives.

Det, der skal ske nu er, at der må praktiseres. Ved at praktisere Livets Bog, finder vi sandheden. Det er dét, der lærer os at være sande. Det kan selvfølgelig være interessant med nye oplysninger og beskrivelser af nye symboler, men det er helt overflødigt.

Følgende lille historie illustrerer dette ganske fint: Martinus skrev i flere år på en lille bog, der havde arbejdstitlen: Den intellektualiserede Kristendom. En dag spurgte en ung mand så Martinus om, hvornår denne lille bog kom. Martinus svarede hertil: ”Mangler du noget at læse?” Næh, det gjorde han ikke, svarede den unge mand.

Det er jo også sådan, at Det Tredie Testamente indeholder så meget stof, at der er teori nok til, at menneskene kan opnå kosmisk bevidsthed. Derfor er alle disse bogudgivelser fuldstændig overflødige.

Martinus ånd må ind igen

Nu skal man ikke tro, at jeg ønsker, at der pludselig skal ske store fysiske forandringer, personskifter e.l. på instituttet og i centret. Martinus arbejdede med udvikling, med at ting skal have lov at udvikle sig, for Gud skaber ved udvikling og ikke ved mirakler. Men det er vigtigt, at vi *begynder* at handle efter og at indøve, hvad vi kan læse os til i Det Tredie Testamente. Det er mit ønske, at mentaliteten på instituttet må ændre sig, at vi alle kan være åbne og sande, og at der kan komme en dialog i gang. Derfor må vi igen lukke Martinus ånd ind på instituttet.

Arbejdet må i gang

Min opgave er - føler jeg - at hjælpe Martinus med at få fjernet det grønlig slim fra gårdspladsen. Det vil sige at hjælpe med at få fjernet de uheldige holdninger og udtalelser, der er inden for Sagen, og som forhindrer, at Martinus virkelige mission kommer i front og bliver taget alvorligt. At man sætter sig ind i, at det ikke blot er

nogle lærde bøger, som man kan have megen glæde og nytte af, men at det gælder om at forstå, at man er en del af den verdensgenløsning, som vil finde sted ved hjælp af Martinus kosmiske analyser, og at man derfor må lære sig den kosmiske tænkning og sammen med andre søge at bringe disse meget nødvendige tanker ud i verden.

Derfor appellerer jeg ikke kun til de mennesker, der arbejder inden for instituttets område, men til alle mennesker, der læser Martinus analyser og studerer dem ihærdigt, om at de vil være med til at gøre de forandringer, der skal gøres for, at Martinus kosmiske analyser og arbejdet med dem kommer på rette spor. Det er et stort og meget vigtigt arbejde, vi har med at gøre, hvor det drejer sig om nøjagtighed, præcision og absolut sandhed.

Da det er en verdensgenløsning, det drejer sig om, må målet for Martinus Institut og center i Klint være, at så mange som muligt medvirker til at bringe disse kosmiske analyser ud i verden, for i virkeligheden er de verdens frelse.

Åbent brev til Tage Buch og vennerne

Kære Tage

TAK for din artikel i Impuls nr. 2. Den er virkelig interessant, men den efterlader mig med et spørgsmål, som jeg vil sætte stor pris på at få dit - eller andres - svar på:

Martinus havde et virkelig godt kendskab til din væremåde, din karakter og din opfattelse af Sagen. Hvis det var Martinus' opfattelse, at netop denne væremåde, disse karakteregenskaber og denne opfattelse skulle være fremherskende inden for Sagen i fremtiden, **hvorfor udnævnte han så ikke dig til livsvarigt rådsmedlem?**

Hvis vi forestiller os, at Martinus havde valgt dig og Mischa og Gerard til livsvarige rådsmedlemmer, så vidste

han - med sin kosmiske bevidsthed - hvordan fremtiden ville forme sig for Sagen. Nu valgte han netop IKKE jer, men Grethe og Aage og Ib og Willy m. fl. Var det - efter din mening - en fejltagelse fra Martinus' side, en brist i hans kosmiske bevidsthed?

Jeg sympatiserer med begge sider inden for Sagen. Derfor vil jeg virkelig gerne høre din - eller andres - kommentar til dette spørgsmål. TAK, kære Tage, hvis du vil svare mig.

mange kærlige tanker og hilsener til Sysse og dig

Hans Wittendorff

hwittendorff@post.tele.dk

Svar fra Tage Buch

Kære Hans.

Her kommer et bredt svar, som nok dækker dine og andres spørgsmål.

Der kom mange dejlige reaktioner på min artikel i Impuls 2/2012. Der var mange mundtlige, og der var også breve, hvoraf ét behøver besvarelse, og så var der den sædvanlige tavshed fra instituttet. Ja, der er mange måder at misforstå Det tredje testamente fra Martinus på, hvis det er det, man ønsker. Jeg siger tak for alle disse tilbagemeldinger.

Brevet stiller spørgsmålet, hvorfor Martinus ikke udnævnte mig, Mischa og Gerard til livsvarigt medlem af rådet, og om det var en brist i Martinus kosmiske bevidsthed.

For mit eget vedkommende arbejdede jeg som sekretær for Martinus og gjorde mig nyttig på forskellig vis inden for Sagen. Jeg er meget taknemlig for, at Martinus syntes, at han kunne bruge min hjælp og mine synspunkter i det daglige, hvor jeg også tog mig af hans private regnskab. Det arbejde har jeg været godt tilfreds med, og det har aldrig så meget som strejft mine tanker, hvorfor jeg ikke også skulle i rådet. Men derfor kan jeg alligevel godt bistå rådet, når de har brug for mit venskab og min viden om Sagen.

Nu er målet med studiet af åndsvidenskaben jo ikke det, at man skal blive medlem af rådet. Det er meningen, at man skal blive et rigtigt menneske, og at man sammen med andre rigtige mennesker skal skabe et rigtigt menneskerige. Alt andet er detaljer. Ved at læse referaterne fra rådsmøderne kan man se, at Martinus har gjort alt for at vejlede sine rådsmedlemmer. Men det ser ud, som om man ikke tilstrækkeligt har studeret eller forstået Martinus analyser og heller ikke har forstået, hvem mennesket Martinus i virkeligheden var, eller hvad hans mission gik ud på.

I min første artikel fortalte jeg om Peter Zachos samtale med Martinus, hvor han gør rede for, at der bliver 'ballade', når Martinus dør. Dertil svarede Martinus dels: "Jeg har gjort det, så godt jeg kan, og i øvrigt er rådet indsat af Gud." Dermed fralagde Martinus sig i virkeligheden ansvaret for, hvordan rådet ville udføre deres arbejde, for som Martinus senere sagde en sen aften til Gerard: "Jeg føler mig som en mus imellem tusinde katte. De vil kun deres eget."

Og det har vist sig, at det har gentaget sig gennem alle disse år, siden Martinus gik bort. Martinus var ikke diktatorisk, så det var livets egen tale, som rådsmedlemmerne skulle følge, og som det netop er nedskrevet i Det Tredie

Testamente. Men rådsmedlemmerne vil stadig kun deres eget. Da vor nuværende rådsformand kom ind som menigt medlem af rådet, skulle han lære tingene rent praktisk, sagde Martinus. Det vil sige, at vi alle skal erfare os frem til sandheden sideløbende med den teoretiske undervisning. Vi skal tænke Guds tanker efter. Guds tanker, det er dem, som Martinus skrev i bøn til Gud

i sit Tredie Testamente. Dermed lå alt i Guds hånd, og det kan derfor aldrig være en brist i Martinus kosmiske bevidsthed.

(Tage Buch havde her skrevet meget mere, men af pladshensyn og efter aftale med Tage, må jeg henvise til hjemmesiden (www.nyimpuls.dk), hvor resten kan læses. Ruth)

Åbent brev til Tage Buch

Af Aase Møller-Hansen

Vel hjemkommen fra Klint læser jeg Tage Buchs artikel i Impuls 2/2012. Jeg blev dybt rystet over de angreb, du retter mod medarbejderne på Instituttet og på Klint. Har du glemt Martinus holdning til Selvretfærdighedens Vrede? – Du taler om splid i Rådet i 1980'erne – hvem er det nu der skaber splid? Tror du Martinus på det åndelige plan glæder sig over det? – Jeg kender medarbejderne på Instituttet og på Klint gennem 22 år, og jeg kender kun positive, kærlige engagerede mennesker. Som Martinus sagde, er vi alle medarbejdere, og vi gør det så godt vi kan. Men hvortil den nedgørende holdning, når sagen vokser stille og roligt – med foredrag, kurser og oversættelser til mange sprog? Mange bruger al deres tid og kræfter på ”Sagen” – og du sidder på pensionistrækken og kritiserer – det er den letteste sag i verden. Jeg vil prøve at tage dine kritikpunkter op.

1. Man kan ikke tage det forretningsmæssige væk fra Instituttet og fra Klint. Enhver virksomhed her på jorden kræver, at der er en økonomi bag. I øvrigt er kurserne på Klint billigere end dem de reklamerer med på ”Den holistiske Højskole” i Stensbæk.

2. Du angriber Willy som formand. Han er indsat af Rådet, og det er ikke praktisk at skifte formand hvert år. Der skal være en, der har overblikket og samler trådene i sine hænder.

3. I et brev fra 1960 skriver Martinus, at han finder det mere rigtigt og praktisk at kalde sit arbejde for ”Martinus Kosmologi” i stedet for ”Martinus Åndsvidenskab” – i ordbøgerne udtrykkes ”kosmologi” som det samme som ”læren om verdensaltet, dets oprindelse, udvikling og indretning” ligesom ”kosmologisk bevisførelse” står opgivet som ”slutning fra verdensbygningens eksistens til Gud som dens årsag” (Salomonsens leksikon 2.udg, bind 14, 1923). Refereret fra Ole Therkelsen: Martinus, Darwin og Intelligent Design.

4. Jeg vil til enhver tid forsvare de sproglige rettelser, man har gjort i ”Det Tredje Testamente” – det er helt naturligt

at bruge dansk retskrivning. Uden rettelser vil ingen om 300 år kunne forstå det sprog, Martinus skriver i. At bryde Copyright er ikke kun groft – det er også ulovligt.

5. Rolf Elvings drøm viser jo kun, den selvretfærdighed, som både han og du åbenbart lider af – hvad er det dog for beskyldninger? **Alle gode kræfter er i gang både på Instituttet og på Klint** – og det meste arbejde foretages ulønnet af frivillige medhjælpere.

6. Måske er der nogen der føler sig desavoueret – men Martinus sagde jo også til eks. Johannes Dragsdahl og Steen Landsy, at de skulle lave deres egne skoler – så hvad mener du med historien om Paulus. – Man kan godt holde Martinus-foredrag uden at modarbejde Instituttet.

7. Du behøver ikke at være så bekymret. Ingen er i tvivl om, at Martinus Kosmologi og Det Tredje Testamente er en videreførelse af Jesus budskab, og det når ud til andre befolkningsgrupper end Kristendommen, hvis budskab, i den indpakning den har, er ved at blive forældet.

8. Åndelig materialisme findes mange steder, nok også blandt Martinus-læsere – men ikke blandt medarbejderne – de ved alle godt, at det handler om ikke bare moral, men om næstekærlighed.

Jeg forstår godt, at du har behov for at gøre status, nu hvor du har rundet 100 år. Men 31 år er ikke lang tid, når vi står midt i evigheden. Du fortæller jo selv, hvordan Martinus så mordene på John F.Kennedy, Martin Luther King og Gandhi som Guddommens bremse på udviklingen, der ved deres fortsatte arbejde ville gå for hurtigt. Læg du trykt fremtiden i Guddommens og Martinus hænder.

Læs Martinus artikel i Den ny Verdensimpuls 2/2012 ”Ånd og elektricitet”, i sidste afsnit skriver Martinus: Gennem den fysiske videnskabs og tekniks udvikling er der nu gjort et forarbejde, således at mennesket, når det bliver træt af den materialistiske livsanskuelse, kan føre dette arbejde videre som en åndelig videnskab, og i dette arbejde vil kosmologien blive den inspirerende faktor.” Så glem din vrede - Martinus har selv givet sine analyser dette navn.

Mit møde med Martinus og hans værk

Et møde med livsvarig konsekvens

Af Harry Rasmussen

Den første gang, jeg hørte navnet Martinus nævne og hans arbejde omtalt, var omkring 1949, hvor jeg selv var 20 år. Det skete under et besøg hjemme hos min gode ven, tidligere læremester og arbejdskollega udi tegnefilmens svære kunst, tegneren, animatoren og tegnefilminstruktøren *Børge Hamberg* (1920-1970). Ham havde jeg lært at kende, da vi kom til at arbejde sammen fra juni 1943 til juni 1945, hvor produktionen af den første danske langtegnefilm, *"Fyrtøjet"*, fandt sted. Filmen var naturligvis baseret på H.C. Andersens eventyr af samme navn. Børges stilling var figurdesigner, chefanimator og medinstruktør, og jeg var hans taknemmelige og lærevillige elev.

Siden omkring slutningen af den tyske besættelse af Danmark 9. april 1940 til 5. maj 1945, havde Børge kendt og studeret Martinus' åndsvidenskab, i øvrigt på foranledning af den dengang berømte tryllekunstner og hypnotisør *Louis Brinkfort* (1888-1958), som ifølge, hvad jeg fik fortalt, ofte anbefalede åndeligt søgende mennesker, der opsøgte ham, om i stedet at henvende sig til Martinus, hvis de havde personlige problemer. Det var nu ikke det, der vakte min nysgerrighed og interesse, men derimod, da jeg under besøget hos Børge i hans privathjem så, at han havde nogle store farvestrålende og forunderlige tegninger i glas og ramme hængende på væggen i sit arbejdsværelse. Direkte adspurgt om, hvad tegningerne forestillede, svarede Børge med at henvise til Martinus og dennes arbejde, et svar, som imidlertid ikke på det tidspunkt gav anledning til noget ønske hos mig, om at udforske sagen nærmere. Og Børge gjorde intet forsøg på at trænge ind på mig med den store interesse, han selv havde for Martinus og dennes arbejde, som for ham var noget nær livsvigtigt.

Klassisk indisk filosofi

Selv var jeg på det tidspunkt endnu dybt 'forankret' i interessen for klassisk indisk filosofi og mystik, specielt i Yoga-, Sankhya- og Vedanta-filosofien, som havde været mit studieobjekt siden jeg i efteråret 1945 i en alder af kun

16 år var blevet introduceret til indisk tænkning og livssyn gennem bogen *"Bag Indiens lukkede døre"* af *Paul Brunton*. Læsningen af denne bog blev igangsættende for mig i en åndeligt set kritisk periode i mit unge liv. Omtrent samtidigt forøgede jeg bekendtskabet med især Yoga-filosofien via nogle særdeles spændende og praktisk anvendelige bøger om emnet af den danske forfatter og terapeut *Sofus Nervil*. Omkring 1948 anskaffede jeg mig desuden også stort set alle dengang udgivne bøger af Brunton på engelsk, idet disse endnu ikke var blevet oversat til dansk.

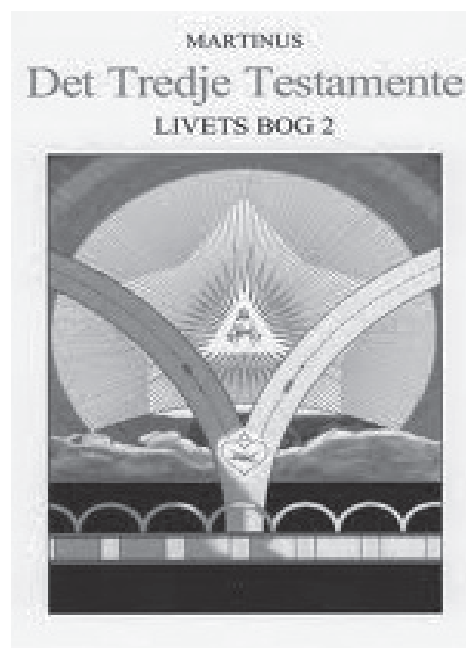
I samme tidsrum lånte jeg på Københavns Hovedbibliotek og læste også et par bøger af den indiske filosof *Sri Ananda Acharya*, nemlig *"Indledning til indisk Filosofi. Foredrag holdt ved Kristianias Universitet 1915"* og samme år udgivet i bogform, og hans *"Prolegomena till Arya Metafysik"*, en samling foredrag holdt ved Uppsalas Universitet 1916. Og endelig købte og studerede jeg bl.a. den indiske filosof Patanjalis *"Yoga Sutras"* og *"Raja Yoga"* i engelsk oversættelse, samt Swami Vivekanandas bøger, især *"Jnana-Yoga"* (1946) og *"Raja-Yoga"* (1947), også på engelsk, og senere en række andre vigtige bøger om emnet, som dog ikke skal nævnes her: Min beskæftigelse med indisk filosofi fortsatte helt frem til begyndelsen af 1960'erne.

”Åndens adel” og ”Livets Bog”

Den næste gang, jeg stødte på navnet Martinus, var i 1956. Siden august måned året forud, aftjente jeg som militærnægter den civile værnepligt i Gribskovlejren i Maarum i Nordsjælland, og her havde jeg det store held at træffe en jævnaldrende ung mand ved navn *Søren Svendsen*, som straks fra bekendtskabets start blev en ven for livet. Dels var vi umiddelbart på åndelig bølgelængde, og dels havde vi flere fælles interesser, hvoraf ikke mindst interessen for indisk filosofi bidrog til at knytte os sammen. Vi var ellers på flere andre måder meget forskellige fra hinanden. Han var i modsætning til mig student og havde studeret filosofi og teologi på Københavns Universitet. Desuden tilhørte han en velrenommeret og relativt velstillet provinsfamilie, mens jeg ’kun’ var barn af jævne og mindrebemidlede arbejderforældre. Men den sociale forskel gjorde nu intet skår i venskabet, for vi troede og tror begge fortsat mere på ”åndens adel” end på social status og position. Selv var han i øvrigt heller ikke bedre økonomisk stillet på det tidspunkt, end jeg. Hverken han eller jeg havde formue, og vi fik begge i starten af ”nægtertiden” kun 12 kr. hver om ugen i ’løn’, og ingen af os havde penge med ’hjemmefra’.

Nævnte Søren var i øvrigt gift med alle tiders livfulde kvinde, kammerat og åndsfælle, men nu for et par år siden desværre afdøde *Inger Svendsen, født Kjær*, som havde været gift før, og som på det her omtalte tidspunkt tilsammen havde fire herlige, mindreårige drenge, alle fulde af liv og spillopper og godt begavede. Som hjemmegående husmor passede Inger selv børnene og modtog derfor den lovbeftalede økonomiske hjælp og støtte fra de sociale myndigheder, så længe husfaderen skulle aftjene sin civile værnepligt. Men til trods for de relativt små kår, familien under disse omstændigheder befandt sig i, de modtog ikke på dette tidspunkt økonomisk hjælp fra hans velstillede forældre, kunne de alligevel afse både sengeplads, mad og hygge, når jeg som dengang frasepareret enegænger fulgte med min kammerat hjem til København på den fælles onsdagsorlov fra kl. 16 med ”udvidet nattegn” til næste morgen kl. 8, eller i weekenderne, hvor friheden strakte sig fra fredag aften kl. 16 til mandag morgen kl. 8. Vi skulle altså op kl. 6 torsdag morgen og mandag morgen, for at kunne nå at tage med toget fra København til Maarum og indfinde os i lejren senest kl. 8, men vi var jo vant til at stå op hver morgen kl. 6 i lejren, så det var ikke noget problem for os.

Det var under et af disse mange mindeværdige besøg hos min ven og hans kone, at jeg en dag tilfældigvis fandt ud af, at de havde Martinus’ ”*Livets Bog*”, bind 1, stående i bogreolen. Bogen havde de fået forærende af en bekendt ved en eller anden lejlighed, men ingen af

dem havde endnu fået læst den til ende eller fundet den specielt interessant. Desuden, forklarede min ven mig, at der vistnok var tale om et dubiøst foretagende med hensyn til Martinus-sagen, hvor især sekretæren, *Erik Gerner Larsson*, skulle være bekendt – for ikke at sige berygtet – for sine store, om end lidt suspekte evner til at lokke pekuniære midler og arv fra ældre, troskyldige damer, der måske stod med det ene ben i graven. Det lød jo ikke umiddelbart tiltalende eller behageligt, men det skulle være ganske vist! Min hæderlige ven med den gode og ærlige dømmekraft tilføjede dog, at sådanne rygter kunne og burde man selvfølgelig ikke sætte sit lid til, uden i det mindste først at have undersøgt de ærekrænkende påstande nærmere. Hvilken holdning naturligvis talte til min brave vens fordel. Senere lærte han faktisk tilmed Gerner Larsson ganske godt personligt at kende og forstod, hvilken stor og uvurderlig betydning denne havde for Martinus-sagen. Og de nævnte måske lidt ondsksfulde påstande har i hvert fald ikke forhindret min ven i, at være en trofast, loyal og ivrig tilhænger af Martinus og dennes lære indtil dato, og intet tyder på, at han ikke også vil vedblive med at være det fremover.

Et vendepunkt og et afgørende problem

Men ved den overfor nævnte lejlighed blev ”Livets Bog” stillet ulæst tilbage i bogreolen og gemt – men bestemt ikke glemt – indtil videre. Men forinden havde jeg dog benyttet mig af muligheden for at kigge lidt i den og skimme det omfattende indhold. Og her så og genkendte jeg nogle af de interessante symboltegninger, som Børge Hamberg i 1949 havde haft hængende på sine vægge. Jeg læste også lidt i teksten og fandt denne umiddelbart tiltrækkende og let forståelig, måske fordi det drejede sig om nogle af de tanker og forestillinger, som jeg i forvejen

kendte fra mine studier af indisk filosofi. Men bogen fangede eller fascinerede alligevel ikke på det tidspunkt min dybe opmærksomhed, sådan som det allerede året efter skulle blive tilfældet. Det skete i sommeren 1957, da jeg efter 22 måneders ophold og tjeneste i Gribskovlejren blev hjemsendt – min ven Søren skulle først hjemsendes et halvt år senere, men vi bevarede hele tiden en nær kontakt til hinanden – og takket være Børge Hamberg, fik jeg ansættelse som tegner og animator samme sted som ham. Omstændighederne bevirkede, at Børge og jeg i medfør af nogle fælles arbejdsopgaver kom til at tilbringe adskillige dage sammen på Bellevue-studiet, et filmselskab, der dengang var beliggende i kælderetagen til Bellevue Teatret i Klampenborg tæt ved Øresund.

Det var et herligt sommervejr og vores fælles frokost- og andre pauser tilbragte vi som regel i det fri ved at leje os i skyggen af de høje træer på en af de store græsplæner, der strækker sig fra Strandvejen og ned mod Bellevue Strand. Og med udsigt ud over det solbeskinnede Øresund med lystbådenes hvide, trekantede sejl lysende i det fjerne på baggrund af Sveriges kyst, fik vi tiden til at gå – eller nærmest løbe – med at samtale om filosofiske emner og eksistentielle problemer, som optog og interesserede os begge meget.

Situationen var for mit personlige vedkommende den, hvad filosofi angik, at Søren og jeg i vores indbyrdes drøftelser af de eksistentielle spørgsmål og problemer, der især knytter sig til klassisk indisk filosofi, efterhånden var nået frem til et punkt, hvor først jeg og senere vi begge mente, at der var noget, der ikke stemte eller som 'haltede' i logikken inden for Sankhya-, Yoga- og Vedanta-filosofien, specielt hvad angår opfattelsen af sjælen og dens kosmiske skæbne.

Disse tre indbyrdes beslægtede filosofiske systemer har nemlig som et af deres grundlæggende synspunkter eller præmisser, at den udødelige sjæl (Atman) fra sin 'oprindelige' evige, modsætningsløse tilstandsform som ét med det altbefattende, altgennemtrængende og allestedsnærværende evige Brahman, på 'et tidspunkt' har ladet sig 'forlede' til at begære og søge kontakt med sin i al fald tilsyneladende modsætning, materien (Prakriti), gennem et gradvist tiltagende engagement med denne, hvilket primært har ført til en 'indviklingsproces', hvorunder sjælen stort set har glemt sin egen egentlige identitet som evig og udødelig, efterhånden mere og mere har gjort sig til ét med materien eller den fysiske verden, og som en følge heraf i stedse stigende grad er blevet 'fanget' i kredsløbet af fødsel, død og genfødsel (samsara). Men samtidigt tror den fangne sjæl sig dødelig, fordi den identificerer sig med den dødelige fysiske krop, og desuden samtidigt er isoleret fra sine medvæsener, fordi den i stadig højere grad udvikler individualitet.

Denne alvorlige og kritiske situation betegnes i indisk filosofi som en tilstand af åndelig uvidenhed (Avidya), hvorunder sjælens (individets) erkendelse eller opfattelse af sig selv og sin tilværelse er præget af helt igennem 'falsk' eller 'illusorisk' – mere specielt 'illusionistisk' – oplevelse, der 'tilslører' eller 'forvrænger' den egentlige virkelighed. Begrebet og fænomenet uvidenhed dækker derfor ikke kun over en mangel på viden, men derimod over en viden, der foregøgler individet en verden eller tilværelse, som ret beset ikke eksisterer i absolut forstand. Denne tilstand kaldes derfor på Sanskrit meget betegnende for "Maya's slør".

'Forløsning'

Stadig i henhold til de ovenfor nævnte klassiske indiske filosofisystemer, afstedkommer den beskrevne situation eller tilstand imidlertid samtidig et øgende antal lidelsesoplevelser og – erfaringer, som før eller siden vil medvirke til at vække sjælens længsler og anelser om sit oprindelige tilhørsforhold som identisk med Alsjælen: Brahman. Forholdet mellem Atman og Brahman kan billedligt sammenlignes med henholdsvis vanddråben og havet. Lidelseserfaringerne og evighedslængslen udvikler, især i medfør af skæbnelovens – karmalovens – overordnede indflydelse efterhånden også gradvist intelligensevnen og giver individet en viden (Vidya) om muligheden af aktivt at medvirke til udfrielsen fra engagementet og bundetheden til materiens verden. Den organiserede, planmæssige og systematiske bestræbelse på at opnå denne 'forløsning' (Moksha), går i indisk filosofi via de forskellige grene af Yoga, der hver især er specielt tilpasset for de forskellige kategorier af sjæle (individer eller mennesker).

Men principielt går 'vejen' til befrielse via sjælens (individets) højeste erkendelse af sin egen evige identitet med Alsjælen (Nirvikalpa Samadhi), og gennem sjælens viljestemte øvelse i gradvist at give totalt afkald på alle former for begær, "gode" så vel som "onde". Når dette 'mål' er opnået, følger i henhold til Yoga- og Vedanta-filosofien uundgåeligt sjælens (Atmans) fuldstændige opgåen i og sammensmeltning med Alsjælen (Brahman), som vanddråben, der forener sig med havet, og sjælens eksistens som individuel personlighed ophører dermed. Beriget og belært af summen af erfaringer fra sit gennem flere inkarnationer lidelsesfulde engagement

med materien, 'hviler' sjælen derefter 'i al evighed' i sin identitet med det evige, uendelige og umanifesterede Brahman, den højeste ånd eller virkelighed.

Filosofisk logik?

Hvad enten Søren og jeg nu havde opfattet og forstået denne i øvrigt fascinerende og dybsindige indiske filosofi rigtigt eller ej, så kunne vi dog ikke fatte, hvordan sjælen, som antages for 'oprindeligt' at være fuldstændig 'opløst' i og altså 100 % identisk med Alsjælen, på 'et tidspunkt' i sin evige, udifferentierede og formløse tilstand, med ét pludselig skulle kunne føle sig tiltrukket og foranlediget til at begære et engagement med sin 'absolutte modsætning', materien, og som en følge deraf involvere sig i tidens og rummets og forgængelighedens relativt begrænsede og begrænsende verden. Et af de store og uforståelige problemer var for det første, hvordan fik sjælen sin individuelle struktur eller form? Og for det andet, hvordan fik sjælen evner og kræfter til at frembringe de vældige panoramaer, der udgør det fysiske verdensalt og det åndelige med for den sags skyld? –

Dette giver klassisk indisk filosofi to svar på, dels et dualistisk og dels et identitetisk, idet Sankhya- og Yoga-filosofien postulerer, at ånd og materie er to og i grunden uforenelige former for virkelighed (Dvaita = todelt), hvorimod Vedanta-filosofien postulerer enhed mellem ånd og materie (Advaita = ikke-todelt), idet den opfatter den fysiske så vel som åndelige verden som et forestillingskompleks, der karakteriseres som ren og skær illusion (Maya's slør).

Men desuden kunne vi heller ikke se det logiske i, at selv om sjælen efter sit lidelses- og erfaringsfyldte 'bekendtskab' med materien og dermed med tidens og rummets verden, senere havde opnået den udfrielse af 'illusionernes verden' eller 'Maya's slør', som atter 'forenede' og forlenede sjælen med sin egen oprindelige og ret beset urokkede identitet og tilstand som ét med selve evigheden, at den så 'for al tid fremover' skulle være 'beskyttet' imod at begå samme 'dumhed' og gentage sin fatale 'fejltagelse' en gang til eller måske endnu flere gange. Altså, at der med andre ord ikke kun var tale om en engangsforeteelse, sådan som vi havde fået indtrykket og forståelsen af, at man mente fra klassisk indisk filosofis side.

Dette alvorlige erkendelsesteoretiske problem så hverken Søren eller jeg os i stand til at 'løse' eller give et fornuftigt 'svar' på dengang. Måske fordi vort respektive kendskab til og indsigt i klassisk indisk filosofi var for begrænset og utilstrækkeligt, når det kom til stykket! Men denne situation blev under alle omstændigheder bestemmende for, hvad der videre skete for os på dette felt. For det blev netop de ovenfor skitserede filosofiske problemer, som vi

fandt det så magtpåliggende om muligt at finde svar på, at jeg nu forelagde for og drøftede med Børge Hamberg de sommerdage, hvor vi holdt vores frokostpause under de skyggefulde træer på den store, grønne græsplæne ved Bellevue Strand. Det viste sig nemlig, at han var endog temmelig kyndig i Martinus' kosmologi, som han som nævnt havde studeret i mange år, og som han også jævnligt havde lejlighed til at tale med Martinus selv om. Samtidig var han forholdsvis stærkt engageret i praktiske aktiviteter, der knyttede sig til Martinus' arbejde, hvilket for Børges vedkommende bl.a. indbefattede, at han i sin egenskab af professionel tegner, i sin fritid stillede sine evner til gratis rådighed for Martinus Institut på Mariendalsvej i København.

Indisk filosofi og Martinus' kosmologi

Forelagt den ovenfor omtalte filosofiske problemstilling, medens vi begge lå udstrakt i græsset og kiggede op mod himlens blå uendelighed, viste det sig til min – og senere også Søren, da jeg fortalte ham derom – store overraskelse og glæde, at Børge med pædagogisk tålmodighed og grundighed, men samtidigt med stor intuitiv og kunstnerisk indlevelse, kunne berette, at de nævnte problemer og spørgsmål faktisk fandt en tilfredsstillende løsning inden for rammerne af Martinus' kosmologi eller åndsvidenskab. Og jeg konstaterede også snart, at den række af kosmiske analyser og 'facitter', der tilsammen udgør denne kosmologi, i øvrigt i alt væsentligt kan siges at være i god overensstemmelse med de metafysiske analyser og konklusioner, der findes i klassiske indiske filosofiske systemer som Sankhya, Yoga og Vedanta.

Men jeg måtte dog også konstatere, at der var afvigelser og differencer mellem de nævnte tre systemer indbyrdes, og mellem disse og Martinus' kosmologi. Den helt store og betydelige uoverensstemmelse mellem kosmologien og de tre filosofiske systemer, er nok den, at de sidstnævnte bekender sig til opfattelsen af, at den individuelle sjæl selv kan arbejde på og med tiden opnå sin egen "frelse" gennem dyb meditation og den totale opgivelse af alle begær. Disse sidste knytter nemlig sjælen til reinkarnationernes eller genfødslernes "livshjul" (samsara), der igen og igen bringer sjælen tilbage fra den midlertidigt diskarnerede tilstand og opholdet i den åndelige verden, og atter spærre den inde i de fysiske sansers 'fængsel'. I den forstand må de dualistiske indiske filosofiske systemer karakteriseres som *verdens- og livsfornægtende*, ganske som tilfældet for øvrigt er med f.eks. de stærkt beslægtede livsanskuelser: nypythagoræisme og nyplatonisme. Hvad angår den monistiske Advaita-Vedanta, så er denne godt nok ikke dualistisk, men dog verdens- og livsfornægtende.

Modsat disse indiske filosofisystemer, vil Martinus' kosmologi med fuld ret kunne betegnes som *verdens-*

og *livsbekræftende*, idet vejen til "frelse" i henhold til hans kosmiske analyser udelukkende kun kan ske via individets engagement og deltagelse i netop den fysiske, men i en vis forstand rigtignok 'illusoriske' verden. Dog vel at bemærke, en verden, der er 'virkelig' indenfor sine egne grænser. Tilværelsen her og de erfaringer den afstedkommer og medfører, specielt lidelseserfaringerne, vil i henhold til Martinus på sigt uundgåeligt befordre og fremme samme individs etisk-moralske udvikling, og dermed også dets evne til at vise ægte, upartisk og uegennyttig kærlighed til Gud og næsten. Den sidste forstået som overhovedet alle levende væsener, store som små, man er eller kommer i berøring med.

Problemernes løsning

Men 'løsningen' på Sørensen og mit filosofiske hovedbrud, viste sig at ligge i en forståelse af i al fald tre faktorer indenfor kosmologien, nemlig dels af den grundfaktor, Martinus betegner som det treenige princip i form af Jeget, bevidstheden og organismen, og dels af den grundfaktor, han betegner som "urbegæret", der i en vis forstand kan kaldes for sjælens eller det levende væsens evige 'tørst' efter livsoplevelse og atter livsoplevelse, og dennes stadigt gentagne og nødvendige 'fornyelse' i form af en evig vekslen mellem sult og mættelse. Hvilken sidstnævnte faktor bringer os i kontakt med den tredje hovedfaktor i problemernes løsning, nemlig den, Martinus kalder for "spiralkredsløbsprincippet", der især bevirker og er ansvarligt for, at livskredsløbet – det, der i indisk filosofi kaldes samsara – gentager sig i det uendelige, samtidigt med, at det i princippet konstant udvider sig i stadig større og større 'periferier' af livsoplevelse og erfaringsdannelse.

Det uhyre vigtige princip, spiralkredsløbsprincippet, baserer sig på det mindst lige så vigtige kredsløbs- og kontrastprincippet, som bl.a. indebærer, at enhver form for sansning, livsoplevelse og manifestation eller livsudfoldelse, er betinget af så vel statiske som dynamiske kontrastforhold: Behag og ubehag, glæde og sorg, lys og mørke, liv og død etc. etc., forudsætter og betinger således gensidigt hinanden. Det indikerer den variant af kredsløbs- og kontrastprincippet, som Martinus kalder for sult- og mættelsesprincippet, der i kraft af sjælens eller det levende væsens særlige og variable psykiske og fysiske organstruktur, kosmisk set evigt fortsættende bringer individet til, via sin indvikling i og engagement med materien, igen og igen at forny sin kosmisk set periodisk svækkede livsoplevelsesevne og dermed til for en tid at stille sin ligeledes periodiske 'sult' eller 'livshunger'. Individet (sjælen) vil derfor i medfør heraf evigt være henvist til atter og atter at måtte forlade sit midlertidigt genfundne og genvundne 'hjem' i det himmelske paradis, som Martinus i og med sin kosmologi lærer os at kende under betegnelserne "det rigtige

menneskerige", "visdomsriget", "den guddommelige verden" og "salighedsriget", under ét betegnet som "Guds primære bevidsthed.

Martinus' kosmologi

I og med denne efter både Sørensen og min opfattelse fuldt tilfredsstillende 'løsning' på de omtalte filosofiske problemer, kunne vi derefter give os i kast med en nærmere undersøgelse og et relativt grundigt studium af, hvad der mere præcist gemte sig bag de magiske ord: "Martinus' verdensbillede", Martinus' åndsvidenskab" eller "Martinus' kosmologi". Det gjorde vi hver især ved først og fremmest at anskaffe os og studere "Livets Bog" og Martinus' andre bøger, efterhånden som disse udkom eller blev genoptrykt i nye oplag, og ved at følge foredrag af Martinus selv og af hans nærmeste medarbejdere på Institutet i København og i Martinus Center i Klint, som dengang i 1950'erne kaldtes "Kosmos Ferieby".

Foredragsholderne var på den tid, foruden Martinus selv, hans nærmeste medarbejdere Erik Gerner Larsson og Mogens Møller. Begge var glimrende talere og formidlere af kosmologien, men havde hver deres interessante og specielle måde at formidle det trods alt svære stof på. Men desuden deltog i al fald jeg i en del af den undervisning og de studiekredse, der fandt sted, dels på Institutet i vintersæsonen, og i Martinus Center, der som nævnt dengang hed Kosmos Ferieby, i Klint i sommersæsonen. Begge steder var det på den tid hovedsagelig de noget yngre medarbejdere, Svend Åge Rossen og Per Bruus-Jensen, der med kompetence og engagement forestod såvel undervisning som studiekredse, men som kun sjældent holdt foredrag.

I vintersæsonen blev foredragene dengang som nævnt afviklet i Institutets foredragssal på Mariendalsvej på mandage, og normalt sådan, at Martinus selv holdt foredrag den første mandag i hver måned, hvor han angav temaet eller emnet for foredragene de følgende mandage

i måneden. Disse foredrag blev dengang vekselvist holdt af de ovenfor nævnte fire medarbejdere, dog fortrinsvis af Gerner Larsson. Om sommeren afholdtes foredrag, kurser, spørgetimer og samtalegrupper dagligt fra og med mandag til og med fredag i Kosmos Ferieby i Klint, dels i selve foredragssalen og dels i tilstødende lokaler eller under åben himmel i det fri, hvis vejret tillod det. Fredag aften var der i reglen et eller andet underholdende arrangement i foredragssalen, som f.eks. filmforevisning af relevante film af forskellig slags. Og lørdagsaftnerne bød som regel på broget musikalsk eller anden kunstnerisk underholdning på ”Terrassen”, der dengang som nu er Centrets vegetariske spisested.

Martinus som person

I sine senere år holdt Martinus hvert år dog kun i alt to foredrag i Kosmos Ferieby i Klint, lige som han i øvrigt gjorde det i vintersæsonen i Instituttets foredragssal på Mariendalsvej, nemlig ét, som indledte kursusperioden og ét, der afsluttede denne, som strakte sig fra slutningen af juni til begyndelsen af august, eller kort og godt varede i skolernes sommerferie. Vintersæsonen varede fra og med september til og med maj. De enkelte kurser i Klint var normalt af en uges varighed, og der var i almindelighed stor tilslutning til disse, dels af feriebyens ’faste’ beboere og dels af de mange gæster, der kom til udefra og som i reglen havde lejet sig ind i et af de mange små værelser, der var beregnet til formålet. Men Martinus’ egne foredrag var nærmest tilløbsstykker, der ofte gjorde det nødvendigt at arrangere ekstra stole i foredragssalen, som i forvejen rummede et stort antal siddepladser.

Den første gang, jeg havde den store oplevelse og fornøjelse, det i reglen var at høre Martinus holde foredrag, var dog i efterårssæsonen 1957 i Instituttets foredragssal. På det tidspunkt kendte jeg hverken Martinus af udseende eller som foredragsholder, så mine forventninger var på forhånd store og spændte, i lige så høj grad som mine forestillinger om, hvordan en vismand og seer skulle tage sig ud og gebærde sig. Mine forestillinger var naturligvis præget af et overfladisk og andenhånds kendskab til indiske yogier, guruer og maharishier. Det var derfor noget med statelig ophøjet ro, korslagte arme eller velsignende hænder og et fast, men mildt og kærlig blik, og lavmælt, værdig diktion med mange alvorstunge pauser, der kunne give de andægtigt lyttende tilhørere mulighed for at tænke efter, hvad der flød af visdomsord fra den vise mands mund. – Og hvad blev jeg så vidne til? Jo, efter det såkaldte ”akademiske kvarter”, hvori der blev spillet et eller andet, oftest lidt højtideligt, stykke klassisk musik på grammfonanlægget, bredte der sig fuldstændig stilhed og ro i den propfyldte sal. Alles øjne var rettet mod en lukket dør til venstre i salens baggrund, der bestod af et podium af cirka 40 centimeters højde og

som strakte sig fra væg til væg tværs over den bageste del af det store lokale. Talerstolen var mærkværdigvis anbragt helt ovre i højre side af podiet. Midt imellem den nævnte dør og talerstolen, var der på væggen bagved ophængt et stort hvidt lærred, som brugtes til forevisning af lysbilleder eller film.

Martinus som foredragsholder

Endelig efter nogle uendeligt lange minutter gik døren i baggrunden op, og ind trådte en lidt ældre og lettere korpulent herre – Martinus var på det tidspunkt 67 år – iført pænt, mørkt jakkesæt, slips og mørke briller. Håret var gråhvidt og sad fyldigt, kunstneragtigt, i nakken.

Lidt genert smilende ud imod sit forventningsfulde publikum, lukkede han døren efter sig, og lidt duknakket gik han med rolige, raske skridt og de lange arme dinglede ned langs siderne, hen over podiet og tog plads bag talerstolen. Ankommet hertil, greb han med strakte arme fat i hver side af talerpulten, foran hvilken der, udover den faste læselampe, som regel var anbragt indtil flere mikrofoner, dels til foredragssalens højtaleranlæg og dels til den eller de i øvrigt dengang endnu sjældne båndoptagere, som skulle optage og bevare foredraget for eftertiden. Foran sig på den belyste talerpult havde Martinus i nogle tilfælde et medbragt manuskript, oftest et synopsis over den tale, han ville holde, men det var ikke usædvanligt, at han holdt sine foredrag helt uden brug af manuskript, og så vidt jeg erindrer, var dette sidste også tilfældet ved det første foredrag af Martinus, som jeg var tilhører til. Herefter rettede han blikket roligt og myndigt ud mod tilhørerskaren og hilste denne med et lille venligt nik.

”Den er god nok!” tænkte jeg, ”han svarer helt godt til mine romantiske forestillinger om en vismand!” Men da han så straks efter begyndte at tale og efterhånden blev mere og mere veltalende med sin lidt specielle stemme, som ind imellem slog over i diskanten, og med en diktion, der til trods for mange års ophold i København, endnu bar præg af hans opvækst i det nordjyske sprogområde, alt medens hans krop var i konstant livlig bevægelse, hvorunder han snart slog ud med armene og snart klaskede hænderne mod pulten, for ligesom at understrege sine ord, da indså jeg naiviteten og ensidigheden i mit hidtidige billede af en ærværdig vismand. Thi foran mine overraskede og forundrede øjne så jeg ved selvsyn et menneske, der i næsten alle henseender stred mod alle mine tidligere forestillinger om, hvordan sådan en vismand burde se ud og opføre sig. Og så var han tilmed

fuld af humor og kunne finde på at sige morsomheder, som den velvillige forsamling tillod sig at grine højt over. Kun på ét punkt svarede Martinus til mine forventninger, og det gjaldt selve *indholdet* og *kvaliteten* af det, han **fortalte**. Her kunne der ikke være nogen tvivl om, at det måtte være en vismand og seer, der meddele sig.

Mærkværdigt nok erindrer jeg ikke længere, hvad Martinus' foredrag handlede om ved den lejlighed, men det blev i al fald et uforglemmeligt og værdifuldt møde med en usædvanlig personlighed og begavelse af de få, som i højeste grad bidrog til at øge lysten til at gå i gang med et nærmere studium af det forunderlige og fascinerende verdensbillede, Martinus har lagt navn til.

Og det har jeg så efter bedste evne gjort lige siden, og gør det endnu i en alder af 83 år, for man bliver aldrig færdig med at studere og prøve at forstå de kosmiske analyser.

Sluttelig skal det lige nævnes, at det mest overraskende ved mødet med Martinus' kosmologi, var, at dennes grundlæggende teser, analyser og facitter slet ikke forekom nye eller fremmede for mig, tværtimod syntes stoffet velbekendt og som noget, jeg i det store og hele var fortrolig med på forhånd. Indholdet virkede med andre ord på mig som "Erindringer, vuggesange, fra en anden verden", for nu at bruge H.C. Andersens ord og udtryk, hvilket jo turde være relevant i sammenhængen.

Djæulebevidsthed og kristusbevidsthed

Af Ejnar Hjorth

I bog nr. 26, med ovennævnte titel, kap. 7: Det afsporede forretningsprincip og princippet "hellere at tage end at give", skriver Martinus bl. a.:

"Denne udfoldelse af "tage-princippet" sker i stor udstrækning igennem camouflagen "forretning".... Det virkelige forretningsprincip er i sig selv et guddommeligt princip i sin renkultur. Der hvor dette forekommer i renkultur, vil det udgøre princippet "samme værdi for samme værdi". Det er kun et slet og ret byttemiddel. Men der hvor det udgør princippet "mere værdi for mindre værdi", er det afsporet og gør så megen skade i verden og er så absolut krigsbefordrende... ja, kort sagt så megen sabotage af menneskehedens normale liv, at den ikke overtrumfes selv med atom- og brintbomber.

Det er ikke så mærkeligt, at Kristus anbefaler den rige yngling at gå bort fra væremåden "hellere at tage end at give". I samme grad, som man hellere tager end giver, er man med til at sabotere verdens eller menneskehedens liv eller livslykke fremover. Dette "hellere at tage end at give" er således livets største og mest ødelæggende krigsvåben. Under dette princip sorterer absolut alle andre eksisterende krigsvåben, lige fra en sten til de skrækeligste atom- brint- og raketvåben og hvilke eventuelle endnu større og grusommere våben, den jordmenneskelige bevidsthed kan udtænke og skabe."

Kan det siges kraftigere? Dette falske forretningsprincip efterlader, som atombomben, en "radioaktivitet" som er ødelæggende og svær at slippe af med. –

Hvis et foretagende er momsregistreret, er det en forretning. Martinus sagde: "vi er ikke en forretning." Jesus sagde til disciplene: "I har fået det for intet, giv det for intet." (Matt. 10: 8).

Hvem vil ikke, i dag, gerne fortælle om Det Tredie Testamentes gode budskab, uden at tage penge for det? Og hvem vil så ikke i taknemmelighed gerne støtte med gaver og bidrag? Det er gaveprincippet, som Martinus skriver om. Han gav hele menneskeheden en uvurderlig gave. Den bør aldrig gøres til genstand for forretning.

Åndsvidenskab kontra naturvidenskab

Af Per Bruus-Jensen

Et sted udtaler Martinus, at **”naturvidenskaben er åndsvidenskaben i svøbet”**. Men hvorfor nu det...? Hvordan giver dette samspil mellem de to videnskaber sig til kende i en tid, hvor naturvidenskaben via sin erklærede materialisme synes alt andet end åndeligt orienteret...? Og hvad er i det hele taget videnskab, når det kommer til stykket...?

For at tage det sidste spørgsmål først, så er al videnskab – som selve ordet sige – et spørgsmål om at **skabe viden** – er ganske enkelt skabelse af viden om den verden, vi lever i og selv er en del af. Dels motiveret af nysgerrighed, og dels drevet frem af praktiske grunde, idet viden om verden både er en super overlevelseskvalitet og samtidig en mulighed for at gøre tilværelsen mere bekvem og behagelig for den enkelte. Herfor taler ikke mindst den teknologi, vi i dag er vidne til samt har til rådighed, og som er det praktiske resultat og udbytte af den naturvidenskabelige forskning.

Og apropos denne forskning, så vidner den ikke mindst ved sin *moral* om sin status og bestemmelse som spire til en kommende åndsvidenskab. For uanset hvad man end kan mene om dens materialistiske livssyn og virkelighedsopfattelse, ligger det samtidig fast, *at den er indbegrebet af sandhedssøgning* og takket være netop dette kan barsle med nogle resultater, vi kan bruge til noget. Nemlig skabelsen af hele det teknologiske isenkram, og hvor den digitale revolution foreløbigt er sidste skud på stammen.

Om den naturvidenskabelige forskningsmetode og dens akilleshæl

I praksis giver den moralske kvalitet af naturforskningen sig i første række udtryk i kompromisløs troskab mod den metode, man efter mange og lange overvejelser i 15-, 16- og 1700-tallet valgte at anlægge den pågældende forskning på, og om hvilken den franske molekylærbiolog og nobelpristager Jaques Monod har udtalt, *at man ikke blot for et øjeblik, eller bare på et lille område, kan tilsidesætte den pågældende metode uden at forråde selve indbegrebet af videnskabelighed*.

I praksis drejer det sig om den *objektive metode* anlagt på måle og vejepprincipper, idet man herved som udgangspunkt holder sig til *fakta*, som alle uanset køn, race, religion og filosofisk tilhørsforhold kan være enige om, samtidig med at de indvundne fakta kan gøres til genstand for matematisk bearbejdning, der i princippet også er objektiv.

Når fortidens kloge hoveder omsider valgte netop denne asketiske metode som grundlag for naturforskningen, var det for at tage højde for det problem, det *empiriske* moment var eksponent for. Altså det forhold, at al forskning ifølge sagens natur tager udgangspunkt i subjektiv sanseoplevelse og erfaringsdannelse og derfor som næste skridt også naturligt åbner op for subjektiv tolkning af de observerede fænomener. En tolkning, der i princippet som udgangspunkt er fuldstændigt fri og derfor mht. overbevisningskraft i hvert enkelt tilfælde vil kunne stå og falde med effektiv argumentationsteknik og dialektisk dygtighed (eller andre irrelevante pressionsmidler) frem for at have opbakning af et egentligt *bevis* på tolkningens autenticitet og dermed dens overensstemmelse med virkeligheden. Men hvordan overhovedet føre et sådant bevis på subjektivitetens præmisser i betragtning af, at tolkning uløseligt hænger sammen med tænkning og dermed er en frugt af individuel og subjektiv åndsvirksomhed...?

Løsningen på dette problem gav sig udtryk i indførelsen af den såkaldte **”eksperimentets dom”** som en del af den naturvidenskabelige forskningsmetode.

Det pågældende tiltag hviler i samme forbindelse på følgende ræsonnement:

Hvis tolkningen af et givent sæt måleresultater er korrekt, må det indebære, at et hensigtsmæssigt tilrettelagt og udført eksperiment for eget vedkommende vil lede til et ganske bestemt resultat, som ud fra tolkningen kan forudses. Opnås derfor rent faktisk dette særlige resultat, betragtes det som en foreløbig bekræftelse på tolkningens rigtighed; opnås der derimod et andet og i denne forstand uventet resultat, ses det som et dementi af tolkningens rigtighed.

Når der i tilfældet med det *positive* udfald af eksperimentet ovenfor tales om en *foreløbig* bekræftelse på tolkningens rigtighed, hænger det sammen med, at man

som ægte sandhedssøger inden for naturvidenskaben ikke giver sig tilfreds med en enkelt bekræftelse, men stiller krav til mange forskellige eksperimenter, der alle uden undtagelse skal bekræfte tolkningen for at dens sandhedsværdi kan anses for **bevist**. Og det er netop ved dette strenge krav samt troskabet mod det at naturforskningen gør sig fortjent til prædikatet *videnskab*. Eller mere præcist: *natur-videnskab*, eftersom det er naturen med dens tilgængelighed for objektive måle- og vejtiltag, man fokuserer på. Og igen kan der peges på den moderne teknologi som et generalvidnesbyrd om, at den naturvidenskabelige metode i høj grad er relevant for den opgave, man har sat sig: at skabe viden om naturen og på dette grundlag både forstå, hvad den ved roden ér for noget, og hvordan den fungerer.

Som tiden er gået, har det imidlertid med voksende tydelighed vist sig, at det, som er naturvidenskabens styrke, samtidig er dens svaghed – er dens akilleshæl, så at sige.

Dette viser sig frem for alt ved naturforskningens voksende afhængighed af den rolle, den *subjektive* faktor spiller i forskningssammenhængen, og som allerede giver sig udtryk i indførelsen af begrebet ”teoretisk fysik”, der primært er et spørgsmål om avanceret *tænkning* og bl.a. omfatter den såkaldte *kvantemekanik*, der er så teoretisk orienteret, at forskningen her – jævnfør Martinus’ profeti – i næsten lige så høj grad minder om åndsvidenskab som om naturvidenskab, idet sidstnævnte stadigt vanskeligere kan adskilles fra førstnævnte, der for sit vedkommende samtidig mere og mere udpræget bliver afhængig af *intuition*. Hvilket i denne sammenhæng vil sige evnen til ikke alene at fatte, *hvordan* verden fungerer, men også forstå, *hvorfor* den gør det. Og vel at mærke gør det, som vi netop er vidne til. Og en ting mere: jo dybere, man søger at trænge ned i mikrokosmos, des vanskeligere og mere bekosteligt bliver det samtidigt at imødekomme kravet om eksperimentets dom, hvilket problemerne samt omkostningerne ved at påvise eksistensen af den såkaldte *Higgs-partikel* helt aktuelt og med al ønskelig tydelighed har demonstreret. For som bekendt krævede denne bedrift ikke alene bygningen og indsatsen af en ny kæmpe accelerator i Cern, men også deltagelsen af en vældig stab af forskere, der for en stor dels vedkommende havde til opgave at registrere, analysere og tolke de vundne måleresultater.

Men hvad skal så alt dette føre til...?

Som kortene ligger, taler alt for at naturvidenskaben i sin fortsatte udvikling stadigt mere tydeligt og omfattende vil blive teoretisk orienteret og dermed også i voksende grad vil få karakter af åndsvidenskab – helt som Martinus har forudsagt. Dette så meget mere som man på

et tidspunkt vil blive nødt til at udvide forskningen til at omfatte undersøgelser af selve den subjektive faktor som sådan – hele det subjektive virkelighedskompleks i dets egenskab af grundlaget for al teoretisk virksomhed og dermed den form for virksomhed, der i pagt med hele udviklingen på alle områder stadigt tydeligere vil komme til at præge videnskabelig forskning. Herfor taler allerede udviklingen inden for fysikken. Men også biologien/genetikken med dens højaktuelle fokus på det såkaldte epi-genetiske fænomen (overordnet styring af genernes virksomhed); astronomien i dens konfrontation med på den ene side det såkaldte nulpunktfelt, og på den anden side den sorte energi og materie i verdensrummet.

Og endelig hjerneforskningen/psykologien i dens erkendelse af, at man pådrager sig et støvlestrop-problem ved at holde fast i troen på, at det er den fysiske hjerne som sådan, der er ophav til alt det subjektive – herunder evnen til livsoplevelse, tænkning og erkendelse generelt, samt udforskning og forståelse af den samme hjerne specielt. For ikke sandt: Hvis det virkelig er hjernen, der som hævdet på egen hånd genererer alt det subjektive, og man samtidigt deklasserer det subjektive til blot at være et spørgsmål om epifænomenal skinvirkelighed (læs falsk virkelighed), hvordan kan den samme hjerne så være kompetent mht. at fremkomme med et endeligt svar på spørgsmålet om sin egen identitet og rolle som tænker og forsker, idet dette svar jo i så fald ligeledes blot vil kunne have status som epifænomenal skinvirkelighed – altså falsk virkelighed...?

Tager man den rolle i betragtning, som hjernen under alle omstændigheder spiller inden for alt, hvad der hedder forskning, da er det også klart af største vigtighed, at den samme hjerne iflg. den materialistiske hjerneteoris forsknings- og erkendelsesmæssigt rent faktisk forudsættes at kunne løfte sig selv ved håret, så at sige, idet nævnte teori derved fanges i et mega paradoks og dilemma, der for en uvildig betragtning ved roden anfægter dens troværdighed. Men på den anden side: Hvordan endegyldigt løse dette kardinalproblem, der i virkeligheden omfatter *hele* naturvidenskaben...?

Skal man tro Martinus, er svaret følgende: ved én gang for alle at erkende, at det subjektive og det objektive *de facto* er to sider af den samme mønt og derfor også begge på hver sin måde repræsenterer virkelighed. Endda indbyrdes forbunden virkelighed, der for begge versioners vedkommende i lige høj grad er tilgængelig for sand og ægte videnskabelig udforskning. Dvs. kalder på etableringen af en kompetent åndsvidenskab, der kan gå hånd i hånd med den allerede eksisterende og anerkendte naturvidenskab og på dette grundlag fostre en konsekvent og altomfattende *kosmologi*.

Om åndsvidenskaben og dens forskningsbetingelser

Nuvel! Men hvad skal man så helt konkret forstå ved åndsvidenskab...? Hvad er en sådan videnskabs naturlige forskningsdomæne, og hvorledes bedrives den i sin færdige form...?

Som allerede navnet siger, er der tale om en udforskning af det åndelige, hvilket først og fremmest vil sige bevidsthedens univers og grundlag. Kort sagt alt, hvad der hører ind under den subjektive form for virkelighed og dermed bl.a. sansekvaliteternes, tankernes, følelsernes og forestillingernes domæne. Men eftersom disse 'ting' ikke er håndgribelige i tid og rum, som tilfældet er mht. materien/stoffet, lader naturvidenskabens objektive måle- og vejemetode sig ikke anvende her. I stedet må træde en metode, der på den ene side trækker på forskerens personlige erfaring og redelighed, og på den anden side som det helt afgørende primært hviler på *intuition*. Vel at mærke *viljekontrolleret* intuition på samme måde, som man inden for naturvidenskaben trækker på viljekontrolleret *intelligens* i samspil med ligeledes viljekontrolleret hukommelse og dermed erfaring.

Begge slags videnskab – naturvidenskaben og åndsvidenskaben – er altså i virkeligheden *empiriske* videnskaber i den forstand, at de begge som udgangspunkt trækker på sanseoplevelse og erfaring i samspil med rådighed over en evne til at bearbejde resultatet af begge disse to slags aktiver intellektuelt. Naturvidenskaben via anvendt *intelligens*. Og åndsvidenskaben via træk på *intuition*.

Og som det allerede har vist sig, at intelligens er som et skræddersyet værktøj til brug for naturvidenskabelig udforskningen af den objektive stofverden, således vil det også med tiden vise sig, at viljekontrolleret intuition er et tilsvarende effektivt værktøj, når det drejer sig om åndsvidenskabelig udforskning af det subjektives/åndeliges uhåndgribelige og i virkeligheden immaterielle domæne.

Hvordan det...?

Først og fremmest på den måde, at intuition på det her krævede niveau bl.a. giver adgang til hele verdensaltets (læs Guds) viden om sig selv, indhøstet via en evig fortid. Som et uendeligt visdomsocean eller altomfattende og allesteds værende, kosmisk database stiller dette erfaringsmateriale stiller sig nemlig automatisk til rådighed for enhver, der disponerer over viljekontrolleret intuition, og hvorved vedkommendes eget personlige erfaringsmateriale bliver ganske overordentligt meget suppleret og udvidet. Ja, faktisk får karakter af personlig alvidenhed og dermed evnen til at identificere og afkode ethvert fænomen, vedkommende konfronteres med. Herunder også mht. hele baggrunden for det pågældende fænomens eksistens og funktionelle egenart.

Og hvad mere er: I dens samspil med følelse og intelligens fungerer intuitionen yderlige på en sådan måde, at dens indehaver ikke så meget som et splitsekund er i tvivl om, at vedkommendes forståelse af de til enhver tid forekommende fænomener er udtryk for absolut og total sandhed, således at en testmetode i lighed med "*eksperimentets dom*" her på forhånd er komplet overflødig.

Med intuitionen som grundlag har den udviklede åndsforsker altså erkendelsesmæssig adgang til alle egne og kroge af det ganske verdensalt, det være sig i mikro-, mellem- og makrokosmos. Herunder også vedrørende årsagen til, at verdensaltet overhovedet eksisterer og er indrettet som det er. Man ser og erkender, at samme verdensalt ved roden og således i selve sit grundlag er totalt immaterielt og dermed ustofligt, men at det ved at trække på et raffineret, treenigt funktionsprincip ikke desto mindre er i stand til at generere en række illusionistiske effekter, der både objektivt og subjektivt får det til at fremtræde og fungere som et stofligt hierarki af guddommeligt LIV og livsfunktioner inden i liv og livsfunktioner uden nogen som helst grænse hverken ned i det små, eller op i det store.

Og som dette blads læsere vil vide, var det oplevelsen og erkendelsen af netop dette sceneri og disse fakta, der i sin tid tilskyndede den unge mejerist Martinus Thomsen til at bruge resten af sit liv til at gøre dette billede af virkeligheden tilgængeligt for hele menneskeheden... Samtidig med at han så, at den samme menneskehed for alles vedkommende var på vej til ved selvsyn at tilegne sig den samme erkendelse af livet og virkeligheden, og i hvilken sammenhæng naturvidenskaben ved sin ihærdige og konstruktive sandhedssøgen for nuværende udgjorde fortroppen i dette erkendelsesprojekt. At den p.t. *de facto* var åndsvidenskaben i svøbet...

Om udtrykket ”kosmologi”

Der har på det seneste rejst sig stemmer til ugunst for brugen af udtrykket *kosmologi* som hjælpebetegnelse for det verdensbillede, Martinus har opstillet. Man mener ikke, det har nogen som helst berettigelse og ser det gerne endegyldigt erstattet af udtrykket ”Martinus Åndsvidenskab”, eller som alternativ: ”Det Tredie Testamente”.

Idet jeg afstår fra at tage stilling til disse ønsker, vil jeg som ’slutsten’ på den her bragte artikel gerne fremføre nogle få kendsgerninger vedr. den historiske baggrund for, at udtrykket ”Martinus Kosmologi” har fået årelangt indpas i sagen.

Det kom sig oprindeligt af, at Martinus i samråd med daværende generalsekretær Erik Gerner Larsson i 1959 betroede mig det hverv at skabe en *systemiseret* fremstilling af det kosmiske verdensbillede, udformet som et brevkursus og udrustet med opgavetillæg.

Dette gav også anledning til, at man drøftede hvilket navn, man skulle tildele det pågældende kursus. Mest nærliggende var rent umiddelbart at udgive det under navnet ”Korrespondancekursus i Martinus Åndsvidenskab” – dette så meget mere som selve hovedsædet for Martinus’ arbejde på den tid hed ”Martinus Åndsvidenskabelige Institut”.

Da jeg imidlertid via mit foredragsarbejde rundt om i landet havde erfaret, at mange fandt udtrykket ”åndsvidenskab” lige lovligt prætentivt og skræmmende (ikke mindst når man skulle forklare andre, hvad det var man var interesseret i) fandt jeg anledning til under navnedrøftelsen at røbe disse tilkendegivelser for Martinus. Det smagte ham ikke rigtigt, men efter nogen tøven udrød han: ”Jamen, hvad kan vi så kalde det...?”

Dette var jeg forberedt på, og havde også et alternativ parat. Nemlig ”Korrespondancekursus i Martinus Kosmologi”. ”Det lød neutralt, men alligevel interessant, og for øvrigt var udtrykket ’kosmologi’ ved at vinde indpas inden for naturvidenskaben, som mange jo interesserer sig for”, argumenterede jeg. ”Og for øvrigt betyder ordet kosmologi som bekendt læren om KOSMOS – det ordnede verdensalt”, tilføjede jeg, ”og det er jo lige akkurat en sådan lære, det kosmiske[!] verdensbillede er udtryk for”, føjede jeg yderligere til. Martinus tyggede lidt på det og udtrykte derefter ønske om lidt betænkningstid, idet han gerne ville drøfte sagen yderligere med Gerner Larsson, og ligeledes med medlemmerne af Instituttets bestyrelse.

Efter nogen tid vendte Martinus selv tilbage til emnet og erklærede, at der nu var enighed om at tilslutte sig

mit forslag. Og hvad mere var: man ville også udadtil ændre instituttets navn til blot ”Martinus Institut” – et nyt navneskilt til at sætte på den ene lågestolpe var allerede bestilt...

At Martinus gik helhjertet ind for kosmologi-begrebet kom i øvrigt til udtryk, da han skulle skrive sin egen personlige introduktion til korrespondancekurset, der var klar til udgivelse i efteråret 1960. Han skrev som følger, citat:

INTRODUKTION

I henhold til, at Per Bruus-Jensen på min Opfordring og i nært Samarbejde med mig har udarbejdet nærværende Korrespondancekursus i Kosmologi, og jeg derfor i fuldt Mål har kunnet kontrollere dets særlige Struktur og Indhold, er det mig en Glæde at kunne udtrykke, at nævnte Kursus er en fremragende Hjælp og Vejledning til Forståelsen af LIVETS BOG’s kosmiske Analyser. Endvidere vil det samme Kursus i høj Grad være velegnet som Lærebog i den i nævnte Værk fremstillede Kosmologi.

Sign. *Martinus*

PS! Kurset udkom i 10 år fra Martinus Institut og eksisterer i dag som det såkaldte ”X”-værk i 4 bind for på denne måde at bane vej for opfyldelsen af Martinus’ fremtidsvision af det pågældende værk som lærebog til brug for uddannelsen af kommende undervisere i hans kosmologi.

PBJ

SYGDOM OG SUNDHED

v/Ruth Olsen

Første gang jeg stødte på den påstand, at vi selv skaber vore sygdomme, var i Louise Hay's bog "Helbred dit liv" fra 1984. Det var nyt og provokerende for mig dengang, for hvad med den stigende forurening? Og hvad med de arvelige anlæg? Eller hvad med de små børn, der får f.eks. kræft, hvordan skulle de selv kunne skabe deres sygdom? Problemet er vist mere kompliceret, end Louise gør det til, tænkte jeg.

Men hun havde mange tankevækkende budskaber, der gjorde indtryk. F.eks.: Det er vore negative tanker om os selv, der undergraver vort helbred, men tanker kan ændres! Vi må lære at acceptere og elske os selv.

Det vi sender ud, får vi tilbage. Det vi vælger at tro om os selv og om livet, bliver sandt dvs til virkelighed for os. Det vigtige er ikke, hvad der sker for os, men hvordan vi forholder os til det, der sker.

Bogen fik mig og mange andre til at blive mere opmærksomme på vort tankemønster. For hvis det er rigtigt, at det er vore egne tanker, der tiltrækker de ting, vi oplever, så gælder det jo om at blive mere bevidst om, hvad vi tænker. Hvordan tænker vi f.eks. om vor (evt. elendige) barndom? Som Louise siger: Fortiden kan vi ikke ændre, men vi kan ændre vore tanker om den.

Og så giver det alligevel mening, når Bernie Siegel siger, at "det er aldrig for sent at få en lykkelig barndom" (i hans bog om "Kærlighed og mirakler" fra 1987), for man kan vælge at ændre sine tanker om den og fokusere på dens måske nok så få positive hændelser.

Bernie er læge og kan ud fra egen erfaring med patienter fortælle om, hvor meget menneskers tanker og følelser betyder med hensyn til chancen for at blive rask, og om hvordan kærlighed er en healende kraft. Allerede da han skrev sin bog, var der videnskabelig forskning, der påviste, hvordan kærlige følelser øger vort immunforsvar. Ja blot det at se en film, der viser omsorg og kærlige handlinger, kan for en kort tid forstærke immunforsvaret.

Siden da er der kommet en strøm af forskningsresultater, der bekræfter det faktum, at negative tanker og følelser undergraver helbredet, mens positive kærlige tanker forbedrer det. Forskerne har blot svært ved at klargøre, hvordan en åndelig energi kan styre den fysiske krop.

Hvad Martinus fortæller

Martinus kan fortælle en hel del om, hvordan dette hænger sammen. Han gør rede for, hvordan det er de åndelige tanke-energier, der styrer vibrations-mønstrene i de forskellige dele af organismen. Selv naturvidenskaben har erkendt, at det vi kaldet "fysisk stof", i virkeligheden er mest "tomrum", og at de små partikler blot er særlig tætte energihvirvler, (det Martinus kalder "kernepunkter"). Men kvantefysikerne har endnu ikke indset, at det de ser som "tomrum" er fyldt med en energi, der blot er finere end den, de (endnu) kan måle. Det er her i denne usynlige energi, at vore tankeenergier kan skabe uorden og disharmoni, og herfra forplanter ubalancen sig til den fysiske organisme.

Det meste af organismen er altså "tomrum", en tanke-verden af fin-elektrisk stråleenergi, hvor sygdom kan opstå som en slags "kortslutninger". Atomerne i vor krop svarer til solen i vort solsystem, de er kraftcentre, mini-atomkraftværker. Altså er de kraftkilder for vort organisme-system. Som solen får sin kraft fra bevidstheds-verdenens kosmiske stråler, får også vore atomer kraft fra vor bevidstheds tankeenergi. Hvis de overoplades, bliver spændingen for stor, og de kan eksplodere. Får de alt for lidt tankeenergi, kan spændingen blive for lav, hvorved organismens overlevelse er truet (Bisættelse kap.48). Balance her betyder sundhed.

Ifølge Martinus skabes alle sygdomme ved at vi tænker "forkert", hvilket bevirker, at "partikler" af én slags vibration kommer ind i et område med en helt anden slags

vibration og derved skaber kollisioner og eksplosioner. Måske kan det sammenlignes med hvad der sker, når man blander to kemiske stoffer (som jo også blot er vibrationer), der reagerer eksplosivt på hinanden.

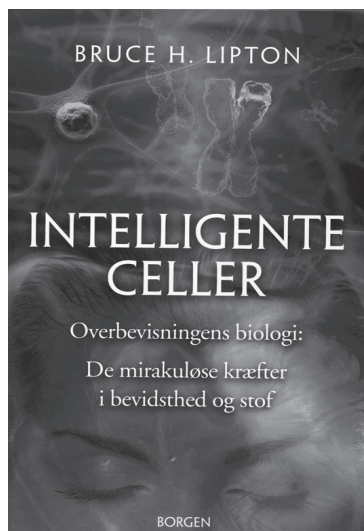
Intelligente celler

Hvor langt er naturvidenskaben kommet i retning af at forstå de åndelige kræfters funktion i menneskets organisme? Der er nogle ganske få forskere, der er på vej. Én af dem er Bruce Lipton, der i sin bog ”Intelligente celler” fra 2005, beskriver sine opdagelser af cellernes kloge adfærd. Disse opdagelser ændrede ham fra at være materialist til at blive et spirituelt tænkende menneske, siger han. Deres komplicerede og logiske struktur måtte have en meget intelligent ”programmør”, indså han.

Han kunne aflive myten om, at det er generne, der styrer cellernes liv. Han fandt, at det i stedet var deres energimæssige omgivelser. Disse var igen styret af vore overbevisninger (=bevidsthed), fandt han ud af, og dermed opdagede han, at vi er medskabere af vor egen skæbne. I beskrivelserne af de celler, han så nøje analyserer, oplever vi ligesom han selv gjorde, at de er små levende væsener, der kæmper for at overleve.

Cellens membran (dens ”hud”) reagerer på energivibrationer i dens omgivelser, aflæser deres informations-indhold og lukker (normalt) kun de ind, som den har brug for, dvs de der kan medvirke til at opretholde cellens indre balance. Det kan dog ske, at omgivelserne bliver så destruktive, at membranens fine lukke-mekanisme bryder sammen, og at cellen dermed dør.

Det er hvad megen moderne medicin gør ved cellerne, især på grund af deres bivirkninger. Lipton siger – med henvisning til ny seriøs forskning – at den hyppigste dødsårsag i USA i 2003 skyldtes receptpligtig medicin.

Det er som om medicinalindustrien aldrig har forstået kvantefysikken, altså dette at alt stof er energivibrationer. I dag hvor man kan måle syge og sunde cellers vibrationer, passer mange medikamenters vibrationer slet ikke ind i det billede og gør derfor mere skade end gavn.

Forbruget af smertestillende piller er steget voldsomt i de senere år. I USA slår den slags piller flere mennesker ihjel end både narkotika og trafikken, hørtes i radioens P1 d. 13/7.

Hidtil har lægevidenskaben haft problemer med at bryde cellemembranernes elektriske modstand, men nu har danske forskere fundet en nem og billig løsning. Ved hjælp af elektroder og kalcium (kaldet ”elektrotrans”, er det lykkedes at bryde gennem cellens modstand og indføre de stoffer, de mener skulle gøre nytte. Hvis jeg ellers forstod det, jeg hørte i radioen rigtigt. Men der er vel en grund til, at cellen gør modstand. Forskerne famler stadig i blinde, fordi de kun arbejder med virkninger og ikke årsager.

Cellernes ”receptor-antenner” kan ”læse” vibrationerne fra deres omgivelser, det gælder lys, lyd og radiobølger – og altså tanker. Forskningen i epigenetik har påvist, hvordan tanker kan ændre cellernes gener, så hvordan kan man stadig ignorere ”tankens kraft”, spørger Lipton. Han er blevet meget optaget af fænomenet ”bevidsthed” som en universel styrende magt. Det er dog først i et ”efterskrift”, han tør bekende sig til troen på en universel bevidsthed, som vi alle er en del af.

Han forklarer, hvorfor han tror på reinkarnation, ved at sammenligne den fysiske organisme med et fjernsyn. Selv om det går i stykker, findes udsendelserne (identiteten) stadig og kan ”downloades” i en ny krop. Han finder belæg herfor i beretningerne om, hvordan transplantationspatienterne kan overtage meget af donorens adfærd og psyke. Når han skal forklare, hvor ”identiteten” er henne, når kroppen er død, har han et problem, så han siger bare, den er en ”information i omgivelserne”. Men at vi er udødelige evige væsener er han sikker på.

Ifølge Martinus vil sygdom blive et stadig større problem i de kommende år, og flere og flere sygehuse må bygges. Først når det store flertal af menneskene forstår sygdommenes egentlige årsager, vil den store ændring ske. Foreløbig lapper vi bare på virkningerne. Når menneskene bliver uselviske og næstekærlige, forsvinder al sygdom.

Den kosmiske orden og væsenets frihed

Uwe Todt har på det tyske forlag Novalis udgivet en bog med titlen "Kosmisches Wissen", med undertitlen "Den nye verdensimpuls af danskeren Martinus", hvori han beskriver det verdensbillede, som Martinus har givet os og som løser mange af de gåder, naturvidenskaben stadig har problemer med. Her beskrives klart og logisk, hvordan det hele hænger sammen, så bogen kunne være en befriende øjeåbner for mange forskere, hvis de ellers lod sig inspirere af denne for dem lidt anderledes tilgang til det, de søger – nemlig sandheden.

Fra denne bog har jeg taget et lille afsnit og oversat som følgende artikel (Ruth):

Af Uwe Todt

Spørgsmålet om, hvorfor naturlovene er lige netop sådan, som de er, og ikke anderledes, bliver som regel ikke stillet. I almindelighed bliver det antaget, at naturlovene er eviggyldige og gælder i hele universet. Men er det virkelig tilfældet, og hvis ja, hvorfor?

Man kunne også spørge, hvorfor naturfænomenerne overhovedet følger naturlovene? Kan et åndeligt princip som en naturlov bestemme over et materielt fænomen? Tilsyneladende ja, men hvordan fungerer det? På dette spørgsmål giver Martinus et eentydigt og usædvanligt svar:

Naturlovene vedrører de materielle manifestationer. Materie består af bevægelser, og bevægelser er altid skabt af levende væsener. Ethvert væsen er mikrovæsen i et kosmos med makrovæsener over sig, lever sammen med andre væsener i et mellemkosmos omkring sig, og har mikrovæsener under sig, hvis livsoplevelse afhænger af hans egen livsoplevelse. I denne væsenernes samliv er makrovæsenet altid bestemmende for mikrovæsenerne.

Derfor er naturlovene for mikrovæsenerne alt, hvad makrovæsenet automatisk følger, bindende og forudsigeligt for mikrovæsenerne. For Jordens mikrovæsener, altså menneskene, dyrene og planterne, er lysets udbredelse, Jordens tiltrækningskraft, vandets frysepunkt, skiftet mellem dag og nat, årstidernes skiftet o.s.v. naturlove, som de er bundet af.

For menneskets organer er pulsslag, blodets kredsløb, kropstemperaturens relative konstans eller ind- og udånding naturlove, som de må følge. Desuden er også de naturlove bindende for dem, som stammer fra makrovæsenet, som f.eks. Jordens tiltrækningskraft. For Jordens mikrovæsener sker imidlertid ikke alt i den jordiske organisme som følge af naturlove. Udover de af natur-

lovene strengt regelbundne bevægelser findes der også vilkårlige bevægelser som jordskælv, vulkanudbrud, klimaforandringer og kontinentalforskydninger, som udløses af Jorden. Ligeledes findes der i vore kroppe vilkårlige bevægelser, som vore mikrovæsener er underlagt, som f.eks. nedsat puls, forhøjet eller formindsket blodtryk eller forandringer i kropstemperaturen.

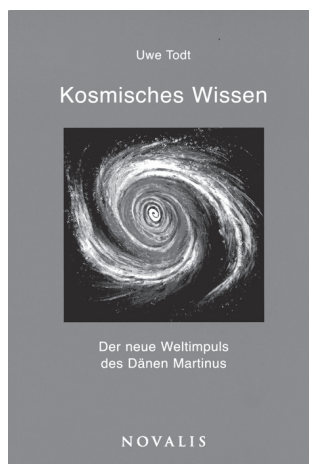
Hvad adskiller en naturlovsbestemt bevægelse fra en vilkårlig bevægelse?

Oprindeligt er alle bevægelser vilkårlige, siger Martinus, men bestemte bevægelser bliver så ofte gentaget, at de til sidst bliver automatiske. Derefter bliver de ikke mere udført vilkårligt på grundlag af væsenets bevidsthed, men uvilkårligt ud fra dets underbevidsthed eller instinkt. Den slags bevægelser kalder Martinus automatfunktioner. Disse makrovæsenets automatfunktioner er for mikrovæsenet naturlove. Dette kan man meget godt forklares ud fra eksemplet med en klaverspiller. Så længe spilleren endnu er uøvet, må hver bevægelse udføres bevidst. Efterhånden behersker han instrumentet stadig bedre,

og til sidst griber hans hænder automatisk til de rigtige taster, når han læser noderne eller hører melodien. Dermed er det at omsætte noderne og den musikalske sensitivitet i fingerbevægelserne blevet en automatfunktion, og mikrovæsenerne i klaverspilleren oplever denne automatfunktion som en naturlov.

Ethvert mikrovæsen lever i et makrovæsen, som det deler med et utal af mikrovæsener. Da hvert makrovæsen er individuel, er også mikrovæsenernes omverden individuel. Mikrovæsenernes omverden i en koncertpianist ser delvist ganske anderledes ud end mikrovæsenernes omverden i en konkurrencesportsmand. Derudover er der områder, hvor omgivelserne i pianisten og sportsmanden ligner hinanden. De er jo mennesker og hører dermed som menneskehed til Jordens hjerneorgan.

Således står vi også som mennesker sammen med vort makrovæsen Jorden i det makrovæsen, vi kalder solsystemet, dernæst i Mælkevejen og formodentlig også i den struktur, hvori vor Mælkevej kun er en mindre del. Følgelig findes der naturlove, som vi deler med alle universets indbyggere, nogle der kun gælder for Mælkevejen, kun for solsystemet, og nogle der kun gælder Jorden. Her åbner sig et ubegrænset fremtidigt forskningsfelt.

Tanker om Martinus sidste store beslutning

Af Rolf Elving

Spørgsmålet om den fornuftigste, om den mest korrekte, om den for tiden bedste måde at gøre Martinus epokegørende værk tilgængeligt for verden på, har været på tapetet en tid. Jeg har selv bidraget til at aktualisere dette spørgsmål, bl.a. gennem at skrive en introduktionsbog med titlen: ”En introduktion til Det Tredie Testamente – Bibelens fortsættelse”, samt via en tale på Martinus Center 1998, hvor jeg forklarede baggrunden for min beslutning om at skrive nævnte bog. Talen er tilgængelig på internettet, som video: www.martinus-webcenter.dk/video.html og som tekst: www.lokalt.det-tredie-testamente.dk/medier/artikler For nylig har også Tage Buch, 101 år gammel, ført dette spørgsmål på tale i forrige udgave af dette tidsskrift. Her følger mine tanker om, hvad Martinus beslutning indebærer, således som jeg opfatter det.

Martinus valg

Hvad vi nu end personligt mener om denne beslutning fra Martinus side, altså at give sit værk titlen Det Tredie Testamente i stedet for noget andet, som f.eks. Martinus kosmologi, en benævnelse som i sagens natur ikke er helt fejlagtig hvilket Martinus naturligvis var den første til at indse, så valgte han altså som vi kan se, at kalde sit værk for Det Tredie Testamente. Det er ingen dristig påstand at sige, at Martinus gjorde dette fordi hans opfattelse var, at denne titel var den mest informative og mest relevante til at beskrive indholdet i værket. Rimeligvis kan vel ingen bedømme indholdet i værket bedre end Martinus selv. I

al fald har Martinus beslutning gjort det nærmest umuligt at komme udenom det faktum, at værket faktisk hedder Det Tredie Testamente. Det er derfor nu op til os at finde ud af, hvad Martinus tænkte, da han valgte denne titel.

Martinus person skulle i baggrunden

I sin tid her på Jorden skulle Martinus som person holdes mest muligt i baggrunden. Nu handler det mere om *hvad*

der siges, end *hvem* der siger det. I den lærefase menneskeheden nu befinder sig i, handler det ikke længere om at tro på autoriteter. Martinus var helt indforstået med dette. De evige realiteter, som hans værk bekræfter som videnskab, har gyldighed uanset hvem, der udtaler disse sandheder. De er i denne forstand upersonlige og ejes ikke af nogen speciel person, organisation, religion eller kultur. Martinus har ikke opfundet de evige realiteter – han har beskrevet dem! De har altid været til, og de vil altid eksistere. Med tiden kommer vi alle frem til vores personlige oplevelse af de evige realiteter. Da kan vi selv bekræfte, hvad andre personer tidligere har udtalt om alt dette. Nøjagtigt sådan som Martinus nu har gjort det, som vi skal se...

Kærlighedsbudskabets udvikling fra utopi til virkelighed

Men forståelsen af det evige er en absolut nødvendighed, hvis kærlighedsbudskabet skal blive andet og mere end et fromt håb. Det Tredie Testaments opgave er at gøre kærlighedsbudskabet til videnskab. Uden en ligeså urokkelig viden på dette felt, som den vi nu har opnået på de materielle felter, vil frihedsmarchen ud af slaveriet i Egypten, dvs. slaveriet under den dyriske bevidsthed, aldrig lykkes menneskeheden. En sådan videnskab adskiller sig fra det, vi normalt forstår ved dette begreb. Denne videnskab baseres på en evne til at fornemme realiteter, der befinder sig over og bagved tid og rum, altså overfysiske realiteter.

Disse kan kun sanses ved åndelige sanser, ikke fysiske. Disse evige realiteter ikke blot eksisterer, men de er tillige årsagen til alt det, som sker indenfor tid og rum. Derfor kaldes denne viden, hvor det evige opleves og beskrives, for åndsvidenskab. Yderligere gælder her, at ”salige er de rene af hjertet, for de skal se Gud”. (Matt 5:8). Indenfor de traditionelle videnskabelige discipliner kender vi ikke til sådanne krav, hvilket også forklarer hvorfor åbenbaringen af åndelig viden og visdom forekommer så sjældent i vores verden. Hvilken skole kan garantere sine elever et rent hjerte efter afsluttende eksamen? Dagens melodi går mere ud på at tjene *på* sin næste end at *tjene* sin næste.

Har Martinus valgt en forkert titel?

Hvorfor valgte da Martinus at kalde sit værk for Det Tredie Testamente, når denne titel blev så lidet populært til og med blandt dem, der underviser ud fra dette værk, og som i øvrigt sympatiserer med indholdet i de kosmiske analyser? Jo, her placerer Martinus sit værk i den historiske sammenhæng, hvor det hører hjemme. Hvilken er da denne sammenhæng?

Martinus sagde mange gange: ”Menneskene tror, at det er forbi med kristendommen, men det er jo nu det skal til at begynde for alvor...” Det er let at forstå ham, for det er denne fortsættelse, som hele hans værk handler om. Derfor skulle værket hedde Det Tredie Testamente. Det som Kristus levede og døde for var nemlig baseret på hans evne til at opleve de evige realiteter. Det er derfor, at Det Tredie Testamente ikke kan adskilles fra Kristus. Derfor fremhæver også Det Tredie Testamente Kristus som modellen for menneskehedens videre humane og intellektuelle udvikling her på jorden, som det færdige menneske i Guds billede.

Hans livsførelse demonstrerer forståelsen af de evige realiteter omsat i daglig væremåde, og udgør et eksempel på hvorledes et menneske, der oplever livet som ”et med faderen”, forholder sig til sin skæbne og i Kristus tilfælde særligt til dem, der er fjendtligt indstillede. Jesu liv er et eksempel på tilgivelsens kunst i sin yderste konsekvens. Han viste, at alt kan og skal tilgives. Selv en ubegrundet korsfæstelse. Vi lærer også i Det Tredie Testamente, at evnen til at tilgive er vejen til mødet med den evige Guddom. Det er derfor Martinus tilegner Kristus så stor opmærksomhed i sine skrifter. Det Tredie Testamente kan lige så lidt adskilles fra Kristus som kristendommen kan adskilles fra Det Gamle Testamente. De hører sammen. Dette er den historiske sammenhæng. Af denne grund er titlen Det Tredie Testamente både korrekt og nødvendig.

En ny verdenskultur bygger videre på en gammel verdenskultur

En ny verdenskultur kan aldrig etableres på anden måde end som en videreudvikling af en foregående kultur. Der må være noget i den gamle kultur som peger fremad, som antyder at fortsættelse følger. Sådan var det på Kristus tid. Da han vandrede her på jorden fandtes store forventninger om, at der skulle komme en ny frelser, en Messias. Det samme gælder i dag. Selv om vores del af verden lige nu beherskes af en altdominerende materialisme, så er de, der stadig læser sin Bibel og funderer over de profetiske tegn, fuldstændig overbeviste om, at den tid vi befinder os i er den tid, hvor Kristus atter vil give sig til kende. Alle tegn ser ud til at stemme, også i vores tid

er der forhåbninger om en fornyelse. Man længes efter en bedre verden. Grunden til alt dette er også de forudsigelser, som findes i Bibelen. Man er med andre ord ikke tilfredse endnu, der mangler noget. Ja, mange kristne oplever verdens tilstand som dommedagen. De har ifølge Det Tredie Testamente ikke taget fejl. Det siger sig selv, at det gør det lettere for en ny kultur at etablere sig, hvis den bekræfter kernen i det, som har været fundamentet for den gamle kultur, selv om den også tilfører nye, hidtil ukendte elementer. Det letter forståelsen af den nye kulturs budskab. Hvordan skal vi forstå dagens samfund, hvis vi er totalt uvidende om den historiske baggrund for vores tids samfund?

Man tænder ikke et lys og sætter det under en skæppe

Jeg skrev tidligere, at i den tid hvor Martinus levede her iblandt os, var det magtpåliggende, at hans person blev holdt mest muligt baggrunden. Det var først efter hans bortgang, at hans værk skulle offentliggøres for alvor. Det var skrifterne som skulle gøre arbejdet. Skrifterne skulle ikke holdes i baggrunden, tværtimod naturligvis. Martinus’ endelige præsentation af sit værk udgør således en fuldstændig kontrast til den tilbageholdenhed, han viste mht. sin egen person i den tid han var her. Titlen og omslagssymboleterne udbasunerer alt andet end det, vi forbinder med en person, som går ”stille med dørene”.

Her mærker vi ikke noget til en person, der ønsker at holde lav profil. Man tænder ikke et lys for at sætte det under en skæppe, som det står skrevet. Værket lanceredes med det formodentlig allermest udfordrende udstyr som tænkes kan! Martinus ligestiller sig med ingen mindre end Kristus! Hans livsværk er fortsættelsen på Kristusmissionen! Men inden dette skulle basuneres ud for verden, var han altså selv forsvundet fra vores jordiske skueplads! Hvem skulle kunne sige dette, hvis Martinus ikke selv havde gjort det?

Nu må vi igen stille os spørgsmålet: ”Hvordan er denne tilkendegivelse fra Martinus side blevet modtaget af kosmologivennerne?” Med den størst mulige tavshed, vil jeg påstå. Instituttet har i virkeligheden en pligt til at informere om Martinus værk, således som det foreligger fra hans hånd. Ifølge formålsparagraffen. Jeg har dog med glæde noteret mig en vis bedring, selv blandt disse skeptikere, men der forestår en

del inden hjertet rigtigt er med. Jeg tror, at dette afhænger af, at mange ikke føler sig rigtigt trygge ved det religiøse indslag. Religion er vel det, som står i lavest kurs her i vores sekulariserede verden. Men hvad har det med Det Tredie Testamente at gøre? Vi må leve os rigtigt ind i den virkelige betydning af denne titel. Vi må lære os, på enkel vis at forklare det, som er nyt og vise den naturlige kobling til det, som har været. Bedre kan det ikke gøres.

Hvad titlen og omslagssymbolet fortæller os

Lad os se nærmere på, hvad Martinus sidste store beslutning rent konkret vil sige os. Lad os igen undersøge og endnu engang tolke de to omslagssymboler. De findes på denne iøjnefaldende plads, fordi de akkompagnerer og tydeliggør titlen. På bagsiden ser vi Det Gamle Testaments moral-idé illustreret: ”Øje for øje og tand for tand”. Vi ser konsekvenserne af denne livsholdning. Vi ser en by i brand. Vi ser vulkanudbrud og naturkatastrofer. Ikke så underligt at Martinus døbte symbolet til: ”Gennem indvielsens mørke – helvede eller ragnarok”. Som blikfang i midten ser vi et kranium. Dødens symbol. Vi ser at hævnens ideologi resulterer i kultursammenbrud, massegrave og lig. Den leder til kulminationen af lidelse og mentalt mørke. Had, sorg, døde i millionvis, invaliditet, splittede familier, forældreløse børn, enker og enkemænd. Læg dertil enorme materielle og kulturelle værdier i ruiner. Her er hævnens retfærdiggjort. Det er de andres fejl. Fjenden skal bekæmpes med al tilgængelig vold. Sværdet udvikles til maskingevær, tanks, flyvevåben, u-både, kernevåbenspidser mm. Det er denne moral som dominerer verden i dag. Det symbolet viser er en dødskult. Man tror på døden.

Har kristendommen slået fejl?

Hvordan kunne det gå sådan? Vender vi bogen og ser på forsiden ser vi et symbol, som i udformning fuldstændigt ligner det forrige, men med visse afgørende afvigelser. Kraniet er borte. Hvem savner det? I centrum ser vi nu i stedet en kristuslignende figur. Den orange bue til venstre på det tidligere symbol har nu fået selskab af en gul bue til højre. En ændring der skal fortælle os, at hævnens princip ikke længere gælder her. Den gule bue viser, at en ubehagelig handling, illustreret med den orange bue, bliver mødt med venlighed, symboliseret med et håndtryk. Her gælder princippet om at vende den anden kind til. Forbilledet for denne handling er åbenbar. Ingen har anvendt denne måde mere konsekvent end Kristus. Her ser vi altså Det Nye Testaments centrale idé. Gennem Kristus kom kristendommen ind i verden. Efter to

årtusinder med kristendom er det alligevel Det Gamle Testaments moral, som dominerer verdens gang! Selv i de såkaldt kristne stater.

Verden har endnu ikke forstået Kristus budskab. Levede og døde Kristus da forgæves? Nej, men han vidste, at der skulle komme en fortsættelse. Den kom også! Kristus sagde: Jeg har meget mere at sige eder, men I kan ikke bære det nu. Faderen skal sende en anden talsmand. Talsmanden den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, han skal lære eder alt og minde eder om alt, hvad jeg har sagt eder. (Joh. Kap 14 og 16). Det Tredie Testamente giver os forklaringen på Kristusbevidstheden. Det er altså hvad Martinus siger med dette symbol.

Det Tredie Testaments opgave er at åbenbare kristendommens intellektuelle side, at vise denne fuldkomne livsholdnings virkelighedsgrundlag, at bevise at kærlighedsmoralen er et udtryk for livets højeste videnskab, at pege på kilderne hvorfra Kristus hentede sin kraft og styrke, så vi også lettere kan komme i kontakt med disse. Kristus viste verden det praktiske eksempel. Viste hvor højt ribben er sat for den moral, vi alle med tiden skal nå op til. Viste hvad det i praksis indebærer at være ”Det færdige menneske i Guds billede”. Derfor kommer Kristus også i de kommende årtusinder, at være model for vores moralske udvikling. Derfor kan Kristus og Det Tredie Testamente ikke trives og virke med fuld kraft hver for sig.

Den intellektuelle baggrund for den etik og moral, som Kristus praktiserede, kunne menneskeheden altså endnu ikke forstå i lang tid efter den korte periode, Kristus vandrede omkring i Jerusalem og omegn sammen med sine disciple. Men som Martinus sagde: ”Nu tror menneskene, at det er forbi med kristendommen, men det er jo nu den for alvor skal til at begynde”. Ja, når kristendommen har kunnet gøre så vældige aftryk i historien, inden den overhovedet var fordøjet og forstået, hvad vil der så komme, når det bliver muligt at forstå den, på sammen måde som Kristus selv?

Verden domineres endnu af den gammeltestamentlige moral

Vi har set, at symbolerne tilsammen viser den historiske overgang fra Det Gamle til Det Nye Testamente. Alle kan se, at det endnu ikke er kristusmoralen, som er den dominerende åndelige kraft i verden. Vi befinder os stadigvæk, to årtusinder efter Kristus død og opstandelse, i den gammeltestamentlige hævnideologis jerngreb. Udvikles vi ikke? Jo, aldrig nogensinde før har vi været så dygtige i denne hævnens døds-kult som i dag.

Menneskeheden er blevet genier i at dræbe. Ingen våben er effektive nok. Til stadighed styret af skrækken for, at en anden stat skal blive mere effektive i morderkunsten, forskes der utrætteligt for at opfinde nye og mere effektive våben end dem, som fjenden har. Ingen pris er for høj, når det gælder om at holde denne rædsel i skak. Man er nået dertil at den tidligere soldat, kanonføden, mere og mere erstattes af robotvåben. Det er kun fjendens soldater og ikke ens egne, der skal dræbes. Et meget begrænset humant fremskridt... Så hvis dette var afslutningen på Kristus mission, ja, da var hele hans virke en fiasko. Men det sidste ord er endnu ikke forstået...

Vi skal nu se hvorledes alle disse tre, Det Gamle-, Det Nye- og Det Tredie Testamente tilsammen danner en helhed, naturlige trin i en udviklingsproces som har været forudsagt i umindelige tider. Vi skal først og fremmest se på sammenhængen mellem Det Nye- og Det Tredie Testamente. Ifølge Kristus skulle den kommende hjælper "herliggøre mig" og "tage af mit og forkynde det". (Joh. 16 v. 14). Kristusmoralen skulle bekræftes. Det skulle åbenbares, at denne holdning er i kontakt med den absolutte virkelighed.

Livet er evigt

Nederst på begge symboler ser vi på mørk baggrund det evige livssyn, som Det Tredie Testamente beskriver og cementerer. Evigt liv er ikke noget vi får. Det er noget

vi er. Evigt liv indebærer, at livet aldrig nogensinde er begyndt og aldrig nogensinde skal ophøre. Hvis vi stopper op et øjeblik og tænker over dette, indser vi, hvor uendelig lidt vi endnu ved om os selv. Erfaringerne fra denne vores evige eksistens er nemlig bevaret i vores indre. Hvor utroligt meget, ja, grænseløst meget, må vi ikke have oplevet gennem dette evige og uendelige liv?

Hvor begrænset er ikke det nuværende erfaringsmateriale, som vi har adgang til, set i sammenligning med dette? For nylig har psykologer lært sig, at barndommens erfaringer spiller en stor rolle i personlighedsudviklingen langt frem i det voksne liv. Til tider forsvinder prægningen ikke engang der. Men man bevæger sig fortsat indenfor et snævert område begrænset af fødsel og død. Men disse begrænsninger gælder ikke for evig eksistens. "Det eneste vi ved med sikkerhed", kan man høre mange mennesker udtale, "er at vi alle skal dø" – men hvordan ved de det?

Det Tredie Testaments kundskabskilde

Den tid er ikke så langt borte, hvor den ydre verden, vores planet og dens omgivelser, i praksis var uopdaget. Hvis der fandtes landkort fra dengang, skulle det meste bare have været en stor hvid plet. Ikke engang i slutningen af 1800-tallet vidste almindelige mennesker, at Jorden var rund. Da Martinus som lille dreng kom hjem til sin plejemor og begejstret berettede at Jorden var rund, fnøs hun og svarede; "Du kan vel se at den er flad!" I dag siger man ud fra samme logik: "Du kan vel se at alle mennesker dør."

Lige så ukendt som den ydre verden var engang, lige så ukendt er vores indre verden i dag, lige så afbrudt er vor kontakt med de endnu uopdagede oceaner af erfaringer, der findes bevarede i vores indre. Den kundskab, som Det Tredie Testamente delagtiggør os i, kommer fra denne indre kilde. Det vi studerer her er ikke noget Martinus har læst sig til. Han har adgang til denne uendelige ressource af erfaringer, som findes inde i ham og hos os alle. Derfra henter han sin viden. Den evne, igennem hvilket dette "overjordiske" kundskabsmateriale bliver tilgængeligt for os, er den endnu lidt kendte intuitions-evne. Vi ser den markeret som et blått strålefelt omkring kristusfiguren. Foran dette felt ser vi to andre felter i grønt og gult, som symboliserer analyseevnen, intelligensen, samt evnen til at føle, med gul farve. Balancen mellem følelse og forstand er den gode jord, fra hvilken intuitionens altgennemtrængende lys begynder at spire frem.

I vores indre findes hele verdensaltets historie bevaret. Vi er alle evige rolleindehavere i dette skuespil. I vores erfaringskartotek er sporet fra denne vores rejse gennem evigheden ristet ind i sjælen. Intuitionen er det redskab, gennem hvilket disse spor bliver tilgængelige for oplevelse. Gennem den åbner vores bevidsthed sig og hele

den evige, om end foranderlige, indre verden ligger åben og tilgængelig for vores indre blik. Det er denne mentale tilstand, som i bibelsk terminologi kaldes for "Hellig ånd". Med illustrationen af disse bevidsthedskræfter siger Martinus, at indholdet i Det Tredie Testamente er en ny impuls af den hellige ånd. Som vi ved, var det netop Talsmanden den hellige ånd som skulle komme og forklare alt det som menneskene på Jesu tid ikke kunne forstå.

Reinkarnation, udvikling og loven om sæd og høst

Vi vender nu atter blikket mod symbolernes nederste del. Mod den mørke baggrund ser vi de mange felter, som afløser hverandre med lyse felter imellem. Hvert felt i orange og gult symboliserer et jordliv. Mellemrummene, der adskiller jordlivene, viser, at vi befinder os i den åndelige verden, når den fysiske organisme er gået under. Mønstret gentager sig, hvilket fortæller os, at vort nuværende jordliv udgør en kæde af på hinanden følgende jordliv. Vi ser evigt liv uden begyndelse eller afslutning. Vi ser, at vores nuværende jordliv afløses af ophold i den åndelige verden, hvorefter vi genfødes og får en ny fysisk organisme. Vi medbringer alle vores anlæg og evner fra tidligere liv og fortsætter ufortrødent indsamlingen af erfaringer, udvikler nye anlæg, lærer af tidligere fejltagelser og undervises ved, at vi høster det vi sår.

Over de enkelte jordliv ser vi buer i orange og gult, der viser hvorledes skæbneloven gennem evigheden binder de mange jordliv sammen og garanterer, at ingen lider eller gør uret. Skæbneloven er garantien for, at vi udvikles og lærer af vores erfaringer, såvel som den garanterer, at kærlighed og retfærdighed hersker i alt hvad der sker. Det er også denne lov, som adskiller "bukke" og "får". Det var denne viden, om hvordan dette går til, som skulle åbenbares ved Talsmandens komme.

Når mørket kulminerer skulle Talsmanden komme for at adskille færene og bukkene. Hævnens vej leder til ulykke, tilgivelsens vej leder til lykken og freden, til forståelse af det evige liv. Tilgivelsens vej leder os ud af dyreriget (orange), og ind i det rigtige menneskerige (gult). Vi er alle på vej dertil. I udødelighedens lys ser vi, at mørke og lidelse er nødvendigt, men også at alle overlever. Ikke et eneste levende væsen går til spilde. Vi ser at det evige livs grundlov bygger på kontraster. Efter indvielsen i mørket opstår længslen efter lys.

Det første som nye interesserede bør informeres om

Er det ikke tydeligt, hvad Martinus vil sige med titlen Det Tredie Testamente? Vi kommer meget langt med forståelsen af disse to symboler. Som jeg ser det, burde gennemgangen af værkets titel og omslagssymbolerne være

blandt det allerførste, som nye interesserede præsenteres for. Ikke mindst fordi når nye mennesker ser bøgerne, så bliver dette deres første indtryk. Det er jo vigtigt, at de får et sandt indtryk, altså forstår hvad omslaget skal berette. Her får vi indblik i *det nye* som Det Tredie Testamente står for, overensstemmelsen med Kristus og hans gerning. Den historiske kontekst bliver tydelig. Det er i bibelske sammenhænge vi kan finde oplysninger, som bygger på den slags oplevelser, som Martinus har adgang til. Det er jo sådan Martinus selv forklarer det, når han i sin bog, "Omkring min missions fødsel" kap 17 beskriver hvad han har oplevet:

"Jeg befandt mig i et Hav af Lys. Dette var ikke, som i min første Aabenbaring, hvidt som Sne, men havde derimod Guldets Farve. Alle Detailler var Ild, der var forgyldt. Gennem det hele vibrerede smaa gyldne Traade, der funkede og glitrede her og der; i og over alt. Jeg følte, at dette var Guds Bevidsthed, hans egen Tankesfære. Det var den Materie, den Almagt, den højeste levende Kraft, igennem hvilken det guddommelige Jeg styrede og ledede Oceaner af Verdener, Mælkeveje og Stjernebyer, saavel i Mikrokosmos som i Makrokosmos. Jeg var ganske bjærgtaget. Den guddommelige Ild vibrerede i og udenfor, over og under mig. Den »Guds Aand«, der i Følge Biblen »svævede over Vandene«, den »Ild«, der »brændte i Tornebusken« for Moses, den »Ild«, der førte Elias til Himmels, den »Ild«, i hvilken Jesus blev »forklaret« paa Bjærget, den »Ild«, der viste sig over Apostlenes Hoveder, og senere skabte Saulus om til Paulus paa Vejen til Damaskus, den »Ild«, der gennem alle Tider har været »Alfa« og »Omega« i enhver Form for højeste Skabelse, Manifestation eller Aabenbaring, flammede her foran mine egne Øjne, vibrerede i mit eget Bryst, i mit eget Hjærte, indhyllede mit hele Væsen. Jeg følte det, som om jeg badede i et Element af Kærlighed."

Det kan vel ikke siges tydeligere, i hvilken sammenhæng Martinus finder berøringspunkterne til den mission, han blev kaldet til at udføre.

De idealistiske fondsuddelinger

Af Torsten Dreijer

Igennem flere år har jeg forsøgt at finde ud af, hvordan rådet forvalter sagens penge. Dette har ikke været nogen nem opgave at komme til bunds i, for de lønnede folk på Instituttet klapper i som en østers, hver gang dette emne bliver bragt på banen. Jeg forstår jo ikke, hvorfor det skal være sådan, når Martinus adskillige gange har udtalt, at der skal være fuldstændig åbenhed omkring Instituttets økonomi, og hver en sten skal kunne vendes. Rådet vil jo med en åben politik på dette område være helt på linje med Martinus, og samtidig også kunne tilbagevise alle påstande eller rygter om kammerateri og nepotisme.

Det var også Martinus' ønske, at ingen af sagens medarbejdere skulle have særlige privilegier, for alle, der interesserede sig for hans sag, var jo for ham en medarbejder. Martinus ønskede heller ikke, at man gjorde hans sag til et levebrød, hvor folk kunne sidde i livsstillinger med opsparet pension, for det hele var dengang baseret på folks interesse, deres økonomiske bidrag i form af pengegaver og deres frivillige arbejdskraft.

Det er sandt, at der også i Martinus' tid var lønnede medarbejdere, men de var ganske få, og de fik en meget lille løn. Jeg går ud fra, at Gerner Larsson fik en mindre løn, så han kunne sørge for sin familie, men jeg kender ikke beløbet. Det gør jeg til gengæld, når det drejer sig om en anden dedikeret medarbejder, nemlig Mogens Møller. Han tjente kun de penge, han fik på sine foredragsturneer rundt i landet, og det var ikke meget. Den familie levede på en sten!

Jeg ved også, at Mischa Lim, der først i 4 år hjalp Martinus som ulønnet medarbejder, hvorefter han sagde sit job op som fysioterapeut, arbejdede de sidste 4 år af Martinus fysiske inkarnation som lønnet medarbejder. Her fik han ligesom de øvrige ansatte udbetalt en beskeden mindsteløn og boede derfor tæt på Instituttet i en lille 2 værelses lejlighed uden bad. Erik Weihrauch har igennem sine 19 år som Instituttets venlige og altid imødekommende receptionist også levet for en megen beskeden indkomst. Da han gik på pension, steg lønningerne betragteligt, og to personer afløste ham.

*Alt hvad vi foretager os, skal kunne tåle
dagens lys.*

Martinus

Hvis man ser på Instituttets hjemmeside, så er der i dag ansat 7 medarbejdere, som bliver lønnet af Aktivitetsfonden, nemlig Ib Skov, Peter Bendtsen, Dan J. Elhauge, Lene Jeppesen, Torben Hedegaard, Charlotte Anderson og Eigil Kristensen. Men sandheden er, at Instituttet har langt flere lønnede medarbejdere, men dette bliver skjult i regnskabet som såkaldte ”projektlønninger”, som for rådsformandens vedkommende er ensbetydende med omkring 100.000.- kr pr år. Ingen på Instituttet vil dog fortælle, hvilke projekter det drejer sig om, hvor længe de skal vare, eller hvad den enkelte projektlønnede præcis får i uddeling fra Idealfonden. Det mest konkrete svar, det er lykkedes mig at få ud af Instituttet/rådet, er et svar fra Ib Skov, som for 2 ½ år siden skrev følgende til mig:

Jeg kan ikke oplyse dig hvad hver enkelt der er projektlønnet får da man ikke må oplyse om sådant, men jeg kan oplyse at projektlønningerne svinger fra omkring 40.000kr. til ca. 140.000kr. De fleste af disse projekter løber over nogle år – typisk fra 1-3 år og det tildelte beløb eks. 60.000kr kan afholdes på 'et år, men kan såfremt den projektansatte ikke har mulighed for at afsætte den fornødne tid, kan det strække sig over de nævnte årrækker, men altså maks. 5 år jfr. lovgivningen. Et projekt kan også være opdelt således at der efter et afsluttet delprojekt tildeles yderligere projektkroner til at fortsætte opgaven, men det sker selvfølgelig efter en prioritering der igen er afhængig af hvad IF har til rådighed af midler det givne budgetår.

Antallet af projektansatte svinger fra år til år, men de sidste par år (2008/2009) har der været 5-8 personer.

Ovenstående omtaler jo ikke meget andet end nogle generelle forhold, så derfor har jeg også henvendt mig personligt til flere af de personer, som jeg ved er projektlønnede af Idealfonden, og har spurgt dem, om de vil fortælle mig, hvad de får i løn. Det er de fleste ikke

meget for at svare på, men det er nu alligevel også ret så afslørende, når folk som f.eks. tidligere rådsmedlem Ole Therkelsen skriver til mig, når jeg spørger ind til hans projektløn, at ”direkte adspurgte så har jeg ikke lyst til at svare”..

Jeg har sådan set ikke noget problem med, at folk får en løn for deres arbejde, men jeg synes, det bliver lidt problematisk, når rådsmedlemmerne kan sidde og uddele projektlønninger til sig selv, hvilket desværre er tilfældet i dag. Noget sådant ville ikke engang blive accepteret i erhvervslivet, og når man tænker på, at Martinus mente, at sagen IKKE var nogen forretning, men derimod en moral, så er denne udvikling ekstra alarmerende. Det var en fuldstændig krystalklar instruks fra Martinus, at alt rådsarbejde skulle være ulønnet, og at der aldrig måtte være lønnet arbejde i rådet, for det skulle nemlig være 100% baseret på folks interesse og velvilje for sagen.

Det kan godt være, at hvert enkelt rådsmedlem går uden for døren pga. inhabilitet, når deres projektløn skal stemmes igennem på et rådsmøde, således at det ikke kan kritiseres fra myndighedernes/civilstyrelsens side, men det ændrer ikke ved, at det er moralsk forkasteligt, at de forskellige rådsmedlemmer på den måde kan gøre hinanden vennetjenester. Dette burde ikke kunne foregå på Martinus Institut, og jeg vil ’råde’ rådet til straks at implementere et regelsæt, så at man efterlever de love, Martinus har udstukket for sin sag.

Dengang rådsformand Willy Kuijper faldt for den aldersgrænse, som rådet selv har vedtaget, ja så valgte man i stedet at ansætte ham på en projektløn, til trods for at man samtidigt ansatte 2 fuldtidsmedarbejdere til at erstatte ham. Efter adskillige henvendelser til rådet fik jeg til sidst svar fra rådsmedlem Per Jan Neergaard, som forklarede mig, at Willy fik projektløn for at sætte rådsarkivet i system, så at rådet bedre kunne få overblik over tidligere afgørelser. Da jeg nævnte, at rådsarbejde ikke måtte være lønnet arbejde, fandt hverken Per Jan

Neergaard eller andre rådsmedlemmer i første omgang, at det var noget problem i forhold til Willys projektlønnede arbejde.

Senere forklarede de dog, at det projektarbejde, som Willy fik penge for, ikke havde noget med rådet at gøre, hvilket medførte at han godt kunne modtage projektløn. Hvad projektet så gik ud på, kunne jeg ikke få at vide. Nogle uger senere i mit gravearbejde fandt jeg ud af, at rådsmedlem Per Jan Neergaard minsandten også var på projektløn. Han fik bl.a. ”projekt”løn for at passe receptionen på Instituttet, og han viste overhovedet ingen tegn på moralske skrupler over at have fortiet dette for mig, da jeg senere konfronterede ham med denne oplysning.

Men der er jo et gammelt ordsprog, der siger at ”tale er sølv tavshed er guld”, og rådet lever virkelig op til dette ordsprog, for hver gang jeg har forsøgt at få en dialog omkring deres fondsuddelinger, så bliver der lukket totalt ned med henvisning til ”persondataloven”. Det kan også undre, hvorfor rådsformandens kæreste Nina Bogø, (som dog har informeret mig om, at hun og Willy først blev kærester på et senere tidspunkt), skulle have en projektløn for at indscanne billedarkivet, nu hvor det allerede var gjort af to frivillige og ulønnede medarbejdere. Det er da fint nok, at det bliver indscannet endnu engang, hvis der var fejl i det første arbejde, men hvorfor ikke finde nogle frivillige, der ville påtage sig dette arbejde, så at man sparer en stor lønudgift herpå?

Hvorfor skal det fortsat være hemmeligt, hvad Henrik Hedegaard og Jan Tarbensen får for deres ydelser til Instituttet? Eller hvad Ole Therkelsen har fået eller får for at redigere efterladte manuskripter fra Martinus? Hvorfor skal det holdes hemmeligt, hvad Peter Bendtsen har modtaget eller for den sags skyld Mary McGovern, Martha Font og Lasse Vogelsang? Der er helt sikkert flere på den liste, for jeg kender den jo ikke i sin helhed, men det ændrer heller ikke på, at det fortsat er svært at se logikken i, hvorfor der ikke kan være åbenhed omkring disse ting, eller er det måske en helt bevidst taktik fra rådets side? Nu ved jeg godt, at jeg lyder som en rigtig B kritiker (læs Martinus beskrivelse af A og B kritikere), og det er som oftest også det argument, jeg bliver mødt med, når jeg vedholdende spørger ind til disse ting. Men er den skinbarlige virkelighed ikke, at der i dag findes et A og et B hold af medarbejdere indenfor sagen?

Fakta er i hvert fald, at det nu i år er besluttet, at de frivillige medarbejdere på Klint skal betale 95.- kr pr dag for at arbejde frivilligt, hvorimod de lønnede medarbejdere fortsat kan spise og bo til samme pris som før, (hvilket for flere sikkert er ensbetydende med gratis kost & logi). Det harmonerer jo fint med det bibelcitater, der lyder: ”Dem der har, til dem skal der gives, men dem

der intet har, fra dem skal der tages". Denne sommer talte jeg med en frivillig køkkenmedhjælper, som havde hjulpet til i køkkenet på Klint i flere årtier. Han havde svært ved at skjule sit mismod, for som han sagde: "Os frivillige er altså også nogle fattigrøve", og så sagde han videre, "de fleste steder jeg kommer for at tilbyde min arbejdskraft, der får jeg altså en løn, men her skal jeg betale for at arbejde gratis"!

Martinus har udtalt, at der skulle herske et automatisk rotationsprincip indenfor sagen, ellers ville man skrabe magt til sig og føre ondskab ind i sagen. Desuden har han sagt, at man ikke måtte sidde for længe foran rødbederne, (underforstået, at man skulle sende dem videre bordet rundt til de andre i middagsselskabet). Martinus gav udtryk for, at alle slags stillinger skulle have et rotationsprincip på 3 år, og at stillingen som rådsformand skulle gå på skift hvert år efter Grethe Brinkhards afgang som den eneste livsvarige rådsformand, Martinus selv satte ind.

Nu skrev Tage Buch en udmærket artikel i sidste blad, hvor han opfordrede den nuværende rådsformand til at hoppe ned fra taburetten, da han jo har siddet der nærmest 7 gange så længe, som han burde. Ved at sætte rotationsprincippet ud af drift afholder rådsformanden andre fra at få den erfaring, som man jo må få, når man sidder med det endelige ansvar i formandsstolen. De andre rådsmedlemmer behøver jo ikke at tænke selv, når de efter alt at dømme allerede har en vidende formand siddende. Min fornemmelse er desværre, at der skal et "arabisk forår" til, før Willy vil opgive sine forskellige poster og give stafetten videre, for udover at hans medlemskab af bestyrelsen for Aktivitetsfonden jo med tiden kunne komme i spil, så ville han jo også stå mindre stærkt mht. indflydelse på Idealfonden og dens uddelinger, som han personligt har draget særdeles god nytte af, og måske fortsat gør..

Revisor Vagn Noach har (uden held) gennem mange år forsøgt at få indsigt i Instituttets regnskab, for, som han konstaterer, så fremgår Fondsuddelingerne jo heller ikke af de regnskaber, der offentliggøres i Kosmos eller på Instituttets hjemmeside, så det er komplet umuligt at se hvilke formål, der støttes af Idealfonden. Men dette bliver der garanteret heller ikke ændret på foreløbig, for der er jo åbenbart tale om en aldeles udmærket hemmelig tillægspension eller skjult dagshyre for visse privilegerede individer på og omkring Instituttet – ingen grund til at ændre den praksis.

Det er dybt bekymrende, at Instituttet nu har oparbejdet lønudgifter på et sted mellem 2,5 til 3 millioner kroner årligt, specielt når egenkapitalen i form af obligationer er under 10 millioner. Det vil sige, at der ikke skal komme

flere magre år uden millionær, før Instituttet bliver nødt til enten at låne i banken eller at begynde at pantsætte sine aktiver, medmindre man inden da har igangsat en større prikkerunde blandt medarbejderne.

Jeg er jo ikke revisor, men man behøver vist ikke at være nobelprismodtager i økonomi for at lave det regnestykke. Jeg tror desværre også, at på et tidspunkt så vil kilderne tørre ind, for der er da ingen, der i længden er så naive og godtroende, at de vil testamentere til "et beskyttet værksted" på Mariendalsvej, som mere og mere i sin lukkethed minder om det tidligere Tvind, og hvor man bliver betragtet som en ondskabsfuld sinke, hvis man er så udydig at stille kritiske spørgsmål til administrationen.

Denne sommer var jeg til en spørgetime med Ole Therkelsen i foredragssalen i Klint. Jeg kunne jo ikke dy mig for bare et enkelt kritisk spørgsmål til ham omkring rådets udgivelsespolitik af 5. symbolbog, hvortil Ole svarede: "Martinus har selv udtalt, at efter min bortgang så er rådets vilje min vilje". Tak for kaffe, siger jeg bare, den slags tale er svær at argumentere imod, men mon ikke der er noget både Ole og rådet her totalt har misforstået, eller forholder det sig nu virkeligt sådan, at det ikke længere kun er Paven i Rom, der er ufejlbarlig?

"Man må hele tiden pointere, at det er mennesker, der skal opretholde Instituttet. Det er ikke Instituttet, der skal opretholde mennesker. Instituttet må bæres af mennesker, der er interesseret." - Martinus (rådsmøde 31.01.78)

Hvorfor har Martinus-sagen to fonde?

Af Vagn Noach

Martinus udtalte ofte, at hans sag skulle følge samfundets love, men i videst muligt omfang holde sig fri af og undgå alt, der er præget af det, man betegner som erhvervsmæssig aktivitet.

Det skulle ske, selv om det måtte koste Sagen penge.

Efter disse retningslinier går Sagen sin gang frem til 1956, hvor Martinus som enkeltperson skænker alt, hvad han ejer, til den selvejende institution Martinus Åndvidenskabelige Institut. I forbindelse med omlægningen tildeles Martinus en årlig ydelse, kaldet livrente, til sit personlige forbrug.

Der skrives ikke om økonomien før i 1973, hvor der i Kosmos nr. 13 fremlægges et halvårsregnskab for Martinus Åndvidenskabelige Institut underskrevet af Grethe Brinkhard og Finn Bentzen.

I juni 1980 opretter Martinus et gavebrev, der skænker alle hans forfatterrettigheder til det, der nu betegnes som Martinus Institut.

I Kosmos 1981 nr. 11 offentliggøres efter Martinus bortgang fra det fysiske plan regnskabet for Martinus Åndvidenskabelige Institut for året 1980 underskrevet af Grethe Brinkhard.

I 1983 arbejdes der på at få en tilladelse til fradrag i den skattepligtige indkomst for gaver, der gives til Martinus Institut. En sådan tilladelse vil kræve en ændring af Instituttets love og er efter min opfattelse i strid med Martinus ønsker om ikke at blande samfundet ind i sagen, hvis det kan undgås.

I Kosmos 1984 side 56 offentliggøres et byggeregnskab for Pavillon A. Her betegnes udgifterne som excl. moms. Regnskabet med kommentarer er på byggeudvalgets vegne underskrevet af Finn Bentzen. Formand for rådet er Grethe Brinkhard.

I Kosmos 1997 nr. 8 kommer der så den overraskende meddelelse, at der nu er sket en opdeling i to fonde. Den ene fond er "Martinus Idealfond", der afløser det tidligere Martinus

Åndvidenskabelige Institut, og en nyskabelse med betegnelsen "Martinus Aktivitetsfond".

Meddelelsen om denne nyhed kommer fra Finn Bentzen, og opdelingen begrundes således:

"Gennem alle de år, hvor Martinus selv ledte bestyrelses-/rådsmøderne blev det gang på gang understreget, at Instituttet i størst mulig grad skulle drives ud fra ikke-kommercielle principper, men altid i største respekt for den lovgivning, Instituttet var og er underlagt. Dette har gennem årene givet rådet og revisionen – i samarbejde – meget analysearbejde og har også skabt enestående resultater."

Begrundelsen for opdelingen må henstå i det uvisse. I erhvervslivet arbejder man ofte med flere selskaber for at kunne dække sig ind, hvis noget går galt.

Hvis det nødvendige analysearbejde har skabt enestående resultater hvorfor så ikke fortsætte med dette analysearbejde.

I Kosmos 1998 nr. 10 taler Eigil Kristensen på mindedagen om opdelingen i de to fonde.

Han siger ifølge referatet, at der igennem en årrække er blevet arbejdet på at skabe en økonomisk struktur, som på bedst mulig måde kan varetage Sagens interesser og ligeledes anvende de økonomiske bidrag fra de mange interesserede på den mest hensigtsmæssige måde.

Begrundelsen må også her henstå i det uvisse. Gennem mange år er der blevet givet gaver og bidrag, og er disse ikke blevet anvendt på den mest hensigtsmæssige måde?

I samme nummer redegør Finn Bentzen for årsregnskabet for 1997 i skriftlig form under overskriften "Livets love kan umuligt være andet end sandheden" og angiver blandt andet:

"Aktivitetsniveauet er stigende og har kostet flere penge end budgetteret, således at disse aktiviteter giver underskud. Derfor har det været glædeligt at konstatere, at Ideal Fonden har været i stand til at yde aktivitetsfonden de nødvendige uddelinger. Aktivitetsfonden har og er således ikke nogen overskudsforretning eller pengetank

men en nødvendig erhvervsdrivende fond hvis sagens hele erhvervsmæssige virksomhed skal opretholdes.”

Læg mærke til, at det her angives klart, at det er nødvendigt med tilskud, hvis den erhvervsmæssige virksomhed skal opretholdes. Underskuddet må betyde, at MI får mere tilbage i moms, end de betaler, og derved får MI et tilskud fra samfundet. Er det hvad Martinus ønsker?

I min videre søgen efter et fornuftigt svar på opdelingen i to fonde skrev jeg til Institutet i 2005 og fik efterfølgende en mail fra Sven-Erik Rævdal, der oplyste, at opdelingen skete grundet en lovændring (krav fra myndighederne), og at professor Erik Werlauff havde betegnet opdelingen som genial.

Jeg bad om en dato for denne lovændring, idet den nye lov om fonde efter min opfattelse trådte i kraft i 1992, medens den oprindelige lov var fra 1984. Samtidig bad jeg om en kopi af professor Erik Werlauff's udtalelse.

Uden svar på disse opfordringer sendte jeg en ny mail til Sven-Erik Rævdal med følgende ordlyd:

”Du skriver ikke noget om, hvorfor myndighederne rejste problemet, og hvad problemet var.

Normalt er myndighederne ikke særlig interesseret i fonde, så længe de ikke udnytter reglerne.

Efter Tvindsagen er de naturligvis blevet mere opmærksomme, og hvis fonde udnytter deres position til at skjule forretningsmæssig aktivitet, kan myndighederne komme på banen.

Imidlertid går jeg ud fra, at man ikke har haft forretningsmæssig aktivitet, hvilket vil sige tjent penge på bogudgivelser, kantine mad, kurser samt udlejning af sommerhuse.

Formålet har vel været at opkræve en kostpris, hvilket vil sige ingen avance.

Ligeledes går jeg ud fra, at man heller ikke har søgt om momsrefusion, hvis man har vedligeholdt bygninger eller bygget nye bygninger i Klint.

Martinus var jo stærkt imod myndighedsindblanding.

Så derfor forstår jeg stadig ikke, hvorfor myndighederne har rejst krav om aktivitetsfonden.

Jeg kender godt professor Erik Werlauff, som jeg anser som en dygtig og anerkendt jurist.

Det glæder mig, at han også er interesseret i Sagen.”

Denne mail forblev ubesvaret, så det står stadig for mig hen i det uvisse, hvad formålet med to fonde var. Efterfølgende har jeg haft lejlighed til at tale med Tage Buch, der heller ikke har kunnet give en forklaring på denne opdeling.

I november 2008 er der i Kosmos en artikel med teksten

”Hvorfor har Martinus Institut to fonde?”

I artiklen anføres det, ”at MI på linje med en række andre institutioner og fonde blot per automatik blev omdannet til en erhvervsdrivende fond”

Dette er nok en sandhed med modifikationer. Ved indførelsen af de nye fondsregler modtog alle kendte fonde en orientering fra myndighederne, og i orienteringen blev det angivet, at såfremt der ikke skete en henvendelse inden en vis tidsfrist, ville fondene automatisk blive registreret som erhvervsdrivende.

Årsagen må derfor være den, at MI ikke reagerede på den udsendte orientering, der formentlig fandt sted ca. 5 år, før MI blev opsplittet i to fonde.

I 2008 skrev jeg til Civilstyrelsen, om de to fonde kunne sammenlægges og fik følgende svar:

I den anledning kan vi oplyse, at det følger affondslovens § 32 stk 1, at Civilstyrelsen kan give tilladelse til sammenlægning af fonde. § 32 stk 1 er ikke til hinder for, at en ikke-erhvervsdrivende fond sammenlægges med en erhvervsdrivende fond.

Nu efterlyser jeg personer, der kan give en forklaring på, hvorfor det var nødvendigt med en opdeling i to fonde. Opdelingen koster jo ekstra revisorarbejde, ekstra bogføring og gør samtidig regnskaberne mere uoverskuelige grundet de mange mellemregninger og transaktioner de to fonde imellem. Fondsuddelingerne fremgår heller ikke af de regnskaber, der offentliggøres i Kosmos, så det er komplet umuligt at se, hvilke formål der støttes af idealfonden.

Dette er efter min opfattelse en mangel, idet gave- og arvegivere ikke kan få indblik i, hvad deres penge anvendes til.

Hvis det er muligt at sammenlægge de to fonde uden at det ændrer ved de tildelte rettigheder, foreslår jeg, at rådet tager initiativ til en sådan ændring, der efter min opfattelse kan gøre årsregnskabet enklere og mere gennemskueligt. Det ville, som jeg ser det, være en fordel for alle.

BREVE FRÅ MARTINUS

v/Hanne Trane

Margot Danly døde for et par år siden, og mange vil huske hende fra sommerkurserne på Klint, hvor hun hvert år lejede sig ind for hele sæsonen.

Hun sad i kørestol, fordi hun havde svage hofter og mange andre vanskeligheder at kæmpe med.

Martinus var centrum i Margots liv. Han havde besøgt hendes hjem og haft en del kontakt med hendes far. Jeg vedlægger et foto Margot har taget af Martinus, der står sammen med hendes far uden for det hus, hun stadig boede i til sin død.

Der besøgte jeg hende jævnligt, og hun fortalte, at hvis huset brændte, havde hendes far indskærpet hende, at hun først skulle redde en lille trækiste, han selv havde lavet. Den indeholdt nemlig breve fra Martinus. Det var hendes skat.

Jeg fik dog lov til at låne brevene ind til Martinus Institut, så de kunne kopieres, men originalerne ville hun beholde. Jeg fik en ekstra kopi af det brev, der til stadighed betager mig, og med copyright for Martinus Institut, viser jeg det her:

Kære Søren Nielsen!

Tak for de venlige breve jeg har modtaget fra Dem og Deres hustru, og af hvilke jeg ser, at De stadig er syg. Jeg føler stærkt med Dem og kan godt forstå, at det er meget svært for Dem. Men jeg kan kun henvise til det gamle ord: "Man bør altid bede og ikke blive træt". Selv gør jeg mentalt set alt, hvad jeg kan for Dem. Og jeg ved, at De får megen hjælp fra psykisk side. Men da karma jo ikke er en "straf" for "synder" og derfor ikke på nogen som helst måde kan være et tegn på, at De er kommet i unåde hos forsynet eller Guddommen, kan målet med Deres sygdom kun være noget, der skal tjene forsynet i fuldbyrdelsen af Deres egen omskabelse fra primitivitet til højintellektualitet eller fra den jordmenneskelige, ufuldkomne fremtræden i "dyrets billede" til det guddommelige, fuldkomne menneskes fremtræden i "Guds billede".

De må ikke tro, kære Søren Nielsen, at denne Guds vældige plan med ethvert menneske er noget, der hokus pokus på mirakuløs måde kan fuldbyrdes ved ingenting. Det er jo lidelsens og ulykkens store endemål og hovedresultat at tilpasse og forædle mennesket, således at det kan opstå fra dyrerigets mørke og dræbende tilstand til den evige faders store soltilværelse i evigheden, ophøjet og hævet over tiden og rummet. *Al lidelse er porten til himmeriges*

rige. Den, der har fuldbyrdet korsfæstelsen i sit eget kød og blod, vil blive "eet med vejen, sandheden og livet".

Derfor må alle mennesker gennem denne port. Passagen gennem nævnte port afføder visdommens inkarnation i kød og blod. Derfor bliver lidelsens port det samme som "indvielsens port". Og "indvielse" er jo igen det samme som mødet og foreningen med Gud. Det er "den fortabte søns hjemkomst". Det er indgangen til det igen-årtusinder bebudede "evige liv". *Uden lidelse ingen visdom, og uden visdom ingen intellektualitet, og uden intellektualitet ingen virkelig, fuldkommen menneskelig tilværelse, og uden fuldkommen menneskelig tilværelse ingen virkelig oplevelse af den absolut eneste sande Gud og vort eget udødelige Jeg's evige identitet som gudesøn og dermed heller ingen oplevelse af "himmeriges rige".*

Kære Søren Nielsen, det gælder derfor blot om at holde ud og bede om at måtte få kraft og styrke til at kunne tage det kors op, som Gud har givet Dem og derved få lov til at følge i Verdensgenløserens fodspor, der jo netop fører ud af den mørke grav til lysets opstandelse og det evige liv. Hvis De af hele Deres hjerte råber det ud: "Fader ske ikke min, men din vilje", vil alle himmelske kræfter stå Dem åben.

Og hermed de allerkærligste hilsner til Dem alle tre. Martinus.

Søren Nielsen sammen med Martinus

BOGANMELDELSER

Efter Livet

Af Jeffrey Long

Forlaget Det Blå Hus 2012
270 sider – kr. 280

Anm. Ruth Olsen

Der er efterhånden skrevet en hel del bøger om nær-døds-oplevelser, men denne bog går meget mere videnskabeligt til værks end så mange af de andre. Long ønskede at skabe det endelige bevis for, at livet fortsætter efter den jordiske død. Han oprettede en hjemmeside på flere sprog, bl.a. med et spørgeskema, der skulle sikre, han fik alle relevante oplysninger.

Efterhånden som det blev kendt, at han ønskede kontakt med nær-døds-oplevelere, er det strømmet ind med tusindvis af beretninger – fra det meste af verden. Og frivillige meldte sig for at hjælpe ham med oversættelsesarbejdet.

Bogen bringer mange interessante historier, men som den forsker han er, har han systematiseret og opstillet statistik over de forskellige fænomener, som de mange oplevelser indeholder. Uanset hvor nær-døds-oplevelerne bor, hvilken alder, kultur eller religiøs tro, de har, indeholder deres oplevelser næsten de samme elementer. Han opstiller 12 elementer, som han efter 10 års forskning har konstateret, det drejer sig om:

Bevidstheden adskilles fra kroppen, sanserne skærpes, glæde og stærke positive følelser, møde med et strålende lys der indhyller én i kærlighed, møde med afdøde slægtninge, panorama over hele livet, evt. adgang til særlig viden og ind imellem mirakelhelbredelser.

Han tager de forskellige elementer punkt for punkt og underbygger sin afvisning af skeptikernes forsøg på bortforklaringer. Han fortæller om de eftervirkninger, disse oplevelser har for den pågældende – f.eks. mere kærlig adfærd, ændrede og mere åndelige værdier, ingen angst for døden og nogle får særlige psykiske evner.

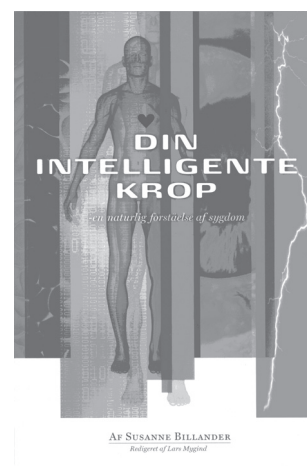
Da intet i denne verden sker tilfældigt men har en dybere mening, tror jeg den større fokus på og dermed kendskab til, hvad der er på ”den anden side”, skal være med til at intensivere den åndelige udvikling i jordens mennesker. Det eneste der undrer mig ved bogen er, at der slet ikke

nævnes noget om reinkarnation. Han er kun ude på at bevise, der er et liv efter døden, og at vor bevidsthed ikke afhænger af den fysiske hjerne.

Din intelligente krop

Af Susanne Billander
Forlaget Frog & Toad 2011
146 sider

Anm. Ruth Olsen

Bogen bygger på det, der kaldes ”metamedicin-modellen”, som er en lidt anden vinkel på sygdom end den gængse. Den er udviklet af Dr. Ryke Hamers, som opdagede, at der som regel altid går en traumatisk oplevelse forud for udviklingen af f.eks. cancer, og at der er en naturlig biologisk mening med sygdommen, som dybest set er kroppens forsøg på at genoprette en balance.

Processen følger nogle faser: en konfliktfase, hvor man ofte ikke mærker nogle symptomer, og en helbredelsesfase, hvor kroppens indsats for genopretning opleves som sygdom. Alt efter hvad konflikten drejer sig om, opbygges eller nedbrydes der celler i det relevante område. Bogen fastslår, at enhver sygdom begynder med et uventet ”konfliktchok, dvs en stærk følelsesmæssig hændelse af stor betydning for den pågældende”.

Hvor megen ravage hændelsen skaber i organismen afhænger af, hvordan vi tolker den, og hvor længe det varer, før konflikten er løst. For når den er løst, begynder helbredelsesfasen, og det er først her, vi oplever det, vi tolker som sygdom. Organismens forsøg på helbredelse ved øget celleopbygning, tolkes f.eks. ofte som en kræftknude. Når konflikten er vel overstået kommer træthed, måske feber, for her vil en evt. celletilvækst automatisk nedbrydes igen – siges det i bogen.

Lad mig citere et afsnit fra bogen (s. 50): ”Knoglecancer er helbredelsesfasen af sygdommen knogleskørhed. I den fase skal knoglen bygges op igen, og når det sker, gør det ondt. Der kan komme betændelse, og den kan svulme op. Smerten resulterer i, at knoglen afholdes fra aktivitet, indtil skelettet er helet. Uden behandling af knoglecancer heles knoglen naturligt, og knoglen bliver til og med

stærkere, end den var før”.

Her sætter min skepsis ind. For hvis en knogle skal bygges op igen, skal der altså inkarnere nogle celler, men hvilke celler afhænger (ved vi fra Martinus) af vore bevidsthedsenergier. Nok tales der i bogen om betydningen af det psykiske, men der mangler en lidt dybere forståelse af bevidsthedens rolle i spørgsmålet om sygdom og sundhed. Nok er kroppen ”intelligent” på den måde, at meget af det der foregår i den er automatfunktioner, men de kører jo ikke helt uafhængig af de tankeenergier, vi med blodet sender rundt i kroppen.

Et sted står der (s. 89): ”Dit verdensbillede skaber din virkelighed”, og dermed menes, at hvis vi tolker en hændelse som kun negativ – og forbliver længe i de negative følelser, vil det oftest ende med sygdom. Og det vi tolker som sygdom, bliver også til sygdom. Selv om vi prøver at tænke positivt, nytter det ikke noget, hvis vi ikke har følelserne med.

Alt i alt en god og tankevækkende bog.

Sjælens tolv indvielser

Af Harriet Koch og Rudolf Steiner

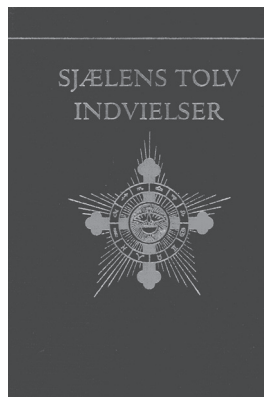
Forlaget Gilalai 2012
111 sider – kr. 195,-

Anm. Ruth Olsen

Dette er fin lille bog – kun 25x11 cm – der gennemgår de tolv stjernetegn på en måde, jeg ikke før har set. Vi skal alle uanset soltegn gennemrejse alle tolv tegn hvert år i alle vore inkarnationer her på jorden. Hvert tegn har sin prøve, vi skal igennem, for at sjælen til sidst kan blive som ”en sleben diamant og reflektere det guddommelige lys, som Lars Muhl skriver i forordet.

Gennem planeternes kraftfelter vil vi – siges det i indledningen – efterhånden ”modtage livets brød fra hver af de tolv himmelske kurve”. Vi skal blive kosmiske væsener, der ikke længere forsynder sig mod livets love. Bogen består hovedsageligt – for mig at se – af nogle mystisk-poetiske inspirationer for hvert stjernetegn. Mange vil nok kunne glæde sig over det højstemte sprog.

Til sidst i bogen får vi Rudolf Steiners lille stemningsfulde skrift om ”De tolv hellige nætter”, som er adventstiden. Han skriver bl.a.: ”Det, som vi har erkendt og modtaget i de tolv hellige nætter, må vi nu bære ind i livet og gennemåndeliggøre materien og det sjælelige.” Steiner kan med fuld ret kaldes en ”mystiker”.

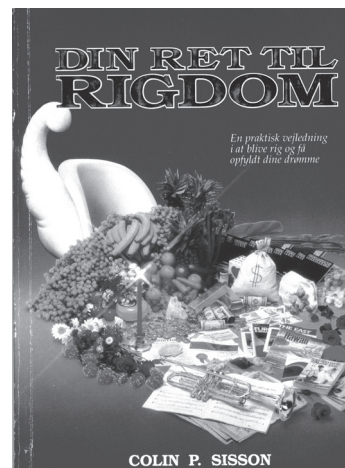

Din ret til rigdom

Af Colin P. Sisson
Forlaget Lotus 1991
116 sider

Anm. Ruth Olsen

Så faldt jeg over en bog mere, der mener, vi kan tiltrække lige hvad vi ønsker. Denne bog er udgivet i New Zealand (for en del år siden), og den går åbenbart ud fra, at det er rigdom, vi alle ønsker – eller er det bare for at tiltrække opmærksomheden og få bogen til at sælge godt? For giver man sig til at læse den, opdager man, at rigdom defineres som andet og mere end blot noget økonomisk. Det kan også dreje sig om lykke og kærlighed.

Alt afhænger af vor egen bevidsthed, siges det her, så hvis man vil have overflod, må man have en overflodsbevidsthed. Men de fleste har stadig den fattigdomsbevidsthed, de har fået fra deres forældre. Og hvis man fokuserer på det, man *ikke* ønsker, så er det det man får. Man siger, penge er roden til alt ondt, men det der står i Bibelen er, ”at det er *kærligheden* til penge der er roden til alt ondt”, gør bogen opmærksom på. Det er den grådighed, der gør penge til en værdi i sig selv, en slags afgud, der skaber problemerne og i længden afskærer ”afgudsdyrkerne” fra overflod.

”Vi skaber det vi tror på”, siges det her. Man glemmer dog ofte at nævne under hvilke betingelser, det gælder. Her siges blot, at vi ikke må gøre noget, der forhindrer overfloden, lykken og kærligheden at nå os. ”Disse forhindringer er vor undertrykte vrede, forurettethed og angst. Enhver fortrængt blokering, vrede eller snæversindet fordom mod noget er en blokering for vor livskraft. Lukkede forurettede sind tiltrækker kun tvivl og frygt, hvorimod et åbent sind opbygger tillid og mod, som baner vejen for overflod” (s. 21)

Han citerer Kahlil Gibran, der i bogen ”Profeten” siger: ”*Det er gennem udveksling af jordens gaver, at I skal modtage til overflod og blive mætte.*”

Man skal beslutte, med hvilket formål, man lever. Her synes jeg bogen, trods mange gode tankevækkende udsagn, er noget overfladisk, for her er intet om, hvad vi dybest set skal lære ved at leve her på jorden. Det er jo næppe lidelseserfaringer, vi selv vil beslutte at sætte som mål – ihvertfald ikke, når vi først er inkarneret.

Et sted står der: ”Kroppen er en perfekt kemisk maskine. Den har evnen til at reparere og helbrede sig selv – også fremskreden kræft, AIDS osv. Det, der hindrer kroppen i sit arbejde er, at vi hengiver os til vor elendighed og vore falske, negative indstillinger, og det er det, der opretholder sygdomstilstanden.”

Om arbejdsløshed siges noget ret så fornuftigt (s. 69): ”Da arbejdsløshedskasser og socialhjælp blev indført i 1930’erne, var de et positivt skridt til at forny et hensygnende økonomisk system. De gjorde det muligt at pumpe penge tilbage i kredsløbet. Hvor socialhjælp er blevet indført, har landets økonomi stabiliseret sig, og problemer med sult og fattigdom er blevet afhjulpet. Når de fattige ingen penge har at bruge, får de rige heller ingen indkomst, og alle taber. Et velfærdssystem sikrer stabilitet til gavn for alle.”

Bortset fra, at mange af de spirituelle teorier her bruges til at underbygge en ren egeninteresse, er der mange tankevækkende betragtninger.

Dit indre Landkort

Af Colette Baron-Reid
Forlaget Det blå Hus 2012
285 sider – kr. ?

Anm. Ruth Olsen

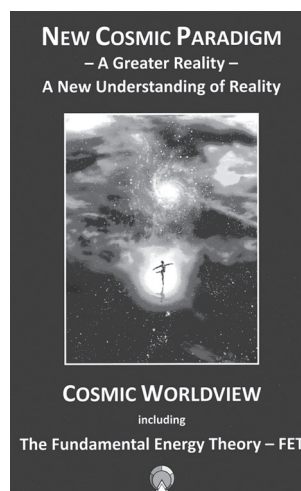
Denne bog fik jeg så sent, at jeg ikke nåede at få den læst.

Men den ser spændende og anderledes ud. Der er noget eventyr-agtigt over den, hun beskæftiger sig med det magiske i tilværelsen, så man får lidt ”Harry-Potter”-fornemmelse.

Jeg vil her blot citere noget fra Denise Linn’s forord, så det kan give en lille indblik i hvordan bogen virker. Hun skriver: ”I morges før daggry blev jeg færdig med Colettes usædvanlige og bevægende bog. Jeg kan stadig mærke, hvordan visdommens i hendes ord trænger helt ind i mit inderste væsen. Hun fanger og beskriver storladent de mægtige kræfter, der bestemmer omstændighederne i vores liv.”

”De fleste af os forsøger livet igennem at forstå meningen med vores liv. Vi søger efter retningslinier og åndelige systemer, der kan forsyne os med en strategi til at styre gennem livets omvæltninger, så vi kan få en forståelse af det højere formål med alting.”

”Colette viser dig, hvordan du kan finde rundt i dit indre landskab og høre budskabet fra de naturens vidder, der strækker sig viden om i dit indre. Dybden af den visdom, hun har samlet gennem sit arbejde med tusinder af mennesker, gør hende enestående kvalificeret til at vise dig vej og være din åndelige vejleden på den videre færd.

Nyt fra NCP aug. 2012:

Fra 31.juli til 8.august havde NCP besøg af en amerikansk kvantefysiker, der forsker i fysik og bevidsthedsstudier på universiteter i USA. I en intens og inspirerende uge har vi været igennem meget af erkendelsesteorien i Martinus Kosmologi og dybtgående fået diskuteret bl.a. den såkaldte X-struktur (Martinus definition af alt liv) med koblinger til forskellige områder, især i fysik, bevidsthed og evolution.

Vi har også planlagt et langsigtet samarbejde med fokus på ontologi og forskning i det kosmiske verdensbillede og det nye paradigme. På grund af den nuværende, følsomme situation i universitets- og forskningsverdenen har nævnte fysiker på nuværende tidspunkt ønsket at være anonym.

Vi er meget taknemmelige for hendes engagement og støtte, og ser frem til et frugtbart samarbejde.

Kærlig hilsen Arnold, Birgitta, Steen og Nike.

Universets elektriske natur

Af Walter Russell

Følgende er fra en tale, Walter holdt for en forening af astrologer i 1936:

Al tænkning sker i det usynlige rum og bliver manifesteret i målbare elektriske mønstre. Vi kalder disse mønstre for "det skabte univers". Det "skabte" univers er blot manifestationen af et tanke-univers. Dette blev klart for mig ved en usædvanlig hændelse i 1921, som varede i 39 dage og nætter. Under hele denne periode var min bevidsthed uafbrudt, selv når min krop sov. Ved den oplevelse blev jeg klar over, at rummet (space) er den universelle tænknings virkelighed, og materien er kun et spejlbillede af den tænkning, der aktuelt er udstrålet (udåndet) i rummet og fokuseret i os, ligesom en symfoni fra det usynlige rum kan fokuseres i en radio. Jeg plejede at tro, at min tænkning skete inde i min krop, men jeg indså at det ikke er rigtigt.

Universet er skabt af et sammenhængende elektrisk system

Astrologer bliver spurgt: Hvilken relation kan mennesker og planeter have med hinanden? Hvilken mulig forbindelse kan en planet så langt væk som Neptun have at gøre med en følelse der opstår i os eller med en beslutning, vi selv tager? Hvordan kan denne fjerne planet påvirke vore liv?

Neptun er slet ikke så langt væk fra os. Den er en del af vort solsystem. Universet består af sammenhængende elektriske systemer indeni hinanden. Hver del af hvert system er direkte forbundet med enhver anden del af alle andre systemer. Relativt er planeterne ligeså tæt sammen i solsystemet som delene er det i alle atomer. Alle mikroskopiske elektroner i alle stjerner og galakser er forbundet elektrisk af en inter-kommunikerende strøm. Der er ikke to adskilte ting i universet. Hvis et barn kaster en bold op i luften, vil alle stjerner i himmelrummet tilpasse sig denne bevægelse af bolden. Alt i universet er konstant forbundet med alt andet.

Bevidstheden, eller universets intelligens, er den kvalitative kraft som skaber kvantitative ting. Den universelle bevidsthed tænker. Den er begrænset til kun dette. Den tænker ikke-målelige usynlige tanker. Disse tanker bliver manifesteret i målelig materie. Den universelle elektriske kraft, de tænkte ideer, manifesteres elektrisk i målelig kvantitet. Dette kalder vi det "skabte" univers. Den ikke-

målelige kvalitet af de kreative tanker er manifesteret i målelige tætheder, eller temperaturer, spændinger, tid, længde, bredde eller omfang. Ud af umålelige uforanderlige tanker udvikles foranderlige, målelige former.

"Skabelsen" er et spejlbillede af tænkte ideer.

"Som foroven så forneden" siger man, hvilket betyder, at "det skabte" blot er et spejlbillede af tænkte ideer. "Skabelsen" er blot en serie af *kvantiteter*, som manifesterer tænkte *kvaliteter*, men *kvaliteter* eksisterer ikke i *kvantiteterne*.

For at illustrere dette lad os betragte en elektrisk ledning, hvorigennem der strømmer et kvantitativt måleligt budskab. Men tanken er ikke i ledningen. Ledningen bærer kun den målelige form, som du kan oversætte til ord eller endda til rytmiske bølgeformer. Hvor er det? *Det er i den intelligens, som for evigt forbliver en del af det usynlige universelle rum.* Tanken selv er aldrig skabt, det er *tankens form*, som er målelig.

Det er mærkeligt, at folk anser "skabte" former, som lever og dør som flygtige ting, for at være virkeligheden. Det er de ikke. Det er tingenes idé (tanke), der er virkeligheden, den usynlige elektriske tanke. Når vi tager en universel tanke fra rummet (space) til eget brug, må den tanke overføres til en anden intelligens ved hjælp af et materielt medium, for vi er ikke udviklingsmæssigt nået dertil, hvor vi kan overføre den telepatisk. Når vi sender den gennem en ledning, er det kun i en symbolsk form. Tanken må oversættes af en anden intelligens, som forstår symbolet. På den måde kan den tanke, som en intelligens tager fra den universelle bevidsthed, blive overført til en anden bevidsthed ved hjælp af vore endnu primitive materielle kommunikationsmidler.

Den kreative tænknings produkter

Al materiel skabelse er meningsløs og unyttig for de, som ikke er i stand til at genfortolke og forstå ideen/tanken i den. Maskiner og kunstværker har kun virkelighed, når de bliver forstået. Det er vigtigt at kende forholdet mellem det kreative indhold i en persons tænkning og produktet af dennes tænkning. Hvad er ”virkeligt” – tænkningen eller produktet af tænkningen?

Mit eget kunstværk som f.eks. The Mark Twain Memorial hører til det materielle, en synlig og målbar ting, som mennesker kalder ”virkelighed”. Sådan ser jeg det ikke selv. For mig er det kun en tilnærmet manifestation af mine tanker, manifesteret i materie med det formål at overføre mine tanker til andre mennesker. For de, som ikke er i stand til at gen-oversætte mine tanker, er det en meningsløs og unyttig ting.

Det skabte er blot et budskab til de, der forstår meningen med det. En tings skønhed er i menneskets hjerte, og dets nytte er i menneskets forståelse. Intet af dette ligger i det skabte selv. Materielle former manifesterer hver tanke, som nogensinde har eksisteret i universet, hvad enten det er min elektriske udstråling eller planeten Venus’ udstråling, eller når solen sender sit budbringende lys.

Alle tanke-overførsler er elektriske udstrålinger af lys, så når menneskets udvikling når dertil, at det kan sanse telepatiske, vil vi ikke længere være de primater, som vi er nu. Er ikke hele skabelsen meningsløs i sig selv, og kun meningsfuld for den tænkende bevidsthed i forhold til hans individuelle evne til at forstå?

Er der nogen skønhed i Guds stjernehimmel, eller er skønheden ikke kun i den observerende selv, og da kun i forhold til hans evne til at forstå deres budskaber? Er digterens tanker i det skrevne digt, eller er de kun i digteren og hans læsere? Og får alle læsere det samme budskab fra de samme ord? Har den skabte maskine en mening i sig selv, eller afhænger den ikke af brugerens forståelse for, hvordan den kan gøre nytte?

For mig er alt det skabte blot et medium for tankers udtryk og overførsel. For de som ikke tænker, har tingene ingen mening, men jo mere de lærer at tænke, jo mere mening, skønhed og nytte er der i Guds og menneskers skabelse. Den universelle bevidsthed, som gennemstrømmer os, bliver oversat af os til manifestation af materielle former. Al materie i universet, fra gigantiske sole og planeter til den mindste elektron, er formet og gennemstrålet af det tankestof, som skabte det. Denne kendsgerning har den astrologiske videnskab til en vis grad forstået, og har i mange århundreder forsøgt at koordinere dette med menneskelig erfaring.

Det evige liv i universets intelligens

Der findes intet ”uorganisk” liv i universet. Alt i universet er levende, alt ånder og pulserer, hver i sin egen rytme. Der er ingen forskel på organisk og uorganisk liv, bortset fra dets kemi. Den materielle krops bevidsthed er *det virkelige liv*, som er evigt. Formen er midlertidig og forsvinder, men tankerne er evige. Hver eneste tanke, som nogensinde er blevet manifesteret i nogen materiel organisme, har en sammenhængende forbindelse med alle andre tanker, der er manifesteret i universet.

Der er ingen begyndelse eller ende på bevidsthed og liv, undtagen på den begyndelse og ende, vi af misforståelse selv giver det, idet vi tror vor krop er os selv og bevidstheden en funktion af vor krop. Vi er stadig primater, uvidende om Guds livskraft i os, uvidende om det faktum, at vore kroppe kun er midlertidige redskaber, som adlyder vor evige vilje.

Hvordan kan den materie, som vi kalder ”planeter”, påvirke vore følelser og vore liv? Mange mennesker mener, det er mærkeligt, men det det slet ikke. For planeter er store masser af lys i bevægelse, for al materie er lys, selv om det ikke længere er lysende. Hele universet er lys, bevidsthed og intelligens er lys, ligesom solen er lys. Hver variation i solens lys påvirker vore følelser og vort helbred, eftersom vore kroppes elektrokemi skifter med disse variationer. Lysets variationer er variationer i den universelle rytme. Enhver forandring i rytmen eet sted i universet påvirker hele det elektrokemiske univers.

Menneskers humør, følelser og beslutninger reagerer på enhver forandring i rytmen, hvad enten den forandring er vital som den, der udgår fra den levende sol, eller den meget mindre, som udgår fra den døde måne. Beethovens ”Måneskins sonate” er et godt eksempel på den elektrokemiske forandring i Beethovens krop forårsaget af hans mentale respons på en rytmeændring, som måneskinnet påvirkede ham med. Det reflekterede lys fra månen udsender en række vibrationer, som påvirkede ham så meget, at hver celle i hans krop responderede på det, og han oversatte det til en poetisk stemning, som du genkender og gentager i dig selv. Du genkender det, fordi det er i din hukommelse fra personlige oplevelser af tilsvarende rytmer.

Hvis den fine rytme i det reflekterede lys fra en død måne kan forandre dit humør, så kan enhver forandring i andre rytmer gøre ligeså. Forandring i tempo og rytme i en vals eller en march eller en symfoni kan påvirke dine handlinger og beslutninger til trods for, hvad du gør for at undgå det. Alt i hele solsystemet er i bevægelse. Deres rytme forandrer sig konstant. Alle ændringer i solsystemets rytme påvirker alle.

Enhver person har sin helt egen rytme

Hver persons normale rytme er bestemt af hans fødsels-tidspunkt. På det tidspunkt har utallige elektriske kræfter fra solen og andre planeter sat sit rytmiske mærke på alt liv, der da træder ind i fysisk eksistens. Enhver persons rytmiske tilstand har en ligeså automatisk effekt på ham, som presset på en elektrisk knap har på en klokke.

Vi kan ikke undgå at blive påvirket, men vi kan med vor vilje ændre virkningen, efterhånden som vor bevidste vilje udvikles. Vi er ikke fisk. Vi er blevet tænkende mennesker. Vi har oplevet bevidsthedens morgengry, fordi vi har passeret det stadie, hvor den automatiske funktion i vore kropsceller var udenfor vor kontrol. Vi skaber os selv gennem vor tænkning. Vi er nået dertil, hvor den universelle bevidsthed i os giver os mulighed for at blive mere kvalitative end kvantitative, dvs åndelige og ikke kun fysiske.

Jo lavere vort mentale stadie er, jo mere er vi automatisk kontrolleret af ydre kræfter. Vi er en samling celler, som er tanke-skabte. For millioner af år siden begyndte vi at skabe os selv ved at kravle ud af forhistorisk tid. Solen skinnede på os og skabte os levende celler – levende men altså ikke tænkende. Disse levende celler responderede automatisk på lysets rytmer, det lys som skabte formerne. De blev sansende mekanismer, som adlød de lysets rytmer, som de var skabt af.

Efterhånden blev vi mere og mere komplekse, skiftede vore rytmer utallige gange efterhånden som vore variationer af jern, calcium og andre elementer gjorde vore elektrokemiske kvantitative former mere komplekse. Vi

begyndte ved egen tænkning at overtage mere og mere kontrol over vor skabeevne. Efter utallige tider bliver mennesket bevidst om sin enhed med Guds kraft og ved, at Gud og mennesket er én. Når du til sidst får kosmisk bevidsthed, er du blevet ”skaberen”, ikke kun af dig selv men af alt der er, du er blevet eet med universet.
(oversat fra engelsk og lidt forkortet)

THE ELECTRIC NATURE OF THE UNIVERSE

BY WALTER RUSSELL

The University Of Science And Philosophy
Swannanoa
Waynesboro, Virginia 22980

”Det intuitive sind er en hellig gave, og den rationelle tænkning er en trofast tjener. Vi har skabt et samfund, der hædrer tjeneren og har glemt gaven.”
(Einstein)

Naturvidenskaben kan ikke løse naturens dybeste mysterium, fordi vi selv er en del af det mysterium, vi forsøger at løse.”
(Max Planck)

”Det er en uforanderlig lov, at mennesket ikke kan frelses af en kraft, der eksisterer udenfor ham selv.”
(Blavatsky)

Klarhed

v/Gunnar Carlsson

Havet var stille. Vinden var stille. Stenene på stranden lå stille. Kun lyset som glitrede i det krystalklare vand levede. Levede? Levede ikke alt? Var ikke stilheden en usynlig bevægelse – usynlig for mine begrænsede sanser på dette tidspunkt? Usynlige bevægelser af liv i al uendelighed?

Tænk om jeg kunne udvide grænserne for min oplevelse ud over mine fysiske sansers evne og deres forlængelser. Tænk om jeg med ”kosmiske briller”, logik eller kærlighed som i denne sammenhæng er det samme, kunne gennemskue verdensaltet. Og forstå meningen. Nu tænker vi os til det!

Vandet.

Det stille hav, det gennemsigtige vand, viste sig at være en tumleplads for organismer, energikombinationer af tusinde slags, usynlige for det blotte øje, som i løbet af nogle timer eller dage fødes, lever og dør, for igen på ny at inkarnere fysisk. Gang på gang og hver gang lidt forandret. Hvad eller hvem skaber disse energikombinationer? Nu forstærker jeg synsevnen millioner af gange, og da fremtræder en for mig helt ny stjerneverden, en himmel af altovervejende tomrum, hvori partikler fødes, lever og dør i løbet af nogle brøkdele af et sekund. Gang på gang. Livslængden for de mindste partikler, de vi kalder fotoner, er forsvindende kort. Vi er ved grænsen for, hvad vi med vore fysiske sanser og deres forlængelser kan registrere. Passerer vi grænsen var vi inde i en elektricitets-verden ud fra vor synsvinkel. Men vor evne til at forstørre er ikke begrænset.

Fortsætte vi nedad i denne elektricitets-verden åbenbares nye horisonter, nye stjernehimle med tomrum og partikler. Det slutter aldrig. Hvad skulle den absolut mindste parti-

kel grænse til? Et intet? Da ville al oplevelse af verdensaltet være umulig. For livsoplevelse kræver kontrasterende energikombinationer, og et intet er ikke energi.

Men tomrummet mellem partiklerne kan ikke være et absolut tomrum – det må være noget. Noget af hvilket partiklerne skabes. Skabes af hvad eller hvem? Det må være noget, som i sig selv ikke er i energiernes eller bevægelsernes verden, noget som udgør en kontrast til bevægelsen, noget som kan registrere og opleve, et fast punkt, et jeg, en skaber. Evig og uendelig, den er jo ”bagved” bevægelsen og dermed uforanderlig. Men samtidig en potentiel skaber af alle bevægelser, som må være illusoriske i forhold til det eneste reelle, jeget. Evigheden og uendeligheden indeholder jo alt, der kan opleves. Da er jo al oplevelse subjektiv - sker ”indeni” jeget.

Ja, netop! Sandelig i samspil med de af andre jeg’er skabte energikombinationer, og altid bundet til perspektivprincippet, som indebærer, at hver tid- og rumoplevelse er en oplevelse af maskeret evighed og uendelighed. Hvert tids- og rummål kan jo deles i et uendeligt antal dele, og summen af disse er evigheden og uendeligheden.

Men jeg’et? Egentlig findes der kun eet jeg, men for at muliggøre oplevelse skabes forestillingen om flere jeg’er, flere individualiteter, som oplever. Som havet i sig rummer alle dråber, alle individer, i en enhed hvor hver dråbe har oplevelsen af sin egen evighed og sin egen uendelighed.

Luften

Himlen var klar blå, luften gennemsigtig, havet blikstille. Alt var stilhed. I denne uforanderlighed syntes noget at ske, en stille krusning i lufthavet mod det svimlende blå. En svag hvid nuance, der langsomt gik over i fine skyer, som hævede sig mere og mere samtidig som farven skiftede fra hvid og grå mod sort og violet. Mørket blev tættere, skyerne drev af sted og lyn slog ned. Efter nogle timer skiltes skyerne, himlen opklaredes, solen lyste over den rensede mark. Alt blev stille.

Hvad skete egentlig? Forandringer i energikombinationer! Vi tror at vide, hvordan alt går til. Hvordan energi i form af solens stråler tilføres et passivt system, hvorved den eksisterende energibalance ændres, hvilket resulterer i tordenvejr. Alt er tilfældighedernes spil. Nogen mening

eller skaber bag begivenhederne findes ikke. At alt ikke ender i totalchaos beror på visse naturkonstanter, som man mener er opstået i tilslutning til Big Bang, dengang alt blev til, sådan som de fleste forskere antager.

Vi tager vore kosmiske briller på for at se, hvad der egentlig sker med de deltagende levende væsener på forskellige niveauer.

Jordklodenvæsenets tanker, som for os er livskraft, bl.a. i form af vand, giver de energikombinationer, hvori vandmolekylerne kan inkarnere. Under visse forhold opleves disse som vanddamp, usynlig for vore øjne. En vis forskydning i energibalancen giver flere vandmolekyler mulighed for at inkarnere, hvilket for os opleves som skydannelse. Energiforskydningerne fører også til bevægelser, op- og nedstigende vinde, hagldannelse m.m. Hele forløbet styres af jordklodens tankeverden som instinktfunktion og i samspil med solsystem-væsenet, samt mikrovæseners længsel efter fysisk inkarnation.

Ser vi på det hele under elementarpartiklernes niveau, dvs. fra vor synsvinkel i en elektricitetsverden, så finder vi også der inkarnationer af elektricitets-væsener, hvis fysiske inkarnationer er så kortvarige, at vi ikke kan opfatte dem som fysiske. Vi oplever dem som kraft, der påvirker de af os iagttagne hændelser. Når elektricitets-væsenerne er inkarnerede, påvirker de vore fysiske inkarnationer, når de er diskarnerede giver de kraft til vore tanker.

Men elektriciteten i lyn – hvorfra kommer den? Ved brillernes hjælp ser vi, at der sker noget hvor energikombinationerne skaber temperaturer, som vi opfatter ligger omkring nul. Vi ser hvordan flere og flere vandmolekyler går sammen og danner iskrystaller, som vokser og skaber hagl, helt instinktmæssig.

Just i zonen mellem is og vand sker der forunderlige fænomener, som rigtigt forstået giver os mulighed for næsten ubegrænset adgang til energi! For hvert hagl-korn der dannes, bliver der i det pågældende ”område”, dvs. i en vis energitilstand, tilført følelsesenergi som forårsager iskrystaller, hvorved energibalancen i tilstanden ændres

og kombinationer med megen tyngdeenergi frigøres, som – ud fra vor synsvinkel – kan anvendes af elektricitetsvæsenerne at inkarnere i. Der sker fantastiske ting i grænseszonen mellem is og vand!

På alle niveauer ser vi, hvordan levende væsener samvirker for at skabe de bevægelser, som giver os en oplevelse af livet, hvor aldrig noget er meningsløst, hvor alle i længden virker sammen for at ”alt er såre godt”.

Stenene

Stenene på stranden – de er vel ikke levende? Naturligvis ikke, men de repræsenterer en energitilstand, som skabes af levende væsener, måske i en sol eller i jordklodens indre. Måske som sediment i et hav. Denne energitilstand giver mikrovæsenene mulighed for at inkarnere, så længe energitilstanden opretholdes. Før eller senere kommer de til at overgå i andre tilstande. Det er ikke stenenes bevægelses-kombinationer i form af himmelrum med dets partikler og tilsyneladende tomrum som er det levende – det er jeg ’et bag det skabte, bevægelsernes alfa og omega.

Gå en tur over rullestensfeltet! Se dets mangfoldighed af farver og former. Der ligger en kalksten, som engang blev dannet af levende væsener, hvis skelet faldt til bunden, da organismen døde. Skallen er blevet presset sammen af tryk og varme. Ved de forskellige energitilstande som skabes, findes mikroindividernes muligheder for at inkarnere. Livslængden for disse på atomniveau vil dreje sig om milliontedele af et sekund, men eftersom energitilstanden her kan være relativt stabil i millioner af år, oplever vi det som om, mikroindividernes livslængde er den samme som energitilstandens.

Hvis vi med vore brillers hjælp skulle opleve verden som en elektron-beboer med jordmenneske-status, havde vi set fysisk tomrum omkring os i op til 99 procent, mindre end nogle promiller havde været, hvad vi kunne kalde fysisk materie i form af atomkerner, elektroner, kvarker og andre elementarpartikler. Men tomrummet havde der, ligesom her, vist sig at bestå af energitilstande under stadig forandring. Tomrummet er jo fra mikrovæsenernes synsvinkel makrovæsenets tankeklime og som sådan

underkastet forandringer. Forandringer som efterhånden umuliggør det for visse mikroindivider at inkarnere til fordel for andre væsener.

Alt er under udvikling eller indvikling i materien. Jeg'et med dets psykiske og fysiske strukturer er garanteret evig fornyelse af livsoplevelsen gennem reinkarnation og karma, så tid og rum er subjektive oplevelser af forskellige energikombinationers forandringshastigheder og registreringer af disse i bevidstheden. En hvilken som helst oplevelse går i denne fra et punkt til et andet. Hastigheden på forløbet kan sammenlignes med andre energikombinationers, hvorved der skabes forestillingen om "mellemrum" af ren psykisk art. Dette er tiden.

Samtidig skabes opfattelsen af, at visse energikombinationers forandringer sker "nu", dvs "her" (jeg'ets fokuseringspunkt i energi-oceanet). Andre opleves "bagved" det aktuelle nu eller "foran", hvorved rum-oplevelsen skabes. Nogen "ydre" tid eller noget "ydre" rum eksisterer altså ikke i absolut forstand – al oplevelse er subjektiv. At vi trods dette oplever tid og rum som ydre foreteelser på det fysiske plan skyldes, at vi, når vi kommunikerer med andre væsener, objektiverer vore subjektive oplevelser til en ydre virkelighed, som altså er helt illusorisk, selv om den er åbenbar realistisk for dem, som via de fysiske sanseorganer er bundet til oplevelsen af materien.

Lyshastigheden

Som en konsekvens af det her beskrevne indser vi, at i absolut betydning er lysets hastighed ikke et mål for, hvor

hurtigt fotoner bevæger sig i rummet, som ligesom tiden er illusorisk. Det vi egentlig måler, når vi regner lysets hastighed ud, er hastigheden på forløbet fra fødsel til død for fotonen, den korteste livslængde vi med vore sanser og deres forlængelser kan registrere. Når vi sammenligner denne hastighed med nogle for os mere normale hastigheder, som vi oplever på det fysiske plan, får vi værdien c , dvs det vi kaldet lysets hastighed.

Partikler eller rettere væseners fysiske inkarnationer med en kortere livslængde end fotonens ligger udenfor vor fysiske rækkevidde og markerer altså grænsen til vor elektricitets- eller psykiske- eller åndelige verden. Naturligvis findes der hastigheder i al uendelighed større end lyshastigheden, men ud fra vor synsvinkel og med vort perspektiviske syn på tilværelsen, er lyshastigheden den fysiske højeste, vi kan opleve. For andre væsener på det fysiske plan opleves grænsen mellem det fysiske og det psykiske ved helt andre forandringshastigheder. F.eks. er et sekund for jordklodeindividet det samme som nogle år for os. Alt hvad der kan opleves er ud fra en synsvinkel et hastighedsbegreb.

Skulle vi med brillernes hjælp kunne formindske verden omkring os, vort univers, til en elementarpartikel, ville vi finde nye rum, nye horisonter og nye oplevelses-verdener for os som levende væsener. Det bliver aldrig slut.

KORT

Ruth Olsen

FORTALT

Pavemagtens "sidste tider"

Historien om Marciel Marciel, der døde i 2008, er også en historie om, hvad der kan ske, når en institution som den katolske kirke lukker sig om sig selv i "ufejlbarlighed" og er døv for enhver kritisk røst.

Marciel begyndte som præst i Mexico og skabte ordenen "Kristi Legionærer", der i dag tæller ca. 50.000 medlemmer og har skoler, universiteter og præsteskoler over hele verden. Den er pga gaver fra rige mænd blevet umådelig rig, så Marciel har kunnet løse alle sine problemer med en kuvert med store pengesedler. Også eller især til pave Johannes Paul II, der således økonomisk kunne støtte kampen mod kommunismen i sit hjemland Polen. Marciel blev slyngvenner med denne pave, bl.a. fordi ordenen kæmpede så ihærdigt imod befrielsesteologerne, der stillede sig på de fattiges side i Sydamerika

Marciel var stofmisbruger og misbrugte mange drenge seksuelt. I 1975 sendte nogle af hans sexofre, der var blevet voksne, en detaljeret klage til Vatikanet om alle de uhyrlige overgreb, de var blevet udsat for. Den blev totalt ignoreret, i stedet gav pave Paul ham mange hædersbevisninger. Faktisk var der allerede i 1958 klaget til Vatikanet over Marciels omfattende sexmisbrug af drenge, og daværende pave Pius havde suspenderet ham som ordensleder, beordret ham indlagt til narkoafvænnings og bedt om en grundig undersøgelse.

Desværre døde Pius kort efter, og pave Paul ophævede straks Marciels suspension. Om pave Paul skrev Berlingske: "Under denne pave oplevede kirken den største centralisering i 1000 år og en markant højredrejning, for paven var dybt reaktionær og ville have ligesindede overalt."

Der kom flere og flere klager over Marciel til Vatikanet, men kardinal

Ratzinger valgte at tro på Marciels benægtelser – eller var det, hvad pave Paul bestemte, han skulle? I denne tid var der tre præsteskoler, der smed Marciel ud, fordi han forgreb sig på eleverne. I en hemmelig undersøgelse i 2004 opgjorde Marciels modstandere i Vatikanet hans sexofre til mindst 100.

På dødslejet nægtede Marciel at angre og modtage "den sidste olie", han ville ikke bedes for eller vedkende sig Kristus, men råbte: "Jeg tror ikke på Guds nåde". Han ejede da flere store ejendomme på tre kontinenter, efterlod sig fire koner, som han – der havde lovet at leve i cølibat – havde giftet sig med under forskellige dæksnavne. Han havde 6 børn, som alle var blevet seksuelt misbrugt af ham.

Den nuværende pave Ratzinger vil sikkert gerne være hæderlig, han har da teorien i orden, men han har arvet en flok reaktionære "magtspillere", han åbenbart ikke kan gøre noget ved. Hans butler har som "Whistleblower" lækket papirer til pressen, der afslører de interne intriger og korruptionen i Vatikanet, og selv om han nu er fængslet fortsætter afsløringerne tilsyneladende. Det ser næsten ud til, at forsynet har besluttet, der nu skal til at være mere åbenhed i den kirke, der påstår at være Guds stedfortræder her på jorden.

Mere om "Guds udvalgte"

I Italien blev en person ved navn Budolfi d. 16/8 - 2012 hædret med en mindepark og statue. Fascisten Budolfi blev i 1948 dømt for grusomme krigsforbrydelser, som han

havde begået i Nordafrika. Fascismen har altså stadig stor tilslutning i Italien!

Det bemærkelsesværdige var imidlertid, at Vatikanet deltog i højtideligheden ved indvielsen af parken. Hvem mon i Vatikanet beslutter at sende en repræsentant til at hædre en person, der har folkemord på samvittigheden? Hvor langt væk fra Jesu budskaber er man kommet i den katolske kirkes magtcentrum?

Åndernes magt

Sådan hed en udsendelsesrække i TV2 for nogle år siden. Her optrådte en engelsk person ved navn Graham, der kunne hjælpe folk af med besættende ånder. Især gjorde det indtryk, når han gik i trance og lod sig besætte af en afdød Dr. Karl, der kunne løse det aktuelle problem. Senest har en del kunnet opleve Graham i ”Ånderne vender tilbage” på TV3 puls.

Nu er han blevet kendt for noget helt andet, nemlig hans forsøg på at myrde sine to små piger med en kokkekniv på Rigshospitalet. I store avisreportager er han beskrevet sådan, at man får indtryk af, at al hans ”åndemaneri” har gjort ham syg i hovedet (eks. BT 14/8).

Spørgsmålet er, om ikke der kan være en fare ved år efter år at ”dyrke” kontakten til ”den anden side”. Det er faktisk noget, Martinus fraråder. I artiklen ”Korrespondancen mellem det fysiske og det psykiske plan” siger han at: ”det er ikke en form for kontakt, man skal gøre til vanemæssig korrespondance”. Han

kalder mediumistisk kontakt for ”halvpsykisk” og siger:

”Det er ikke den halvpsykiske korrespondance, der er målet for en nærmere kontakt mellem den fysiske og den psykiske verden. Den har haft sin betydning, navnlig i fortiden, men den er nu stærkt degenererende. Den helpsykiske kontakt derimod, den direkte telepati eller tankeoverføring, er et naturligt led i hele den jordiske menneskeheds videre udvikling. Den vil fremkomme efterhånden som de enkelte individer kommer til at besidde den evne til tankekoncentration, som er nødvendig, og - ikke mindst - den moralske kapacitet, som vil bevirke, at man ikke vil misbruge sin evne til tankekoncentration og telepati.”

Jeg tror Graham har ”misbrugt” sine evner f.eks. ved at gøre dem til redskab for at tjene penge. Det ser ud til, at han har skabt sig et indbringende firma, der reklamerer på nettet (se hans hjemmeside). Måske er det også derfor, han er blevet syg, og nu slog det altså klik for ham til sidst. Måske blev han endda selv besat af en ånd, der drev ham ud i den grusomme handling.

Pilgrims-smerter

Det er blevet vældigt ”in” at gå på pilgrimsvandring i Nordspanien til Santiago de Compostela. Også for nogle forretningsmænd i private firmaer, for hvem det er blevet som en slags ”manddomsprøver”, og

som på den måde søger at sikre sig et godt omdømme??

De vil ikke kunne klare at lide det nederlag at måtte give op, inden målet er nået, uanset hvor mange vabler og ømme muskler, de får af denne uvante beskæftigelse. Så for at klare det, spiser de masser af smertestillende piller hver dag. Skal man tro den radioudsendelse, jeg hørte, nedsvælges der på turen så mange piller, at de nærmest er ”dope”, når de kommer frem.

Det var da vist ikke den oprindelige mening med de pilgrimsvandring! Det bliver nok ikke til mange åndelige og fromme tanker på den tur. Det er åbenbart mest en måde til at vise, hvor modig og udholdende, man er, nu hvor elastik- og faldskærmsudspring, kaninslagning o.lign. er gået af mode som ”manddomsprøver”. Men nogle lidelseserfaringer bliver det dog til!

Pilgrimsvandring var vist en gang ment som en slags ”bodsgang”.

Hvad det er for en del mennesker i dag kan man læse i den lille bog ”Salt, brød og vin” af Martin Lind (forlaget Alfa 2012):

”Pilgrimsvandringen hjælper os til at tro på én eneste Gud, en Gud, som fører os gennem død til liv sammen med Jesus Kristus. Vi får

lov at se vore liv som en guddommelig gave og hele tiden tænke på Guds nærvær i vores hverdag, hvor alt er skrøbeligt, foranderligt og mangelfuldt.”

Viljens afmagt?

Vi styrer (som regel) vore muskler i arme og ben med vor bevidste viljes kraft. Hvis vi beslutter at gå en tur, lystre benene, og vil vi række ud efter f.eks. en kop, lystre armen. I den forbindelse har en historie undret mig, lige siden jeg læste den. Historien lyder omtrent sådan:

En mand, lad os kalde ham Oskar, bliver bedt om at strække armen vandret ud. Man forsøger nu at trykke den ned og beder Oskar om at modarbejde forsøget på at få den presset ned. Oskar er den langt den stærkeste, så det kan han nemt. Så bliver han bedt om at sige ”Jeg hedder Marie”, mens han modarbejder presset, og nu kan han ikke længere holde armen oppe, den synker ned. Hvad var der sket? Han sagde en usandhed, men hvorfor var det nok til at sætte hans vilje ud af spillet?

Kan nogen af bladets læsere forklare mig det? Hvis det var almindeligt, at mennesker ikke kunne lyve, uden det resulterede i en vis vilje-lammelse, havde verden vel set anderledes ud!

Kirke-flugt

Mange flere end sædvanligt melder sig for tiden ud af den danske folkekirke. De ortodokse præster mener naturligvis, at det er loven om de homoseksuelles adgang til at blive viet i en kirke, der er årsagen. Men det er nok kun en grund for nogle få. Andre mener, det skyldes økonomiske årsager. Man har bl.a. hørt, at rådgivere, der skal hjælpe folk med at få rettet op på deres økonomi, foreslår at spare kirkeskatten. Der er vel også dem, der ikke vil betale til en kirke, hvor modstanden

mod homoseksuelles ligeret er så forholdsvis udbredt, og en kirke de alligevel aldrig bruger. Men måske er det bare en forstærkning af den tendens, der har været i mange år.

Flere og flere synes ikke kirke-kristendommen siger dem noget, og de synes måske heller ikke, kirken tager Jesu budskaber alvorligt – f.eks. når de sender præster til at styrke soldaters kampmoral. Flere og flere er simpelthen blevet det, Martinus kalder ”humane ateister”.

Der er flere præster, der nu går ned med stress, hører vi, mon det skyldes frustrationer over at der er så få at tale til i kirkerne? Eller er det alle de spørgsmål, de får, og som de ikke kan svare på? Uklare kompetence-regler måske? Eller deres dalende betydning i samfundet?

Luthers betydning var, at folk opdagede, man ikke behøvede være lydigh overfor paven og kirken, man kunne trods deres autoritet. Luther mente, der ikke skulle stå præster mellem det enkelte menneske og Gud.

Plads til Gud

Under denne overskrift, var der i Kristelig Dagblad 10/7 en artikel, hvor man berettede om fundet af den efterhånden så berømte ”Higgs-partikel”, som i vekselvirkning med andre partikler siges at give disse ”masse”.

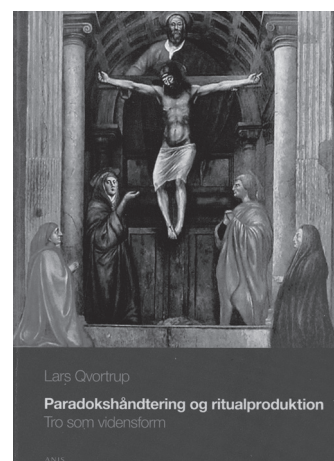
De skrev: ”Higgs-partiklen har fået øgenavnet ”Guds-partiklen”, og fundet af partiklen har derfor fået flere til at mene, at der nu ikke længere er plads til Gud i Univer-

sets skabelse. Det afvises imidlertid af fysikprofessor Lars Henrik Andersen fra Århus Universitet, der mener, at den troende ikke bør forstå verden sådan, at kun hvor der er gåder tilbage for videnskaben, har man uanfægtet plads til Gud. Han tilføjer, at et Higgs-felt, som gennemtrænger hele universet, leder hans tanker hen på ordene om ”Guds ånd, der svæver over vandene”.

Helt forkert er den betragtning ikke, eftersom de første fysiske fænomener udspringer af den universelle bevidstheds-energi, som også kan kaldes ”Guds ånd”. Med Higgs-feltet er man uden tvivl kommet til grænsen mellem den fysiske og den åndelige verden. Men det ved fysikerne endnu ikke.

Tro som vidensform

Professor Lars Qvortrup har på forlaget Anis (2011) udgivet en bog – ”Paradokshåndtering og ritualproduktion” - , hvor han prøver at påvise, at det er muligt for moderne mennesker at tro på Gud. Det gør han ved at omdefinere begreberne om både ”Gud” og ”tro”. Han mener, religion er en slags ”tredje ordens viden”, dvs hverken viden eller ikke-viden, og at Gud ”inkarnere den videns-instans, som eksisterer hinsides al mulig viden”. Han er en ”paradoks-instans”.

Han bebuder en ny ”reformation”, for verden er blevet ”af-fortryllet”, og mennesket har brug for at acceptere, at der er grænser for, hvad vi kan vide. Vi har behov for en ”gen-fortryllelse” så at sige. Derfor har vi også brug for kirkens ritualer, mener han.

Bogen er helt igennem så abstrakt og teoretisk, at næppe ret mange kan bruge den til noget. Den får dog mig til at forstå, hvorfor kirkekristendommen synger på sidste vers. Og den gjorde mig vældig glad for Martinus’ værk, for her gives en kristendom, der er til at forstå. Det er den, der bliver kristendommens næste ”reformation”.

Kristendom i Kina

Kristendommen breder sig hastigt i Kina i disse år. Man anslår der er mindst 80 millioner nu og mener, at 1/3 af den kinesiske befolkning på 1,3 mia. om 30 år vil være kristne. Der har siden 600-tallet været forsøg på at missionere i Kina uden større held, og de kristne har jævnlige været forfulgte, senest under kulturrevolutionen i 1966-76. Men med den ideologiske opblødning er der sket et opsving. Det politiske styre vil dog stadig have kontrol med de religiøse organisationer, så der findes nu 5 forskellige kristen-grupper.

Der er dels en accepteret protestantisk kirke, hvor medlemmerne skal være kendt af staten, som også udpeger præsterne. Der er en noget

mindre katolsk kirke, men paven vil ikke acceptere, at statsmagten bestemmer dens ledere, eller at man blander kinesernes traditionelle forfaderdyrkelse ind i den.

De fleste kristne i Kina hører til de såkaldte ”hus-menigheder”, som godt nok ikke er lovlige, men som myndighederne oftest ignorerer. Et forsøg på statistik viser, at 30% er mænd og 70% er kvinder. Hus-menighederne fungerer meget forskelligt. De mødes ofte i private hjem, fokuserer mest på Jesus, gudstjenesterne er meget inderlige og medlemmerne ser sig som et fællesskab, hvor man hjælper hinanden. De seneste Bibel-oversættelser er forholdsvis nemme at få fat i, ja kan endda ofte fås i en almindelig boghandel. Men ellers er der smuglet millionvis af Bibler ind i landet – også fra Danmark.

Det er nyt for kineserne at høre, at de er elsket af Gud som en fader. Da en 36-årig far fik at vide, at det er vigtigt, han elsker sine børn, trillede tårerne ned ad kinden og han sagde: ”Jeg har da aldrig oplevet kærlighed fra min far.”

Der er et nyere fænomen, som kaldes ”den tredje kirke”. Den hører hovedsageligt til i storbyerne, og her kommer især den højere middelklasse, intellektuelle og universitets-studerende. Den er stærkt voksende. Her læser man f.eks. Søren Kierkegaard! Og nu er der nyrige, der bygger store kirker. (kilde: ”Kinas kristne revolution”, af Kim Schou, forlaget Udfordringen 2011)

Foråret der blev væk

De unges kamp for demokrati i Ægypten, som var en del af ”det arabiske forår”, og som kostede så mange af dem livet, er nu blevet forrådt af ”Det muslimske broderskab”. ”Broderskabets” nylig valgte præsident Mursi har nærmest

begået et statskup. Han har tiltaget sig noget nær enevældig magt over både den lovgivende og udøvende magt, han er begyndt at kvæle ytringsfriheden ved at ”rense ud” af uønskede personer i medierne, dvs de demokratiske og kritiske, han har forbudt de frie og uafhængige fagforeninger og er på snedig vis ved at undertrykke alle ikke-muslimske folk.

Han har allieret sig med de gamle magthavere, hvoraf de værste har fået magtfulde stillinger, og han har lavet hemmelige underhåndsaftaler med militæret, så deres indflydelse ikke er blevet mindre.

Dette fortalte en af de, der indtil for nylig sad i toppen af ”Det muslimske broderskab” (Habib) til radioens udsendelse ”Orientering” på P 1 d. 20/9.

At demokratisk valgte ledere tiltager sig diktator-rollen, så snart de sidder sikkert i ”saddlen”, har vi jo før set i historien (eks. Hitler). At Ægypten nu søger at nærme sig og forbedre sit forhold til Irans præstevælde, bekymrer naturligvis Israel, men også USA, som dog yder milliard-bidrag til Ægypten. Måske er vi ved at se optakten til en stor mellemøst-brand – den som nogle har profeteret om.

De ortodokse rabbinere i Israel er nærmest blevet vanvittige – vil f.eks. bestemme hvilken farve, kvinderne må have på deres tøj. De har stor magt og indflydelse, så måske lykkes det for dem at få skabt den krig med Iran.

Klima-problemer

Anne Christine Hagedorn, der var med til at skrive bogen "Simple living", og som senere har skrevet "Dit indre klima" (Schønberg 2009), mener at klimaforandringerne og de globale kriser er et spejl af en krise i menneskenes bevidsthed, dvs af vort indre klima.

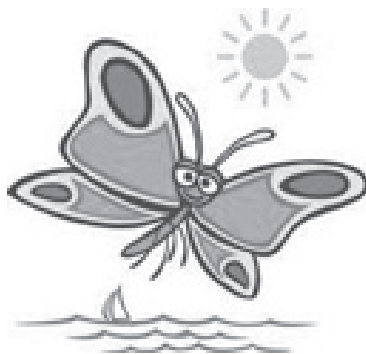
For at forandre noget må vi vokse indefra, for kriser er en fantastisk mulighed for indre vækst, siger hun og spørger, hvorfor vi ikke laver et indre klima-topmøde. Det er jo i bevidstheden, alting begynder. Mange er da også på vej, for der tages en hel del initiativer verden over af folk, der søger nye veje. Og så citerer hun Einstein, der sagde: "Vi kan ikke løse problemer med den samme bevidsthed, som vi brugte, da vi skabte dem."

Hun nævner hele 7 kriser, der alle er forbundne: finanskrisen, fødevarekrise, fattigdomskrise, sundhedskrise, ressourcekrise, sikkerhedskrise og klimakrise. Det er de gamle strukturer, der er ved at bryde sammen, lappeløsninger kan ikke redde dem. Vi må forberede os på sammenbruddet, tænke på situationen som noget positivt og mobilisere vore kreative humane kræfter, sikre på vi kan klare det ved hjælp af fællesskab. Vi skal ikke tænke som ofre, men som ansvarlige kompetente væsener.

Vi skal flytte autoriteten fra ydre kilder til vor egen indre kilde, ikke for at være konkurrerende individualister, men som forskellige instrumenter i en symfoni.

Deepak Chopra, der har skabt bevægelsen "Alliance for a new Humanity", er optimistisk og mener, vi gør ligesom sommerfuglen. Larvens celler begynder inde i puppen at ændre sig, og når disse særlige celler når en kritisk masse, dvs bliver tilpas mange i larven, vækker de den genetiske kode for sommerfuglen. Når der bliver tilpas mange humane mennesker, vil forvandlingen ske og de menneskelige "sommerfugle" vil springe ud.

Jura og sund fornuft

Der er ikke to blade på et træ, der er helt ens. Ikke to snefnug eller iskrystaller er helt ens. Et menneskes identitet kan afsløres af dets fingeraftryk. Der er aldrig to situationer i livet, der helt ligner hinanden, men alligevel må man lovgive som om, der var det. Altså er det op til nogle højst ufuldkomne dommere og domsmænd at dømme om, hvad der er ret og rimeligt.

En dom er således aldrig hverken "objektiv" eller upartisk, men farvet af sympatier og antipatier. Ofte forhindrer de juridiske love dem i bare at bruge almindelig "sund fornuft". Noget egentligt retssamfund har vi endnu ikke – men det er dog bedre end de fleste andre steder på kloden.

Yggdrasil

Ifølge nordisk mytologi er Yggdrasil "Livets træ", og det er en ask. Så da jeg hørte, at asken er ved at dø

i hele Europa pga en sygdom, som betyder, den ikke står til at redde på nogen måde, oplevede jeg det som noget meget symbolsk.

Intet sker tilfældigt – så hvad betyder det?

Lyd som healingskraft

v/Jason Norris

(Følgende indlæg fandt jeg i et blad, som udgives af "Institute of noetic Sciences", det er det spirituelle institut som astronaut Edgar Mitchell grundlagde, efter han på sin tur til månen havde set Jorden udefra og oplevet den som et levende væsen. Oversat fra engelsk, Ruth)

Luk øjnene og lyt intensivt. Hvor i kroppen opleves lydene? Hvordan påvirker de din bevidsthed? Alt for ofte lytter vi kun med ørene. Men lyde er mere end blot noget auditivt, de er somatiske. De gennemtrænger og skaber resonans i vore celler. Vor krop modtager og er påvirket af de vibrationer, som omgiver os. Og alt vibrerer. Tænk på vi består mest af vand. Sæt et glas vand tæt på en højttaler, og lydbølgerne vil blive synlige.

Med hver vibration vi møder, skifter vor egen vibration. Forskellige vibrationer skaber resonans i forskellige dele af vor krop. Lave frekvenser vil som regel bevæge os gennem de lavere chakraer, mens høje frekvenser ofte stimulerer de øverste chakraer. Visse frekvenser forårsager ophidselse, mens andre fremmer afslapning. Påvirkningen fra lyden af en eksplosion er meget forskellig fra fuglesang. Negative tanker virker helt forskellig fra positive tanker, for også tanker er vibrationer. Ved at fokusere på lydene i vore omgivelser, begynder vi at forstå, hvordan lyde påvirker vor bevidsthed og vort helbred. Vi kan forestille os en fremtidig "vibrations-medicin".

Kunsten at lyd-heale er en gammel visdomstradition. Indianerne sang mantraer, peruvianske shamaner sang medicin-sange, tibetanske munke ringede med syngeskåle og vestafrikanerne slog på trommer. Den typiske lydhealers redskab er forskellige slags instrumenter: fløjter, trommer, klokker, klaverer – og en af de mest kraftfulde: den menneskelige stemme. I dag har lydterapi fundet sin plads i det vestlige sundhedsvæsen som alternativ og supplement til allopatisk medicin. Lydhealing finder sted på hospicer, på rekreativshjem, ved sårheling, til stress-reduktion og i wellness-programmer.

Et voksende område indenfor videnskaben om lyd er "akustisk arkæologi", som udforsker forbindelsen mellem lyd og lokalitet. Lyd behøver et rum, som også påvirker lyden. I årtusinder har forskellige kulturer stedsfæstet særlige pladser, bygget "syngende grave", lydtempler,

amfiteatre og katedraler. Der er skrevet bøger om "hellige steders hellige lyde" og "akustiske mysterier på heligsteder". Lyd kan formes af arkitektonisk design og er en hel videnskab. Der forskes i metoder til at begrænse uheldig lyd-mæssig påvirkning og til i stedet at skabe harmoniske omgivelser.

Frekvens-resonans

Vi siger, vi er på "bølgelængde" med visse mennesker, ideer eller endda fysiske steder. Når to frekvenser er i samklang, forstærker de hinanden. Hver vibration har en frekvens, som vi måler i Hertz. Frekvens-terapi arbejder med viden om vore naturlige frekvenser for at identificere, balancere og opretholde en sund vibration gennem resonans.

Allerede i 1930'erne antog nogle forskere, at hver sygdom har en særlig resonans og derfor også kan helbredes med frekvenser. Senere forskning har vist, hvordan celle-membraner vibrerer og "synger" under forskellige omstændigheder. Ideen er at udvikle et diagnostisk system, som kan lyd-skanne den menneskelige krop for at opdage syge celler. Sunde celler responderer med en anden frekvens end usunde celler.

En pioner, Sharry Edwards, skabte et lyd-program, som "frekvens-analyserer" den menneskelige stemme, så man deri kan opdage underliggende spændinger, som kan føre til sygdom. Gennem lyd-profiler kortlægges en stemmes frekvenser og sammenlignes med en database, som indeholder tilsvarende frekvenser af forskellige fødevarer, giftstoffer, gener og patogener. Denne spektralanalyse viser, hvilke frekvenser der mangler, er svage eller behø-

ver afbalancering, og leverer så specielt frembragte toner fra sin database for at kompensere.

Brug af stemmegafler er en anden måde til at udforske frekvens-resonans. Lyd-vibrationer på eller omkring kroppen kan stimulere cellers frigivelse af giftstoffer, medføre afslapning og endda tilstande af ændret bevidsthed. Ligesom akupressur kan nogle stemmegafler bruges direkte på kroppen for at stimulere muskler, nerver og led. (For mere information om lydhealing se www.biosonics.com). En af Biosonics stemmegafler svinger i overensstemmelse med Fibonacci-sekvenser, som er det underliggende mønster i naturen.

Den kinesiske teori om de fem elementer er også en del af frekvens-healing. Man mener, at hver af de fem elementer korresponderer med en særlig lyd, som aktiverer specielle organer som f.eks. lever, hjerte, lunger og binyrer. Hvis vi har nyreproblemer f.eks., kan vi bruge den lyd, der korresponderer med nyrerne og påkalde vand-elementet for at stimulere en afgiftning.

Rytme og lyd som medicin

Når vi har problemer med at sove, lytter vi til klassisk, new age eller lav-tempo musik. Når vi føler os deprimerede eller sløve, sætter vi noget hurtigt og energisk musik på. Vi ikke bare resonerer med særlige frekvenser, når vi bruger musik på den måde, vi tilpasser os dem. Visse rytmer passer med hjertets rytme, andre med hjernebølgemønstre, alt efter følelsesmæssige og bevidsthedsmæssige tilstande.

Ud-af-krop forskeren Robert Monroe udviklede ”Hemisync”, et program som brugte underbevidste rytmer, udsendt i hovedtelefoner for at synkronisere personens to hjernehalvdele for derved at frembringe en ændret bevidsthedstilstand. Hvis en 300 Hz tone spilles i det ene øre og en 306 Hz tone samtidig i det andet, vil hjernen opfatte differencen som en 6 Hz puls og tilpasse sig den, hvilket giver en theta-tilstand, som er en dyb meditations-tilstand. Programmet kombinerer specielle rytmer til brug for forskellige slags problemer som f.eks. ADHD, PTSD, depression eller kroniske smerter.

Andre organisationer bruger trommer til at forbedre menneskers helbred ved hjælp af rytmer. Edgar Cayce udtalte, at lyd ville blive fremtidens medicin. Rudolf Steiner forudsagde, at rene toner ville blive brugt som healing. Lyd-healing har ældgamle rødder og er nu ved at blive genopdaget i nye former, bl.a. i brugen af ultralyd. Sangen, ikke bare vuggesangen for de små børn, er igen ved at vinde frem til forbedring af humøret, dvs af vor følelsesmæssige tilstand, og dermed også vor helbreds-tilstand.

Vor forunderlige frekvens-verden

Videnskaben har opdaget, at mange dyr kommunikerer med vibrationer, som mennesket ikke har sanser til at opfatte. Men nu kan man omsætte dem til lyde, så det er muligt at høre, hvilken forunderlig verden dyrene lever i udenfor menneskets normale opfattelsesevne.

Vi lever alle hele tiden i en vibrationsverden, men de fleste frekvenser sanser vi ikke og forstår derfor heller ikke.

Martinus værk er sidste del af Bibelen

Af Søren Jensen

"Og menneskene nåede frem til at kunne modtage Kristusmentaliteten eller det færdige menneskes væremåde som forbillede for moral og væremåde i form af den af Kristus åbenbarede kristendom." (1)

Det er slående at Martinus forfatterskab, trods dets kvalitet og omfang, er helt uden referencer til bøger og forfattere på nær Bibelen. Denne ene bog anvender Martinus igen og igen som reference, ligesom Kristus igen og igen anvendes som eksempel. Kun den der ikke selv har læst så meget af Det Tredie Testamente kan være i tvivl om dette.

Jeg har her samlet nogle citater fra Martinus hånd som utvetydigt understreger sammenhængen med de 2 forrige testamenter. Alle kan gøre sin egen undersøgelse.

"Jesus havde den mest fundamentale form for den manifestation gennem hvilken alle jordens slægter skal velsignes." (2)

"Kristendommens verdensepoke består af tre store stadier, hvor de første udgøres af Det Gamle Testamente og Jødedommen og det andet af Det Nye Testamente og kristendommen, hvor den materielle tilstand skulle udvikles. Det Tredie stadium er Det Tredie Testamente eller åndsvidenskaben, som vil danne grundlag for menneskets videre udvikling og garantere, at menneskene inden for denne epoke vil komme til at blive ét med Gud" ... "Vi ser således, at det sidste stadium i den kristne verdensepoke, den nye verdenskultur allerede er indbygget i de tidligere kulturer." ... "Åndsvidenskaben er ikke åndsvidenskab, hvis den ikke på alle punkter bekræfter Jesu bjergprædiken." ... "Det er den sande kristendom, den sande guddommelige væremåde, den sande kærlighed til næsten." (3)

"Alle mine analyser er en retfærdiggørelse af Kristus" ... "Det er allevegne, at det er Kristus, der i den grad er forsvaret" ... "Det er i den grad en fortsættelse af hans facitter og hans analyser" ... "Det siger jeg til dem som i den grad ville tro at det er falsk, at det er forkert." (4)

"Enhver der søger at vise menneskene en anden vej til fredens og fuldkommenheden end den absolutte næstekærlighedens vej, hører med til de "falske profeter" som kristus advarede menneskeheden imod." (5)

"Det Tredie Testamente er fortsættelsen af Kristus" ... "Den skal føre Kristusmissionen videre" (6) "Det bliver fuldstændigt forklaret, at det jeg er i gang med er fortsættelsen af det nye testamente." (7) "Det er fortsættelsen af Kristus-missionen, der nu er fuldkommengjort". (8)

"Det som Livets Bog eller Det Tredie Testamente har at gøre, det er jo det man har kaldt Kristi genkomst." (9) "Det er Bibelen, der er færdiggjort. Den hellige ånd som Kristus har bebudet." (10)

"Det Tredie Testamente. Det er det, som Kristus ikke kunne fortælle sine disciple, men som han sagde, at sandheden, Talsmanden den hellige ånd, skulle Faderen sende, og den skulle lære menneskene alt det, de ikke forstod dengang." (11)

"Jeg har modtaget den forjættede Talsmand, Den hellige Aand. Den "lærer" mig om alle ting og "minder" mig om alle ting." (12)

"Den hellige ånd" er, som jeg ofte har sagt, ikke nogen person, men en bevidsthedstilstand. "Ånd" er det samme som "bevidsthed". Den hellige ånd er den bevidsthedstilstand, i hvilken man er i stand til såvel følelsesmæssigt som intelligensmæssigt, at begribe den store viden eller kundskab, der danner mellemløbet mellem kristendommen store grundfacitter og det daglige, praktiske liv." ... "Det er da også manglen af dette mellemløb, der har fået menneskene til at vende den officielle kristendom ryggen" ... "først og fremmest er formålet med mit arbejde at skabe det manglende mellemløb mellem den officielle kristendom og det daglige liv. Dette mellemløb er de kosmiske analysers belysning af de store facitter: Reinkarnation og udødelighed, så at man kan se deres forgreninger ned i det praktiske liv." ... "Når jeg derfor genskaber det manglende mellemløb, som jeg er i færd med at gøre, er det for at det skal være muligt at føre kristendommens verdensbillede videre." ...

"Men uanset kristendommens nuværende terminologi er dens store grundfacitter evige realiteter, og de danner et så fast fundament at bygge videre på, at kristendommens kerne i sig har alle naturlige forudsætninger for at være "den sæd i hvilken alle Jordens slægter skal velsignes". Når alle forældede opfattelser falder bort, og det manglende mellemløb bliver indskudt, vil kristendommen være den basis, på hvilken en ny kultur vil blive skabt, så vel som den vil danne grundlaget for en virkelig varig

verdensfred. De ting, der i dag er forældet i den kristne forkyndelse, blev skabt fordi man ingen klar viden havde om reinkarnationen. Uden denne viden måtte man skabe midlertidige opfattelser der kunne retfærdiggøre Gud.” (13)

”Den gamle kristendom, den er ikke så naiv eller så dum, det er nemlig den der er rigtig.” (14) ”Det moralske fundament i den kristne verdensreligion er identisk med den interplanetariske verdensmoral.” (15)

”Det bliver gennem kristendommen at hele verden skal frelses og velsignes.” (16)

”Kristendommen (blev) den Udløber, gennem hvilken den fortsættende ny verdensimpuls kunne blive virkeliggjort, som nu skal forene alle jordens slægter.” (17) ”Der er en hel masse kristne mennesker som er skjulte. Vi kalder dem ikke kristne...” (18)

”Det Tredie Testamente er alle de bøger og alle de analyser, jeg har skrevet, og alle de vejledninger og hjælpeforanstaltninger, jeg har lavet. Det er Det Tredie Testamente.” ...

Kristus sagde: ”Jeg har endnu meget at sige jer, men I kan ikke bære det nu.” - ”Men talsmanden den hellige ånd, som Faderen vil sende i mit navn, den skal lære jer alle ting og minde jer om alle ting, som jeg har sagt jer.” - ”Den skal herliggøre mig, for den skal tage af mit og forkynde jer. Alt, hvad Faderen har, er mit, derfor sagde jeg, at den skal tage af mit og forkynde jer.” Kristus sagde altså, at Gud skal sende en videnskab senere, når menneskene bliver modne til det. Det er denne videnskab, De har den lykke og glæde at arbejde med. Jeg vil ønske Dem rigtig god arbejdskraft på dette felt, hvor det stadigvæk gælder om ikke at genere, men om at have omsorg for sin næste.” (19)

August 1978 præsenterer Martinus det endelige omslag til sit samlede værk, Det Tredie Testamente med symbolerne ”Lyset” og ”mørket” på omslaget. August 1979, foran 500 tilhørere: ”Denne tid er kommet, og nu har jeg myndighed til at sige, at Det Tredie Testamente er ”talsmanden den hellige ånd.” (20)

August 1980, foran 1200 tilhørere: ”Jeg har fået en impuls om at mit værk skal hedde det Tredie Testamente” ... ”Den gamle kristendom, den er ikke så naiv eller så dum” ... ”Kristi genkomst er en ny verdensepoke som han kom og indviede for snart 2000 år siden, da han prædikede på jorden.” ... ”Kristus gav hovedprincipperne for denne nye verdenskultur” ... ”Kristus opgave var at være Guds model på mennesket i sit billede. Der måtte være en model for

at menneskene kunne se hvordan de skulle være.” ... ”Man skal udvikles til at blive ligesom Kristus.” ... ”Derfor er kristendommen et stort mysterium for menneskene, men nu er det løst i Det Tredie Testamente, hvor man kan læse og studere det.” ... ”Det jeg fortæller er det Talsmanden den hellige ånd fortæller.” ... ”Menneskene får om kort tid adgang til det, når Livets bog for første gang kommer ud på et offentligt forlag under titlen Det Tredie Testamente.” (21)

Marts 1981 går Martinus bort og november samme år begynder udgivelsen af det samlede værk under titlen Det Tredie Testamente med Kristusfiguren på forsiden. Camouflageperioden er forbi. Kristusidealet kendetegnede således Martinus liv fra start til slut: ”Jeg kan ikke fysisk erindre nogen dag, hvor jeg ikke har bedt til Gud. Men denne min religiøsitet var min hemmelighed, var min helligdom. Jesus var mit største ideal og rettesnor. I alle tvivlsspørgsmål stillede jeg altid spørgsmålet således op: ”Hvad ville Jesus gøre i den pågældende situation?” og svaret kom altid prompte.” (22)

Martinus skriver et sted om en Jesus- discipel, der havde svært ved at forstå ham. Der skulle en korsfæstelse til at åbne de sidste øjne. Da kunne han se Kristus, den hellige ånd, den guddommelige kærlighedskilde og vejen til Faderen. Som Kristus siger ifølge Johannes evangeliet kap. 14: ”Kender I mig, vil I også kende min fader. Og fra nu af kender I ham og har set ham.”

*Jeg var sulten, og I gav mig at spise,
jeg var tørstig og I gav mig at drikke,
jeg var fremmed og I tog imod mig,
jeg var nøgen og I gav mig klæder,
jeg var syg og I tog jer af mig,
jeg var i fængsel og I besøgte mig
(Fra Matth. Kap 25)*

Martinus ord er hentet fra: 1: Det Evige Verdensbillede II stk. 20.7. 2: Hvad er sandhed? 3: Kosmos nr. 11/1991 4: Båndforedrag: ”Den store fødsel” 5: Livets Bog VI stk. 2009 6: Foredrag på MI 2/10 1969 7: En samtale med venner 5/8 1975 8: En lille tale Martinus holder i stedet for almindeligt foredrag i 1971 9: Foredrag d. 24 juni 1979 10: En samtale med venner d. 16/12 1975 11: Foredrag i Ingeniørforeningen d. 1971 12: Kosmos nr. 5/1933 13: Foredrag fra januar 1942 med navnet ”Det sande Gudsforhold”. Foredraget er af ukendte årsager endnu ikke er udgivet, men gjort tilgængeligt på www.martinus-webcenter.dk 14: Foredrag d. 9/8 1980 15: Livets Bog 7 stk. 2431 16: Det religiøse princip 17: Livets Bog I stk. 61 18: Kosmos nr. 8/1994 19: Klint d. 29. juni 1975 20: Tale på Hotel Sheraton d. 11/8 1979 (Kosmos 8/1994) 21: Tale i Falkoner Centret d. 9/8 1980 (Kosmos 8/1991) 22: ”Omkring min missions fødsel” Yderligere information: www.det-tredie-testamente.dk/litteraturen/navnet

"REDAKTØRENS MENING!"

v/Ruth Olsen

Jeg er i sommerens løb i Bogbiksen blevet spurgt, hvor jeg selv står m h t de kritiske røster, jeg lægger spaltepads til i dette blad.

Selv om jeg i ytringsfrihedens navn trykker de indlæg, der kommer, uanset hvad jeg selv mener (blot jeg nogenlunde forstår dem), gør jeg selvfølgelig mig mine tanker om dem.

Så længe kritik ikke er det, Martinus kaldte "ond kritik", mener jeg, det er nødvendigt, at forskellige meninger får lov at komme til orde, ellers kan en bevægelse nemt gå i stå og "krystallisere", som Martinus udtrykte det. For mig er det vigtigt, at vi kan være uenige på en "civiliseret" måde, dvs uden at blive fjendtlige og dermed uvenner. En debat hvor forskellige meninger brydes er tegn på, at der er liv i bevægelsen.

Jeg er ikke i tvivl om, at vi alle gør det, så godt vi kan ud fra det, vi hver især mener, er det rigtige. Så vil tiden vise, hvad der i længden holder. Så længe Martinus' originale værker er frit tilgængelige for enhver, vil hans budskaber nå ud til dem, der har brug for det. Og selv om kommende generationer prøver at rette hans skrifter til, efterhånden som sproget ændrer sig, og der vil selvfølgelig med tiden komme store ændringer i sproget, så kan det aldrig gå helt galt, når blot man udtrykkelig gør opmærksom på, hvem der er udgiver, og at det altså ikke er den oprindelige tekst, men oplyser om, hvor man kan finde denne.

Fordi Martinus selv kunne nedskrive sit verdensbillede, kan det ikke gå som med Jesu budskaber, at ufuldkomne mennesker kører det ud på vildspor. Med de nye muligheder, som internettet giver, vil fremtidens generationer have en fri og let adgang til det oprindelige værk, og så behøver man ikke andre til at fortolke og udlægge teksten. Alle kan jo læse selv.

Derfor kan man alligevel have brug for steder, hvor man mødes og diskuterer bøgerne, evt. hjælper hinanden med at forstå et og andet, vel vidende at der kan være forskellige opfattelser af de skrevne ord, ingen er jo ufejlbarlige (endnu). Således vil der opstå skoler og kursussteder, baseret på lidt forskellige ideer om "det rigtige", men så længe det er Martinus' egne værker, der er grundlaget, vil det være godt nok. Ensretning ville ikke være i Martinus' ånd.

At der skrives bøger på grundlag af Martinus' værk - den såkaldte "sekundær-litteratur" - er meget fint, for ofte forstår man noget bedre, når man får forskellige vinkler på stoffet. Disse bøger bliver jo også udgivet i eget navn og ikke i Martinus' navn.

Livets Skole sæson 2012 og 2013

Foredrag, studiekredse og udstillinger ud fra Martinus åndsvidenskabelige værk Det Tredie Testamente, arrangeret af LIVETS SKOLE i åndsvidenskab og Fonden Det Tredie Testamente.

Studiekredse, alle søndage fra 9. september 2012 til 7. april 2013 hos LIVETS SKOLE i åndsvidenskab, Vestre Gade 6, Brøndbyøster, 2605 Brøndby. Entre for Studiekredse og foredrag: Frit – efter gaveprincippet. Tilmelding: Tel.nr.: 2015 7811

Brøndby: 1. september 2012 kl. 13.-15 Informatørdag om Det Tredie Testamente, v/Rolf Elving
Brøndby: 2. september 2012 kl. 13.-15, ”Hvordan skal det forstås, at alt er såre godt?” v/ Rolf Elving
Brøndby: 23. september 2012 kl. 13.-15, ”Hvad end spørgsmålet er... Er svaret altid kærlighed”, v/Bo Boilesen

Aarhus/Udstilling: 28. – 30. september 2012, udstillingen ” Et vindue til evigheden” Martinus åndsvidenskab – Det Tredie Testamente, med tilhørende foredrag på Krop-Sind-Ånd i NRGi Park i Aarhus.
En udstilling for det moderne menneske med et logisk, kærligt og evigt verdensbillede.
Foredrag ved Rolf Elving ”En introduktion til Det Tredie Testamente af Martinus”
Foredrag ved Jan Langekær ”Hvad er intuition og kosmisk bevidsthed? ...en forklaring ud fra Martinus åndsvidenskab”

Frankfurt/Udstilling: 10. – 14. oktober 2012, Udstillingen „Ein Fenster zur Ewigkeit“ über Das Dritte Testament von Martinus. Udstiller: Fonden Det Tredie Testamente, Brøndby

Brøndby: 14. oktober 2012 kl. 13.-15., ”Om parforhold og drømmen om den eneste ene”, v/ Toni Bjerremose

Herning/Udstilling: 20.– 21. oktober 2012, udstillingen ”Et vindue til evigheden” om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente, i Kulturellen i Herning.

Aars/Udstilling: 27. – 28. oktober 2012, udstillingen ”Et vindue til evigheden” om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente, i

Messecenter Vesthimmerland Aars.

Foredrag ved Jan Langekær ”En introduktion til Det Tredie Testamente af Martinus”

Brøndby: 4. november 2012 kl. 13.-15., ”Fra penge-økonomi til næstekærlighed”, v/ Søren Jensen

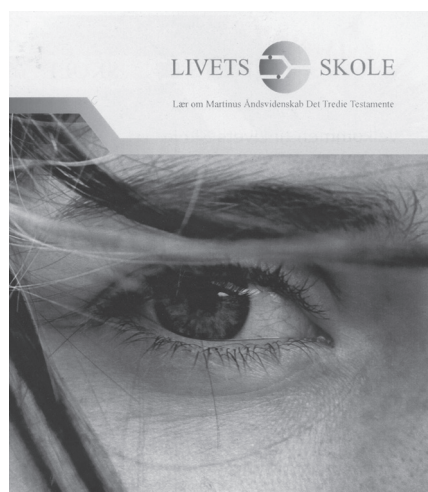
Jægerspris: 21. november 2012, ”Hvad er intuition? – en forklaring ud fra Martinus åndsvidenskab” v/Jan Langekær, i ”Rejsestalden” i Jægerspris, kl. 19:00

Brøndby: 25. november 2012 kl. 13.-15., ”Juleevangeliet ... Hvem var egentlig Jesus?” v/Hans Lybecker Larsen

Hjørring: 3. december 2012 kl. 19:00 ”Juleevangeliet ... et foredrag om vores allesammens kosmiske rejse” v/Jan Langekær, i Aquarius Hjørring kl. 19:00

Brøndby: 16. december 2012 kl. 13.-15., ”Hvem var egentlig personen Martinus?” v/Vagn Noach
Brøndby: 6. januar 2013 kl. 13.- 15., ”Om at holde hjertet varmt”, v/Søren Olsen
Brøndby: 27. januar 2013 kl. 13.-15., ”Fra trosreligion over ateisme til livets egen religion” v/Toni Bjerremose

Frederiksberg/Udstilling: 1.-3. februar 2013, udstillingen ”Et vindue til Evigheden” den 10. udstilling af sin art i Falconer Center på Frederiksberg om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente. Åndsvidenskabelige foredrag ved Vagn Noach og Jan Langekær. Vi har stand nr. 204

Odense/Udstilling: 16. – 17. februar 2013, udstillingen ”Et vindue til evigheden” om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente, i Odense CongressCenter
Foredrag ved Jan Langekær ”En introduktion til Det Tredie Testamente af Martinus”

Brøndby: 17. februar 2013 kl. 13.-15., ”Martinus åndsvidenskabelige værk Det Tredie Testamente” en kronologisk oversigt, v/ Søren Ingemann Larsen

Aalborg/Udstilling: 1. – 3. marts 2013, udstillingen ”Et vindue til evigheden” om Martinus åndsvidenskab og hans epokegørende værk Det Tredie Testamente, på Krop-Sind-Ånd udstillingen Aalborg Kongres & Kultur Center. Foredrag ved Rolf Elving ”En introduktion til Det Tredie Testamente af Martinus” Foredrag ved Jan Langekær, ”Hvad er intuition og kosmisk bevidsthed?” Vi har stand nr. B23

Brøndby: 10. marts 2013 kl. 13-15., ”Fra Adam til Eva” v/ Hans Lybecker Larsen

Brøndby: 7. april 2013 kl. 13.-15., ”Størrelsesforhold – kosmisk set” v/ Vagn Noach

Kursus: Stensbæk ved Gram: 29. juni – 5. juli 2013, dansk sommerkursus i Martinus åndsvidenskab – Det Tredie Testamente på Stensbæk – Den Holistiske Højskole

Kursus: Stensbæk bei Gram: 29. juni – 5. juli 2013, deutsche Sommerkurs in Martinus Geisteswissenschaft – Das Dritte Testament – auf Stensbæk – Den Holistiske Højskole

Undervisere: Bl.a Rolf Elving, Uwe Todt, Søren Jensen, Bärbel Zöllner og Jan Langekær m.fl.

Instituttet siger nej til 2 millioner

Af Vagn Noach

MI er nu nået så langt ud i det absurde at de siger nej tak til et arvebeløb fra Sam Zinglersen på ca. 2 millioner kroner.

Årsagen er at Sam Zinglersen på sine gamle dage tabte tilliden til MI og fastlagde at bestyrelsen i hans fond til bevarelse af Martinus barndomshjem skulle være uafhængig af MI der kun skulle have 1/3 af stemmerne. De resterende 2/3 skulle fordeles mellem Hjørring kommune eventuelt repræsenteret af bestyren for Moskildvad samt en helt uafhængig person.

Disse ønsker kunne MI ikke acceptere idet de ville have den fulde indflydelse over fonden.

Jeg er bekendt med at Martinus sagde nej tak til betingede gaver, men her er der ikke tale om en betinget arv men kun et ønske om hvilke personer der kan træffe bestemmelse om hvad pengene skal bruges til. Her var det vigtigt for Sam at udelukke Willy fra MI og revisor Finn Bentzen da han havde tabt tilliden til disse personer.

MI er efter dette et magtapparat der ikke tolererer demokrati.

MØDER

BRØNDBY

Søndag 2/9 **Hvordan skal det forstås, at alt er såre godt?** v/Rolf Elving

Søndag 23/9 **Hvad end spørgsmålet er .. er svaret altid kærlighed** v/ Bo Boilesen

Søndag 14/10 **Om parforhold og drømmen om den eneste ene** v/Toni Bjerremose

Søndag 4/11 **Fra pengeøkonomi til næstekærlighed** v/Søren Jensen

Søndag 25/11 **Juleevangeliet – Hvem var egentlig Jesus?** v/Hans Lybecker

Søndag 16/12 **Hvem var egentlig personen Martinus?** v/Vagn Noach

Møderne er kl. 13-15 i Livets Skole, Vestre Gade 6, Brøndbyøster.

Kontakt: Jan Langekær tlf. 2015 7811

DRAGØR

Martinus-Studiekreds hver tirsdag kl. 15.30-17, kontakt Vagn Noach tlf. 3253 2653 el mail: noach@post5.tele.dk

ESBJERG

Torsdag 13/9 **At se det guddommelige i alt** v/Lene Jeppesen

Mandag 24/9 **Symbolbøgernes historie** v/Ole Therkelsen

Onsdag 7/11 **"Er der overhovedet nogen grund til at være ængstelig ved/bange for døden?"** v/Lars Gyde

Møderne er kl. 19 på Tobakken, Gasværksvej 2,1. grønt lokale

FREDERIKSHAVN

Tirsdag 9/10 **"Er der overhovedet nogen grund til at være ængstelig ved/bange for døden?"** v/Lars Gyde

Mandag 19/11 **"Bevidsthedens udvikling"** v/Tryggvi Gudmundsson
Møderne er kl.19.30 i Teosofisk Forening, Skolegade 8

HERNING

Torsdag 27/9 **Symbolbøgernes historie** v/Ole Therkelsen

Torsdag 11/10 **Mod nye og større oplevelser** v/Edith Grønbæk

Torsdag 1/11 **Livserkendelse og selverkendelse** v/Solveig Langkilde

Torsdag 22/11 **Bevidsthedens udvikling** v/Tryggvi Gudmundsson

Møderne er kl. 19.30 i "Kulturellen", lok.02-01, Nørregade 7

KLINT og KØBENHAVN

Oplysning herom fås på www.martinus.dk eller tlf. 38 34 62 80

SILKEBORG

Onsdag 12/9 **At se det guddommelige i alt** v/Lene Jeppesen

Onsdag 31/10 **Livserkendelse og selverkendelse** v/Solveig Langkilde

Onsdag 21/11 **Mod nye og større oplevelser** v/Edith Grønbæk

Møderne er kl. 19.30 i Medborgerhuset, Bindslev Plads 5

SINDAL

Tirsdag 18/9 **Mod nye og større oplevelser** v/Edith Grønbæk

Mandag 29/10 **Livserkendelse og selverkendelse** v/Solveig Langkilde

Tirsdag 20/11 **Bevidsthedens udvikling** v/Tryggvi Gudmundsson

Møderne er kl.19.30, Aktivitetshuset, Norgesgade 1

SVENDBORG

Tirsdag 23/10 **Er der nogen uhyrer under sengen?** v/Jan Schmidt

Mødet er kl. 19.30 på Færgegården, lokale 5, Færgevej 13

SØNDERBORG

Tirsdag 11/9 **At se det guddommelige i alt** v/Lene Jeppesen

Tirsdag 25/9 **Symbolbøgernes historie** v/Ole Therkelsen

Tirsdag 30/10 **Bevidsthedens gæster** v/Ingolf Plesner
Møderne er kl. 19.30 på Biblioteket, grupperum 3/4, Kongevej 19

THISTED

Søndag 9/9 **At se det guddommelige i alt**

v/Lene Jeppesen

Søndag 28/10 **Er der overhovedet nogen grund til at være ængstelig ved/bange for døden?** v/Lars Gyde

Søndag 18/11 **"Bevidsthedens udvikling"**

v/Tryggvi Gudmundsson

Møderne er kl. 15, Plantagevej 18

TÅSTRUP

Poppel alle 12

se www.martinus-taastrup.dk

VEJLE

Søndag 9/9 **Mod nye og større oplevelser**

v/Edith Grønbæk

Søndag 23/9 **Kontakten mellem den fysiske og den åndelige verden** v/Ole Therkelsen

Søndag 7/10 **Er der nogen uhyrer under sengen?**

v/Jan Schmidt

Søndag 11/11 **Vejen til kosmisk bevidsthed**

v/Alex Riel Mathiasen

Møderne er kl. 14 i DOMUS, Ved Sønderåen 1

VIBORG

Mandag 10/9 **At se det guddommelige i alt**

v/Lene Jeppesen

Torsdag 1/11 **Er der overhovedet nogen grund til at være ængstelig ved/bange for døden?** v/Lars Gyde

Onsdag 21/11 **Bevidsthedens udvikling**

v/Tryggvi Gudmundsson

Møderne er kl. 19.30 i Borgerhuset "Stationen", Lille Sankt Hans Gade 7

ÅRHUS

Onsdag 26/9 **Symbolbøgernes historie**

v/Ole Therkelsen

Tirsdag 16/10 **Er der overhovedet nogen grund til at være bange for døden?** v/Lars Gyde

Tirsdag 30/10 **Livserkendelse og selverkendelse**

v/Solveig Langkilde

Søndag 11/11 kl. 10-16 Seminar **At blive et med livet**

v/Eigil Kristensen, i Fælleshuset Roukær Alle 1, Højbjerg

Tirsdag 20/11 **Er der nogen uhyrer under sengen?**

v/Jan Schmidt

Møderne er kl. 19 i Filosofisk Center, Vestergade 43, Århus C

Hjemmesiden **Martinus-media.dk** er ændret til:

[http:// martinus-webcenter.dk](http://martinus-webcenter.dk) – her kan man bl.a. se Jørgen Knudsens Martinus-film, nu teksten til mange sprog bl.a. esperanto.

Martinus svarer på spørgsmål

Spørgsmål:

Sker der vitamintab ved kogning af de vegetabilske ernæringsprodukter?

Svar:

For at løse dette problem må man lære at forstå, at al mad eller ethvert ernæringsprodukt, det være sig animalsk eller vegetabilsk i sin kosmiske analyse er udtryk for mikroliv, hvilket igen vil sige myriader af levende mikrovæsener. Men da levende fysiske væsener består af ånd og stof, vil næringsprodukterne således også bestå af ånd og stof.

For at kunne blive optaget som næring i en organisme må dette mikroliv ”fordøjes”. Det sker altså ved hjælp af væsenets fordøjelsesorganer og den heraf udløste mavesyre. Denne fordøjelsesproces betyder for mikrovæsenerne en udskillelse af deres ånd fra deres legeme. Denne ånd opsummeres eller inkarneres i den fordøjende organismes kød og blod som fornyende liv, medens stoffet, hvilket vil sige mikrovæsenernes efterladte fysiske legemer, der nu er lig, går ud som afføringsstoffer. Denne af materien udskilte mikroånd eller dette mikroliv udgør altså den virkelige næringsværdi. Det er reaktionen af dette mikroliv eller denne mikroånd, der igen udgør det, vi kalder ”vitaminer”.

Da ånd som bekendt overlever enhver fysisk organismes undergang, til hvilken den har været bundet, vil mikroånden eller mikrolivet i ethvert ernæringsprodukt umuligt kunne tilintetgøres, formindskes eller forstærkes, men vil overleve enhver form for udskillelse fra det fysiske stof, ligegyldigt om denne udskillelse sker i kraft af mavesyre eller kogning. Fordøjelsen i sig selv er således kun en udskillelles- eller befrielsesproces af ånd eller mikroliv til fordel for en opbygning og vedligeholdelse af det fordøjende væsens organisme.

At denne fordøjelse eller udskilningsproces suppleres med en kunstig proces som f.eks. kogning, har ingen som helst indflydelse på selve placeringen af den frigjorte udødelige mikroånds nye inkarnation. Denne bestemmes udelukkende af mikroåndens eller mikrolivets egne talentkerner. Hvis disse talentkerner er af en sådan natur, at de kan komme til fuld normal udfoldelse i den fordøjende organismes kød og blod, inkarnerer de øjeblikkeligt her. Dette sker navnlig med hensyn til det modne frugtkød omkring kernerne.

Derimod er der meget af det frigjorte mikroliv, der ikke kan komme til normal udfoldelse i nævnte kød og blod. Dette mikroliv inkarnerer derfor hurtigt i andre stoffer eller materier, hvor betingelserne for dets talentkerne-udfoldelse er fuldkomment til stede. Da der er meget af denne form for mikroliv til stede i de ernæringsprodukter, overfor hvilke man i særlig grad anvender kogningen, nemlig kød, brusk og blodprodukter, er det rimeligt, at man her kan konstatere en mindre vitamin-aktivitet end ellers, eller et vitaminsvind, men det skyldes som nævnt absolut ikke kogningen, men derimod selve det pågældende mikrolivs uegnethed til optagelse som næring i vedkommende organisme. Og det ville ikke ændre situationen selv om de nævnte produkter blev nydt i ukogt eller rå tilstand.

Kogningen er således ikke blot uskadelig, men er en glimrende hjælp for mennesket i dets kosmiske vandring henover de grove og vanskeligst fordøjelige animalske og vegetabilske produkters tidsepoke til en kommende ny verdenskulturs strålende guldalder, hvor kosten ikke mere er et problem, men sammen med al den øvrige daglige tilværelse vil være en moden menneskeheds guddommelige nydelse af den af Gud selv igennem Alnaturens strålevæld skabte, evige sundhedskilde.

tilbud

Martinus: Livets Bog 1-7

i oprindelig udgave

Alle 7 bind for kr.1000

Kurt Christiansens
Martinus biografi i to bind
1280 A4 sider - kr. 250

Sv. Åge Rossen
Martinus' verdensbillede
480 sider - kr. 250

Ældre numre af Impuls
fås for 5 kr

Den Ny VerdensIMPULS
Klintvej 104 - DK-4500 Nykøbing Sjælland
Tlf. 59 30 52 72 - Giro 9 25 42 42
E-mail: kosmo-info@olsen.mail.dk
Hjemmeside: www.nyimpuls.dk